

Městská knihovna v Praze

Josef ŠKVORECKÝ

PRIMA SEZÓNA

e-kniha • Praha • 2017

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupňujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Prima sezóna

Text o nejdůležitějších
věcech života

Josef Škvorecký

Znění tohoto textu vychází z díla Prima sezóna tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Galaxie v roce 1991 (ŠKVORECKÝ, Josef. *Prima sezóna: text o nejdůležitějších věcech života*. V GLX 1. vyd. Praha: Galaxie, 1991. 205 s. Planeta. ISBN 80-85204-01-0.).

---

§

Text díla (Josef Škvorecký: Prima sezóna), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

ŠKVORECKÝ, Josef. *Prima sezóna* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy - př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-746-8 (epub). Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/33/49/95/prima_sezona.epub.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 13. 4. 2017.

Uprostřed města velká řeka teče,
sedm mostů ji spíná.
Po nábřeží chodí tisíc krásných dívek
a každá je jiná.

Od srdce k srdci chodíš, zahřát si ruce
v paprscích lásky veliké a hřejné...
Po nábřeží chodí tisíc krásných dívek,
a všechny jsou stejné...

— JAROSLAV SEIFERT

... čekají od každého, že nová práce bude
k nepoznání nová. To nejde. Člověk celý
život vypráví v různých obměnách jedno
a totéž.

— MILOŠ FORMAN

Narodit se do světa krásy a zemřít obklopen
ohyždnostmi, to je obecný úděl nás všech...

— EVELYN WAUGH

Jemným a krásným skutečným
rozumíme nejlépe, jsou-li
proměněny v éter vzdáleností
v čase.

— NATHANIEL HAWTHORNE

In memoriam Pavla Bayerleho
31. 3. 1925 - 18. 10. 1971

Prima sezóna začíná:
ZIMNÍ PŘÍHODA

*Uprostřed města sem a tam
pomalu teče líný proud.
To, co si myslím, neříkám,
říkám, nač jen lze vzpomenout.*

*Dívám se dívkám do očí a sním,
příjemně s nimi rozmlouvám.
Na to, co říkám, nemyslím,
to, co si myslím, neříkám...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

Seděl jsem na lavičce pod skokanským můstkem a dělal jsem, že se dívám na lidi v bazénu. Voda v bazénu byla zelená a průhledná a přes vysoké okno z mléčného skla hustě létaly drobné stíny. Venku sněžilo, svítlna v pasáži vrhala stíny sněhových vloček na mléčné sklo. Lázně hlaholily ječením holek, které kluci stahovali za nohy pod hladinu, a na protější straně bazénu seděla Irena se Zdeňkem a mlčeli. Díval jsem se, čekal jsem, co bude. Irena cákala nohama v zelené vodě, rukama se opírala o bílé kachlíky, opálená stehna měla trošku, ale příjemně rozpláclá a bylo jí vidět hluboko za ňadra. Zdeňk si románově hryzal spodní ret. Bylo mi jasné, že se pohádali.

Nalevo pod stínohrou na oknech vyšvihla se Marie Dreslerová z bazénu, ale někdo ji chytil za nohy. Zůstala ležet na břiše a přidržela se malé spáry mezi kachlíky. Modré plavky se jí zařezávaly do rozkroku a lemovala je tam bílá kůže poodhalené zadničky. Marie ječela, ale Kočandrlé, který ji držel za kotníky, nepustil. Jela pomalu ňadry po bílých dlaždičkách, až spadla nazpátek. Všude panovala všeobecná zábava.

Podíval jsem se znova na Irenu, a Zdeňk už tam nebyl. Rychle jsem se ohlédl ke kabinám. Mizel právě v jedné z nich a hlasitě za sebou práskl dveřma. Opuštěná Irena seděla sama na kraji bazénu, čuměla do vody a pravou rukou se drbala na levém rameni. Předloktím si přitom stiskla ňadra a ve výstřihu se jí udělala nádherná pěšinka.

* * *

Čekal jsem na ni v portálu dveří Městské knihovny a vločky se hustě sypaly kuželem modrého světla nad vchodem do lázní. Na chodníku ležel už hustý, načechraný, běloskvoucí koberec a jiskřil, jako kdyby do něho namíchali drobné brilantky. Irena se objevila v zeleném zimníčku s hnědým šátkem na hlavě a s hnědou aktovkou v podpaží. Na chvíli se zastavila a zapla si zimníček ke krku. Vynořil jsem se ze stínu a řekl jsem: „Ahoj, duše!“

„Ahoj, Danny,“ obrátila na mě velké hnědé oči, které se jako vždycky smály. Na velké truchlení kvůli Zdeňkovu elegantnímu odchodu z plovárny to nevypadalo.

„Můžu tě doprovodit?“

„Klidně,“ řekla. Zařadil jsem se vedle ní a šli jsme rychle v chumelenici a na ramenou a na hlavách se nám dělaly malé sněhové závěje. Byla skoro tma, zatemněné lucerny vrhaly na ulici jenom bledoučké přeludy namodralého světla, ale bílý koberec sněhu naplňoval ulici krásným přísvětím.

„Ty seš krásná, Ireno,“ řekl jsem bez rozpaků. Byly doby, kdy mi dělalo problém, jak začít. Asi v kvartě jsem objevil, že je to jedno. Tak jsem řekl rovnou: „Ty seš krásná, Ireno!“

„Copak chceš?“

„Co?“

„Co chceš?“

„Jak to?“

„Že říkáš, že sem krásná.“

„Dyť je to pravda.“

„Neni. A co chceš?“

Pravil jsem nezištně, protože v tom momentě mi opravdu stačilo, že s ní jdu.

„Nic nechci.“

„Lžeš!“

„No fakt!“

„Lež jako věž,“ řekla Irena. „Já tě znám. Ty dycky něco chceš.“

„Já? Dycky? Jedině že chci dycky bejt v tvý blízkosti, Ireno. Jinak nic.“

„Jo nic! Právě že to ti nikdy nestačí.“

Měla pravdu. Jenomže komu by to taky stačilo. Jedině mně, pomyslel jsem si trpce. Poněvadž mně muselo.

„Nestačí,“ řekl jsem. „Já tě miluju, víš?“

„To je vod tebe hezký.“

„Ale vod tebe to neni hezký.“

„Co? Co neni vode mě hezký?“

„Tohle.“

„Co tohle?“

Nojo, co vlastně? Že mě, aspoň zatím, odmítá. Na odmítání mají holky právo. Ale hezký to od nich stejně není. Obzvlášť když to nedělají důsledně. Jako právě Irena. Omezil jsem se pouze na vyčítavé: „Já tě miluju, a ty –“

„Já tě taky mám ráda.“

„To je ohromný!“

„A neni snad?“

„Neni. Ty to jenom říkáš.“

„Neříkám. Je to fakt.“

„Víš, jak stojí v bibli?“

„Nevim. Co?“

„Podle skutků jejich poznáte je.“

„Já dělám fůru skutků,“ řekla. „Copak tohle neni skutek, že s tebou jdu?“

„Je,“ ušklíbl jsem se trpce. „Ale skutek milosrdenství. Na tamto sou jiný skutky.“

„Jenže na ty zas je desatero božích přikázání.“

„Že ty je tak dodržuješ, Ireno!“

„A ty jo?“

„No - přesně ne.“ Dostal jsem nápad. „Dyž mám někoho rád, tak je nedodržuju. Zásadně.“

„Já je zas zásadně dodržuju.“

„Dyž máš někoho ráda?“

Nevěděla jak dál. V teologii na mě nestačila. Býval jsem až do kvarty nejlepší ministrant a důstojný pán Meloun se

mnou nápadně zaváděl řeč na seminář. Skoro mě to lákalo, jenomže v kvartě se mi začaly líbit holky. Irena si to mezitím srovnala v hlavě a řekla: „Ano. Ponivač nechci bejt pokušení ke hříchu.“

„To seš stejně, ať chceš nebo nechceš,“ řekl jsem. „A mimoto kecáš.“

„Houby.“

„Co třeba Zdeněk?“

„Ten - to je něco jinýho.“

„Mně připadá úplně stejnej jako já.“

„Až na to, že neni jako ty v tom hlavním.“

„Ne? A v čem?“

„Neběhá za každou.“

„Já snad běhám za každou?“

„Skoro za každou.“

Takovou jsem měl pověst, to byl fakt. A byl jsem v tom ne poměrně nevinně. Nasadil jsem tragický výraz. Šli jsme zrovna kolem Granady, kde pod modrou žárovkou na rohu stál německý voják. Za Granadou se táhlo volné prostranství k nádraží a na nádraží najednou vyšlehl otevřený plamen z lokomotivy a ozářil hustě padající vločky. Sypaly se z výšky, tmou, a měkce dopadaly na ulici a na Ireninu hnědou hlavičku. Mlčel jsem, dokud jsme nepřešli kolem vojáka. Voják se za náma otočil, zřejmě učinil pokus kouknout se Ireně na nohy. Moje kroky vrzaly v čerstvém sněhu.

„Za každou!“ pravil jsem jako trpce. „A nevíš asi proč, Ireno? Zrovna ty nevíš proč?“

„Ponivač seš sukničkář.“

„A nevíš proč?“

„Ne,“ řekla. „Prostě seš. Některý kluci sou takoví. Já neříkám, že za to můžeš.“

„Já za to taky nemůžu.“

„Jenže to tě nevomlouvá.“

„Ale tebe taky ne.“

„Mě? Jak to mě?“

„No tebe. Nedělej, že nevíš proč.“

„To nevím, teda.“

„Lež jako věž,“ opakoval jsem po ní. Neřekla nic. Věděla dobře, proč jsem sukničkář. Nebo, přesně řečeno, myslela si, že to ví. Byla dost důvěřivá. Když jsem jí řekl, že ji miluju, věřila tomu do písmenka. A já ji opravdu miloval. Ovšem – „Lež jako věž,“ řekl jsem ještě jednou. „Ty dobře víš proč, Ireno, a vidíš, jaká seš.“

„Jaká? Já to nevím. Řekni mi to!“

„Ale dyť to víš.“

„Ani moc ne, věříš?“

„Ne? Tak já ti to řeknu, dyž chceš: krutá a bezcitná.“

„To není pravda,“ řekla.

„Je.“

„Náhodou seš vedle.“

„Nejsem. Tobě je úplně jasný, co na tobě chci, a přitom mi pokaždý dáš košem.“

„Seš úplně, ale úplně vedle,“ pravila Irena trochu záhadně. Jenže já se úspěšně potápěl do slovního žalu a nedošlo mi nic. Šli jsme přes bílou planinu za nádrazím k řece a byli jsme tu první. Pláň před námi ležela netknutá, umetená, a my jsme za sebou nechávali dvě řady stop.

„Pokaždý, Ireno,“ řekl jsem. „Dáš mi košem a bude ti úplně fuk, že mně je na umření. Že jo?“

Mlčela.

„Že jo?“ dorážel jsem. „Jsi krutá a bezcitná a já tě miluju a ty to víš a stejně mi dáš košem.“

„A co dyž nedám?“ řekla.

Vyrazilo mi to dech.

„Co?“

„Máš uši, ne?“

Civěl jsem na ni úplně neinteligentně. „Mám. Ale nějak jsem ti nerozuměl,“ řekl jsem a žvanil jsem honem dál, abych se z toho leknutí vzpamatoval. „Budu se na to muset podívat do slovníku, co to znamená. Povídalas vopravdu: Nedám?“

„No.“

„Nedáš!“ pronesl jsem zasněně a v duchu mě napadl nemravný význam toho slovesa. Rychle jsem kul železo, dokud teda bylo žhavé: „Ale kde, Ireno? A kdy? Zejtra? Jo?“

Zamyslela se. Byli jsme už skoro u jejich domu, u mostu přes řeku. Řeka byla zamrzlá a ležela na ní tlustá bílá sněhová duchna. Na rohu visela další modrá lucerna a vločky se přes ni sypaly ještě hustěji než před chvílí u Granady. Vypadalo to, že celé město zapadá sněhem. Vešli jsme do jejich ulice. Takové štěstí mi připadalo nemožné. Ale snad moje ukecávací metoda konečně zabrala i na Irenu. Anebo je v tom něco jiného? Vzpomněl jsem si, že jsem v neděli zapálil v aule svíčku, abych získal Irenu. Tak proto! Ta svíčka! Ale to se teda dá říct, že to je skoro zázrak. Po těch letech. Skoro třech. Rychle jsem v duchu poděkoval Pánu Bohu a Ireně jsem řekl: „Šla bys – já bych sehnal klíče od Pittermanovic chaty a –“

„To ne,“ pravila rozhodně a zastavila se. Otočila se ke mně a znova mi koukla těma svýma smějícíma se očima do obličeje. „Na žádnou chatu se nepude, Danny. To víš! To zrovna! Ale přid' ve tři k nám, jo?“

„K vám?“ řekl jsem otráveně a naděje ve mně žalostně splaskla. „U vás už sem byl. Sedumkrát. To je teda, jako dybys mi dala košem.“

„To teda neni,“ řekla a odmlčela se a hnědé oči jí hříšně zasvítily. „Táta má až do příští středy bilanci a chodí domu až v noci.“

„A ségra?“ otázal jsem se nedůvěřivě.

„Ségra má vodpoledne basket, mistrák s Pakou.“

„Ireno!“ pravil jsem nadšeně. „Myslíš to vážně?“

„No asi jo.“ Vytáhla z aktovky klíč. „Asi úplně smrtelně.“

Odemkla, otočila se a podala mi ruku. Popad jsem ji za ni a pokusil jsem si ji líbnout. Vyklouzla mi jako užovka a zavřela mi skleněné dveře před nosem. Zevnitř zamkla. V bílém světle zasněžené noci jsem viděl, jak na mě za sklem dělá dlouhý nos a směje se bílými zuby. Přimáčkkl jsem svůj

nos na sklo, a jak se mě zmocnilo blaho, políbil jsem ty skleněné dveře. S hubou na skle jsem si oběma rukama divoce ukázal na hlavu a pak na ni. Zarazila se. Zatřepal jsem rukama a znova jsem si ukázal na hlavu a znova na ni. Ještě chvíli nechápala, nakonec jí to ale rychle došlo. Ve tmě za sklem zase zasvítíl její bílý chrup a ona přitiskla pusu na sklo z druhé strany a skrze sklo na mě vyvalila veselé oči. Jenomže jak jsme měli hlavy těsně u sebe, splynuly jí ty oči v jedno veliké, hnědé, legrační, smějící se oko a moje oči se v jejím zraku musely asi taky sjednotit, protože se zasmála. Civělo na mě jedno jediné veselé hnědé oko a potom zmizelo v mlze, jak se sklo zamlžilo naším dechem. Za chvíli jsem skrze sklo ucítil teplo z její pusy. Nechal jsem hubu na skle, až jsem najednou uslyšel její kroky na schodech a tichý smích, a jak mi říká: „Pa, Danny! A příd!“

Otočil jsem se do zimní noci a byl jsem úplně zpitomělý blahem. Poodešel jsem kousek od domu a podíval jsem se nahoru. Irena měla v okně zatemňovací roletu, nad lesem vykoukl měsíc mezi mraky, ozářil je jako na romantickém obrázku a ozářil taky černá skla Irenina okna se zatemňovací roletou. Byla krásná noc, úplně vánoční. V tom krásném městě Kostelci. Stál jsem v té zasněžené noci jako patník, zamilovaný až po uši. A pomalu jsem zapadával sněhem. A pořád nikde ani noha.

Pak za rohem slabounce zavržaly něčí kroky, blížily se a v kuželu modrého světla na rohu se objevila Marie Dreslerová.

* * *

Hned jsem vykročil, jako že se vracím kolem řeky z Bílovse. Marie měla na sobě tmavomodrý plášť k tělu s kapucí a tu kapuci lemovanou bílou kožešinou. Takže měla obličej zarámovaný obráceným V jako fau fýr viktoría, a taky zlatýma kadeřema, a koukala do bílé tmy očima jako pomněnky. Jak jsem se zmítal v lásce, hrozně se mi líbila.

Bylo to krásné město a prima život v něm. Ve světle lucerny se zarýsoval Mariin štíhlý pas a štíhlá kolínka v rýhovaných punčochách a dole huňaté bílé válenky.

„Ahoj, duše!“ pozdravil jsem ji.

„Ahoj,“ řekla dost upjatě.

„Co že deš tak sama?“

„To se nesmí?“

„To se nemá,“ řekl jsem a nabídl jsem své služby.
„Doprovodím tě.“

„Dnes užs jednu doprovázel, ne? Mám dojem.“

„Já? Jaks na to přišla?“

„No copak tady asi děláš? Vždyť tady nebydlíš. Nebo bydlíš?“

„Byl sem v Bílovsi pro vostrou vodu.“

„Jo? A kde jí máš?“

Nojo. Žádnou jsem neměl.

„Zapomněl sem jí tam,“ řekl jsem pohotově, „protože sem tam myslel na tebe. Kudy chodim, tudy na tebe myslim.“

„Dybys nepovídal,“ řekla. Hbitě jsem se zařadil a už jsme kráčeli k pivovaru a nahoru do vilové čtvrti, kde bydlela. Měsíc svítil na bílou stráň Černé Hory a zatemněné vily na ní seděly, každá s nějakým svým tajemstvím. A pořád sněžilo.

„Fakt, Marie,“ řekl jsem. „Ty seš tak krásná.“

„Hele, nech si to,“ pravila.

„Ty to nerada slyšíš?“

„Ty to říkáš každý.“

„Každý, vo kerý je to pravda. A to je vo tobě v první řadě.“

„V první řadě?“

„No.“

„Řikáš v první řadě?“

„V Kostelci určitě.“

„A v kerý řadě je to pravda vo Ireně?“ řekla a zamrkala na mě modrýma očima, poněvadž v černých řasách jí zůstala viset sněhová vločka.

„Vo tý? To ani nevim. Vo tom sem nikdy nepřemejšlel,“ řekl jsem. Zahnuli jsme do kopce, kolem vily pana profesora Citrona. „Já přemejšlim pořád jen vo tobě.“

„A jak to potom, že na rande zveš pořád Irenu?“

Sakra. Čertví, co všechno si holky mezi sebou vykecají, pomyslel jsem si, ale povytáh jsem obočí a podíval jsem se zešikma na Marii. Měla takový jako plátěný pytel na šňůře, který táhla za sebou ve sněhu. „No,“ pravil jsem. „Někoho zvat na rande musím, dyž ty mi dávaš košem.“

„Hm,“ řekla Marie jako v knížce, zvedla nos do výšky a spadla jí na něj další krásná vločka a ona zespona našpulila růžovou pusou a sfoukla jí do tmy. „Užs mě ale dlouho vo žádný rande neřek.“

Tě pic! Mám snad narozeniny nebo co? pomyslel jsem si a vzpomněl jsem si na tu svíčku v aule a najednou taky na tu opatrnou klauzuli, kterou jsem ke své prosbě přidal, aby se mi svíčka na každý pád vyplatila: Pane Bože, dej, ať získám Irenu, nebo nějakou jinou hezkou dívku. A že jsem se pak celou mši svatou choval poměrně zbožně. Takže to mě asi za to Pán Bůh odměňuje. Ale je nějak štědrý, pane. Za jednu svíčku.

„To hned napravím,“ řekl jsem. „Co děláš v neděli? Pod’ na lyže!“

„Hm,“ opakovala Marie a kolem nás přešla koule v perziánu, paní ředitelová Heiserová. „Rukulíbám, milostivá paní,“ pravila Marie jasně a nahlas a já se vzpamatoval a řekl jsem taky: „Rukulíbám, milostivá paní.“

„Dobry večer, dobry večer,“ odpověděla koule a odvalila se po stráni dolů. Byli jsme už skoro u Mariiny vily s velikým zaskleným vchodem mezi dvěma korintskými sloupy, kudy před válkou vždycky večer bohatě proudilo světlo. Teď byla mezi korintskými sloupy tma a pořád vytrvale sněžilo. Marie zapadala v těch svých válenkách do sněhu až po rýhovaná kolínka a já se jím hrdinně brodil v dlouhých kalhotách a v polobotkách. Láska mnou pořád lomcovala a najednou mi z ničeho nic došlo, že je to vlastně

tedka zas láska k téhle holce v rýhovaných punčochách!
Hergot, jak to vlastně je?

Neměl jsem čas o tom uvažovat. Byli jsme už před
brankou jejich vily a Marie se zastavila.

„Povídalas ‚Hm‘,“ řekl jsem rychle.

„Hm.“

„Co to jako znamená ‚Hm‘?“ zeptal jsem se.

„Hm,“ pravila Marie, „znamená, že si to s tou nedělí eště
rozmyslim.“

A položila svůj pytel na sněh, zašmátrala v něm rukou, a
jako prve Irena, vytáhla klíč, jenže větší, od zahradní
branky. Sakra, sakra, pomyslel jsem si. Není tohle snad
řízení boží, že se holky pohádaly se svýma milejma obě ve
stejný den? A jestli není, co potom je řízení boží? Hořel
jsem znásobenou láskou, div jsem na tom bílém sněhu
nesvětélkoval.

„A kdy budeš rozmyšlená, Marie?“ naléhal jsem.

„Já?“ odemkla branku a zůstala v ní stát. „Třeba -
zatelefonuj mi zejtra večer, třeba. Jestli ovšem chceš.“

„Jak vo tom můžeš pochybovat, Marie!“ sehnul jsem se jí
po ruce, vzal jsem ji do své a políbil jsem ji na bílou
pletenou rukavičku.

„Ahoj, ty!“ pravila a zaklapla mezi sebe a mě branku. Ten
večer jsem teda byl zaklapnutý už podruhé, ale pokaždé
velmi slibně. Branka byla umělecky vykovaná do podoby
nějaké lilie. Pan Dresler trpěl fixní ideou, že pochází z
francouzského šlechtického rodu de Resclerc, obchodoval
ve velkém s textilem a tu lilii měl i na dopisních papírech,
na kterých mi Marie občas odpovídala na moje milostné
listy, co jsem jí je posílal hlavně o prázdninách k její
babičce. Ale nezmohla se v nich na nic než na popisy deště,
anebo jak je hezky a že byli na houbách a ona našla hřib a
podobné blbosti. Nebyla moc na lyriku, aspoň v dopisech. A
taky byla velice zbožná, snad nejzbožnější holka na gymplu,
a proto měla jen jednoho, Frantu Kočandrleho. Jenže možná
že na toho se právě vykašlávala.

„Dobrou noc, ty!“ řekl jsem. Odemkla domovní dveře, otočila se, modré panenky pod tím fau fýr viktorie na mě zamrkaly.

„Ty,“ řekla.

„Ty,“ řekl jsem.

„Ty,“ řekla docela tichounce a zapadla do Dreslerovic přepychové vily.

„Ty ty ty!“ pravil jsem v duchu sám k sobě, otočil jsem se a klusal jsem k městu. Jestli jsem nesvítil, určitě jsem asi světélkoval láskou. Je to možné, tolik kliky? Může člověk být zamilovaný do dvou holek najednou? No asi ano, řekl jsem si. Už asi jo, když to právě poznávám na vlastní kůži. A nebylo to špatné. Vůbec to nebylo špatné. I když, ovšem, to byl asi hřích.

Prodíral jsem se sněhem, který se pořád ještě sypal z nebe na krásné město Kostelec, a uvažoval jsem, jak to zařídím, se dvěma holkama na krku, aby to nekolidovalo. Protože jak si to Marie rozmyslí, bylo jasné. Holka, když řekne, že si něco rozmyslí, tak už je rozmyšlená.

Prodíral jsem se k městu, po kolena ve sněhu, tou liduprázdnou nocí. Nad zámeckou věží visela nějaká nezatemněná hvězda a bylo mi bláze. Začínala zřejmě prima sezóna.

* * *

A pořád sněžilo, ještě ráno, a celé dopoledne. První dvě hodiny ve škole, při latině a matyce, se dokonce muselo svítit. Láska mi zatemnila mozek, takže jsem nic nevnímal, ani pana profesora Bivoje, který nasázel za tu hodinu sedmnáct koulí kvůli nějaké exponenciální rovnici, a mně se jako zázrakem vyhnul. To všechno ta svíčka. Potom, o velké přestávce, mi nastal problém: kvinta, kam chodila Marie, i sexta, kam chodila Irena, byly na stejné chodbě, a obě holky teda promenovaly, pod dozorem latinářky, v jednom kruhu. Vyřešil jsem problém tak, že jsem celou přestávku zůstal na záchodě a kecal s Harýkem o filmu *Celá škola*

tančí, s Alicí Babs Nilssonovou, a podobný problém, kterou doprovodit ze školy, jsem obešel tím, že jsem se na poslední hodinu ulil a šel jsem na bukvicovou kávu do městského hotelu Beránek. Nikdo tam nebyl, jenom v rohu hrál hrbatý pan Lajtner šachy s nějakým penzistou. Seděl jsem za širokým oknem s vyleptanýma květinama v rozích a v jednu hodinu se po náměstí začali trousit kluci a holky z gymplu domů. Přestalo sněžit a náměstí svítilo, hladce přikryté bílým sněhem, že mě skoro bolely oči. Karavana z gymplu táhla s aktovkama a v zimácích, a po nejhezčích holkách házeli kluci sněhové koule. V kavárně bylo teplo a mně bylo příjemně, jak jsem tam seděl jako na přehlídce. Byla to opravdu prima sezóna. A pak jsem viděl Marii, jak uhýbá palbě sněhových koulí a kapuce spuštěná na záda jí dělá tentokrát docela regulérní V, fau fýr viktorie, a zlaté vlasy měla až na záda a kolena zase v těch rýhovaných punčochách. Potom přešlo několik skupinek z nižšího gymplu a pak hnali Irenu hotovou sněžnou kanonádou a Irena utíkala přes náměstí, sama, smála se a koule svištěly kolem ní a jedna se rozprskla na pískovcové soše vyklešťovaného mučedníka, o kterém nám velebný pán Meloun namlouval, že znázorňuje značkování otroků rozžhaveným železem, ačkoliv vedle mučedníka byl pískovcový pes a držel to v tlamě. Měl jsem neskutečný pocit, že se mi všechno jenom zdá, obě ty holky, jedna hezčí než druhá, a obě se už dopustily malého počátečního hříšku přede hry k nevěře, a obě to ví a já to vím, ale nevědí to jedna o druhé, kdežto já to vím o obou a jinak to neví nikdo, ani jeden z těch, co je tu ženou koulema přes náměstí, a nejmíň ze všech to ví blbec Zdeněk Pivonka a blbec Franta Kočandrlé, nevědí ani ň o mojí krásné šanci. Karavana přešla, na náměstí nebylo už nic zajímavého. Zaplatil jsem bukvicovou kávu a vypadl jsem z kavárny. Pod bičem dvojnásobné lásky táh jsem domů jako náměsíčný.

* * *

Ve tři jsem opatrně vešel do Ireniny ulice a nenápadně jsem se rozhlédl. Bylo ospalé sobotní odpoledne a nikde zase ani noha. Kdyby se náhodou uplatnil zákon schválnosti a náhodou šla kolem Marie, můžu vždycky říct, že jdu k Brynychovi. Bydlel tam taky, ve čtvrtém poschodí. Ale lepší je neriskovat.

Vylezl jsem do třetího poschodí a zazvonil jsem u dveří, nalakovaných na žluto, s mosaznou špehýrkou. Bylo ticho, jenom jsem slyšel, jak mi tluče srdce. Měl jsem trému. Tohle tedy vypadalo vážně. Tohle už nevypadalo jenom na líbání a muchlování. To teda ne. Za dveřma bylo taky strážné ticho, a vůbec v celém baráku, všichni asi byli v tahu a mně napadlo, že takovéhle ticho panovalo asi ve všech těch domech, kam podle románů Bedřicha Böhnela chodili elegáni svádět přes den nevěrné paničky zaměstnaných mužů. Jenomže elegáni v tom měli praxi. Krk se mi úplně stáh trémou. Já byl spíš konverzační typ. Ještě tak dotyky, jak tomu říkal velebný pán Meloun, ale teď to vypadalo, že půjde do tuhého. Rozklepaly se mi nohy, a Irena najednou klidně otevřela dveře, vůbec nebylo slyšet kroky, a stála přede mnou v kostkované blůze a šedivé sukni a na nohou měla červené pantofle s bambulkama.

„Ahoj, Danny. Pod' dál,“ řekla a usmála se na mě veselýma očima. Měla je úplně klidné.

Vstoupil jsem do předsíně a tréma mě skoro knokautovala. I v bytě bylo to ticho, Irena šla přede mnou, zadeček se jí rýsoval v úzké sukni a hnědé vlasy měla vykartáčované a leskly se jí, jako kdyby byly z leštěného kaštanu. Hergot, hergot, drmolil jsem v duchu a šel jsem za ní dlouhou předsíní po červeném kokosáku a díval jsem se jí na pohyblivý zadeček jako zhyponotizovaný.

V tom bytě bylo strašně ticho a v předsíni skoro tma. Irena otevřela dveře do svého pokoje a já tam vlez za ní. Všechno tam bylo nějak strašně zvláštní, to tím, že to byl Irenin pokoj. U stěny stál zelený gauč, naproti bylo široké okno a za ním protějšší čínžáky, celé zapadané sněhem. V

jednom rohu pokoje šatníček, na stěně vedle malé benátské zrcadlo, kousek dál psací stůl s pohárem, který Irena vyhrála v létě za vítězství v kategorii mladších dorostenek v přespolním běhu na zámku. Pod pohárem nějaké otevřené sešity. Irena na ně ukázala opáleným prstem: „Heleď, Danny. Dyby někdo přišel, tak mi pomáháš s matykou.“

„Já, jo?“ přemohl jsem nadlidsky trému a promluvil jsem s ironií v hlase. „Já měl z matyky ve čtvrtletí napínáka a předloni reparát.“

„To voni neví,“ řekla Irena a myslela tím své neinformované rodiče. Napadlo mi, kolik toho její rodiče o ní asi nevědí. Nojo. A kolik toho nevím já?

Rozhlédl jsem se. Střechy protějšších domů svítily jak oslňující reflektory ze sněhu, protože nad nima visela tmavošedá ocelová obloha a po ní se sunul černý mrak. Asi zas začne sněžit. V Irenině pokoji bylo šero, ale to mi nevadilo. Tréma mě pomalu sama od sebe opouštěla.

„Máš to tu hezký,“ řekl jsem.

„Dyťs už tu přece byl.“

„No byl. Ale -“ sebral jsem odvahu a pohlédl jsem na Irenu, jak jsem uměl nejsvůdničtěji. „- ale ne sám s tebou,“ a vyjel jsem po ní rukama.

„Moment! Moment, Daníčku! Na tohle sem tě sem nepozvala!“

„Ne?“ řekl jsem zklamaně. „Tak na co?“

„Chceš čaj?“

„Čaj?“

„No. Z lípovýho listí.“

„Ne,“ řekl jsem pevně.

„Ne?“

„Ne.“

„Tak co chceš?“ pravila Irena a sedla si na gauč. Dala nohu přes nohu v krátké sukni nad kolena. Ukázalo se kolínko, ne rýhované, ale nahé a taky pěkné, a já byl najednou ve svém živlu. Rozmluvil jsem se nebo co. Přistoupil jsem ke gauči a dřepil jsem si k Ireninu kolínku na

malý chlupatý kobereček. Upřel jsem na tu královnu škvárových tratí oči psím pohledem.

„Chci tě vidět, Ireno,“ řekl jsem oddaně a tréma byla v tahu.

„Copak mě nevidíš?“

Ruku jsem položil na bambuli červeného pantoflíčku.

„Chci si tě prohlídnout vod paty k hlavě, duše.“

„Jo? A proč?“

„Ponivač k tomu mám příležitost. Podívej, ty nohy,“ řekl jsem a zabrejlil jsem na kolínko před nosem. Neměla punčochy, takže nebude mít ani podvazky, blesklo mi hlavou, a poslední zbylý zbyteček trémy se rozplynul. A třebaže to byla taková tmavá makovička, měla nohy hladké jako had.

„Hladký jako had,“ řekl jsem.

„To se mi nelíbí,“ řekla Irena. „Hadi jsou slizký a nepěkný.“

„A dlouhý, strašně dlouhý,“ pokračoval jsem nerušeně a jel jsem dlaní lehce po té hladké noze až nad koleno a prsty jsem zajel kousek pod sukni. Vzrušením se mi začalo špatně sedět, klekl jsem si. Irena mě chytila za prsty dřív, než jsem je mohl zasunout dál.

„Heleď, Danny,“ řekla Irena. „Popisovat mě můžeš, víš, ale nejseš slepec, aby sis přitom musel pomáhat hmatem.“

„Chci tě vnímat všema smyslami, Ireno,“ čichl jsem jí ke kolenu. Vonělo mejdlem. „Voníš jak růže,“ políbil jsem ji na koleno.

„Tak dost!“ rozhodla. „Posaď se hezky vedle mě a já budu uvařit čaj.“

Otráveně jsem vstal. Chtělo se mi pokračovat v popisu Ireny, ještě jsem se nedostal k nejzajímavějším částem, ale ona mi přísně pokynula: „Sedni si!“

„Čaj dělat nechod!“ řekl jsem a vzal jsem ji za ruku. Nějak se ještě víc setmělo. Nebe nad bílýma střechama domů naproti se zatáhlo tím černým mrakem a střechy pohasly. Irena mi ruku vykroutila.

„Ireno!“

„Buď hodnej!“

„Ale co mám sakra dělat?“

„Sed' a povídej mi něco.“

„Kvůli tomus mě sem pozvala? Abych ti něco povídal?“

„No.“

„To sme mohli rovnou do Berana na kafe,“ pravil jsem a vztekle jsem dodal: „Bukvicový.“

„Ty nejsi rád, že tu seš se mnou?“

„Ale sem, ale -“

„Ale co?“

„Je to mrhání časem.“

Naježila se.

„Jak to?“

„Sedět tady a povídat si s tebou.“

„Tak to ti pěkně děkuju. Vždyť můžeš jít domu. Nikdo tě tu nedrží.“

Lekl jsem se. Černý mrak ještě víc zčernal a v Irenině pokojíčku se všechno ponořilo do tmavého stínu. Bylo to tam velmi krásné.

„Ale tak sem to nemyslel, Ireno. Jenže povídat si s tebou můžu všude, ale když sme tady sami - tak -“ Už to začalo být nesnesitelné. Strašně se mi chtělo se s ní líbat - a to šero a to ticho v tom bytě - „Tak bych se chtěl s tebou -“

„Neříkej to, Danny!“

„Dyť ani nemusím. Ty dobře víš, co.“

„Ale proto sem tě sem vážně nezvala.“

„Ježišmarjá, tak proč, Ireno? Abych ti zvorál matyckej úkol nebo co? Eštěs říkala, že nikdo nebude doma!“

„Copak se mnou nejseš rád?“

„Sem, sakra. Ale eště radši bych s tebou byl rád jinak. Však víš jak.“

„Tak se trošku opanuj,“ pravila spisovně. „A říkej mi o mně nějaký hezký věci.“

„Hezký věci,“ vzdychl jsem trpce. „To budem takhle sedět do rána, než je všechny vymenuju.“

„Můžeš tu bejt tak do osmi, dřív táta nepřijde,“ pravila.
„To máš na vymenovávání času dost a dost.“

Vzteky, smíšený se strašnou chutí a s láskou, se mnou zalomcoval. Takovéhle jsou, káči! Člověka rozběsí, a pak si ho nepřipustí k tělu. Jestlipak si takhle zahrává se Zdeňkem. Jo, s tím. Ten by ji asi těma svýma horolezeckýma pařátama popad – podíval jsem se na ni, skoro se ztrácela v šeru v rohu gauče, sukně se jí ještě o kousek vyhrnula a hnědé oči se v šeru škádlivě leskly. Nojo, houby. Oni to prostě chtějí s předmluvou. Všechno bude. Někde nad námi pustili rádio, Irmanova, skrz strop zpíval slabounce tou svou poťapanou výslovností „*Zamknu si dnešní den do truhly snů*,“ saxofony zavýly, ale to jenom ještě podtrhlo to ticho v bytě.

„Mám tě teda popisovat dál?“ zeptal jsem se.

„Ale pěkně!“ broukla.

„Ale vono – víš – teď už to pude jenom za pomoci hmatu. Já už na tebe nevidím,“ řekl jsem a hmátl jsem jí po pase. Nahmátl jsem ho úplně odborně, pod blůzou nic neměla, jenom nahou kůží, horko mi okamžitě zasálalo skrz blůzu do dlaně. Sjel jsem dlaní od pasu přes bok v šedivé sukni, nebránila se, takže už je to tady, blesklo mi hlavou a mozek se mi trošku zamlžil, slyšel jsem, jak se zasmála a najednou mě oslnilo prudké žluté světlo.

V něm se na mě zlomyslně zasmály jantarové oči.

„To abys na mě viděl,“ řekla Irena. Rozhlédl jsem se. Potvora! Rozsvítla si na mě lampičku v hlavách gauče. A znova mě vzala za ruku a položila mi ji do klína. Ne sobě. Mně.

„Ty zmije!“ zasyčel jsem.

„To není hezký.“

„Ty kočko falešná!“

„Kočko už je hezčí. Ale ne falešná.“

„Ty!“ zasyčel jsem. Přejel jsem pohledem od červených bambulí až po veselé oči. „Ty se vymykáš popisu.“

„Ale!“ pravila posměšně. „A potom nám tě dávaj za vzor. Kecaj!“

„Za vzor?“

„Vojta. Jaký prej píšeš krásný slohy. Posledně nám z jednoho čet. *Lesy na podzim*.“

„Ten blbec!“

„Náhodous tam moc hezky popisoval podzimní lesy. Vidíš, a vobyčejnou sextánku popsat neumíš.“

„Neobyčejnou.“

„Jo, houbičky.“

„Neobyčejně zlou. Neobyčejně krutou.“

„Povídals, že budeš říkat hezký věci.“

„Krásnou,“ řekl jsem. „Jenom třeba ty nohy. Dybych se moh podívat, Ireno, kousek nad koleno, to bys koukala ten popis!“ a vzal jsem lem sukně do dvou prstů.

„Dyť nemám jenom nohy. Popisuj vejš!“

Hladově jsem jí pohlédl na ňadra. Sledovala můj pohled veselýma očima a řekla:

„To přeskoč. Na lidech je dycky nezajímavější vobličej.“

Pohlédl jsem jí tedy na obličej. Měla ho krásný, líbil se mi moc, ale upřímně řečeno, bylo by mě zajímalo vidět jiné věci. Její obličej jsem mohl vidět každý den. Proto jsem spustil: „Oči máš jak medový plástve. Jako med lesních včel. Ukaž. Taky ti tak voněj?“ a přiblížil jsem se obličejem k jejímu obličejí a začichal jsem u očí. A samozřejmě mě přitáhla její pusa, která opravdu voněla. Mlíkem nebo čím. Možná tím lípovým čajem. Prudce jsem se na ni přísál, ale popadla mě oběma rukama za ramena, bránila se, zuby měla stisknuté. Sjel jsem hubou po horkém líčku až na krk a přísál jsem se jí teda tam. Trošku se uklidnila, sál jsem, skoro se mi zdálo, že cítím na jazyku sladkou Ireninu krev, levačkou jsem hmátl po zipu na sukni, zatáhl jsem – a najednou sebou Irena šklubla a vymrštila se z gauče.

„Ježišmarjá vokno!“

Zblble jsem na ni zíral, jak horečně stahuje zatemňovací roletu a jak za roletou mizí průčelí protějších domů, jejich

bílé střechy, světélkující pod těžkým černým mrakem na obloze. Irena stáhla roletu až dolů a pak si energicky zavřela zip. Otočila se ke mně a veselé oči měly najednou trošku strach.

„Jestli se někdo koukal -“

„Sem?“

„No. Měli sme rozsvícíno.“

„Já sem nerozsvítil.“

„Ale je to tvoje vina!“

„Jak to?“

„Byls protivnej, tak sem musela rozsvítit!“

„Protivnej, říkáš.“

„A nebyls?“

Přistoupila k malému benátskému zrcadlu vedle šatníčku. Blůzu měla ze sukně trochu vytaženou, zastrčila si ji a přitom jsem zahlédl kousek hnědé, opálené kůže na boku. Pak se podívala do zrcadla.

„Danny!“ vykřikla zoufale. „Tys mi udělal cucflek!“

„Houby. Ukaž.“

Otočila hlavu poněkud doleva a malinko si rozhrnula výstřih. Přistoupil jsem k ní zezadu a podíval jsem se do jejího benátského zrcadla. Na opáleném krčku, kousek pod límcem blůzy, se černal nádherný čerstvý cucflek.

„A jo,“ řekl jsem.

„Vidíš!“ pravila vztekle a jako nešťastně.

„Já ti to pofoukám,“ nabídl jsem se a zezadu jsem ji objal. Vyškubla se mi a šla k šatníčku.

„Nech mě bejt!“ otevřela šuplátko a začla se v něm přehrabovat.

„Ireno!“

„A nemluv na mě!“

„Dyť se nic nestalo.“

„Ne? A co tohle?“ ukázala na svůj krásný cucflek. „Dyť voni si toho všimnou.“

„Voni? Jako vaši?“

„No kdo jinej?“

„No já nevím, kdo jinej,“ odsekl jsem zas já vztekle. Najednou jsem začal žárlit. Napadlo mi, že kvůli tátovi a ségře by ten cucflek takový děs snad nevyvolal. Irena to pochopila.

„No ten taky.“

„Aspoň uvidí, jaká seš.“

„A jaká sem, prosim tě?“

„No takováhle. S nim chodíš a mě tady - jenom tak -“

„Dyť pořád chtěls se mnou bejt!“

„Jenže pořádně.“

„Jenže to já právě nemůžu.“

Vytáhla ze šuplíčku zelený hedvábný šátek a uvázala si ho kolem krku. Pak zas přistoupila k zrcadlu, jestli jí na ten cucflek není vidět.

„Proč nemůžeš, Ireno?“ zahučel jsem temně z rohu místnosti.

„Nemůžu,“ řekla, „protože nechci.“

„Tak pročs mě sem zvala?“

„Chtěla jsem ti udělat radost. Dyž pořád říkáš, že mě miluješ.“

„Já tě miluju, Ireno. To ani nevíš jak.“

Pohled do zrcadla ji trochu uklidnil, načechrala si šátek pod bradou a zrcadlem koukla na mě.

„Nezlob se na mě, Ireno. Já tě vopravdu strašně miluju.“

„Jo miluješ. Chceš se mnou to - a nic víc.“

„To není pravda,“ řekl jsem. „Dyž ty nechceš, tak ne. Já tě miluju i bez toho.“

Znova koukla do zrcadla, v něm na mě, pak se otočila a šla si sednout na gauč.

„Budeš už hodnej?“

„Budu,“ pravil jsem falešně.

„Tak si pod' sednout sem. Dyž mě miluješ.“

Poslechl jsem.

„Ježkovy voči!“ pravila Irena. „Jestli na to táta přijde, tak mě zřeže. Tos nemoh dát pozor?“

„Já se nevovlád,“ řekl jsem. Najednou mně to všechno přišlo poněkud k smíchu, jak jsme tam tak seděli vedle sebe, sami, a Irena si dělala starosti kvůli cucfleku. Asi jsem byl idiot, ale přišlo mi to k smíchu.

„Budu muset říct, že mě bolí v krku,“ řekla Irena „Náš táta je děsnej prudás. Neni to moc vidět?“

Pohlédl jsem na krček v zeleném šátku. Vůbec se nehodil ke kostkované blůze a vypadal legračně.

„Ireno,“ řekl jsem, „ale stejně je to s tebou prima!“

„Tak vidíš,“ řekla. „A i bez toho. A ty furt proč jsem tě pozvala. Prostě sem tě pozvala, abych tě potěšila.“

„A sebe ne?“ otázal jsem se smutně.

„No - taky. Trochu,“ řekla a sáhla si na krk. „Hernajs, neměla bych si to rači zafačovat?“

Podívala se na mě tázavě a na očích jí bylo vidět, že jí to opravdu dělá problém, aby ji táta nezřezal. A to už jsem to nevydržel. Rozchechtal jsem se a Irena, když se na mě nejdřív chvíli dívala nechápavě, taky vyprskla. Padli jsme si do náručí, a já, jak se mnou smích lomcoval, položil jsem jí hlavu do klína a objal jsem ji kolem pasu, hlavu na jejím měkkém klíně, pravé ucho přitisknuté k jejímu pevnému bříšku. Položila mi ruku na hlavu, druhou sebrala něco ze stolečku v hlavách gauče, zašilhal jsem po tom, bylo to kapesní zrcátko, a prohlížela si cucflek. Přišlo mi to ještě víc k smíchu, skoro jsem zavyl. V bříšku zakručelo. Položil jsem na ně pusku místo ucha, políbil jsem jí ho, pořád jsme se smáli a pak jsme se pomalu uklidňovali. Zavřel jsem oči a smál jsem se už jen v duchu. S Irenou to bylo prima. Tenkrát dávno. I bez toho.

Sáhl jsem jí se zavřenýma očima po ruce, nahmátl jsem ji, nad loktem byla měkká a teplá. Jel jsem po té měkké ruce nahoru, po rukávu kostkované blůzy, za krček a do vlasů.

„Bud' hodnej!“ řekla ale tiše. Oběma rukama jsem ji jemně stiskl kolem ramen.

„Hodnejs bud'!“ opakovala, úplně slabounce. „Hodnejs, slyšíš?“

A to už jsem jí položil pusu na její pusu, zabzučelo to, jak asi něco chtěla říct, ale já ji tou pusou umlčel, a pak ona znova pusu pootevřela a pak to byla regulérní, vlhká, teplá pusa a trvala dlouho, začalo se to rychle vyvíjet k totálnímu úspěchu - a najednou do ticha v tom tichounkém bytě studeně zarachotil klíč.

Irena vyletěla z gauče, jako kdyby se odrazila od trampolíny, a já spadl na zem a praštil jsem se šeredně do brňavky. V předsíni se otevřely dveře a zavržaly těžké boty.

„Táta!“ zašeptala Irena zděšeně, úplně klasicky.

„Dyťs říkala, že má bilanci,“ sykl jsem a sbíral jsem se rychle ze země. Brňavka mi dělala divy. Irena těkala rozčilenýma očima po místnosti, blůza se jí vepředu rozepnula a bylo vidět růžovou podprsenku. Ale schválně jsem jí nic neřek. Sedl na mě nějaký sadismus nebo co, anebo mi snad, jak jsem byl ze všeho blbý, zalichotilo, že to rozepnutí jsem způsobil já.

„Honem!“ šeptala Irena. „Pod' sem! Že mi jako vykládáš matyku!“

Popadla mě za ruku, jenže nikde v pokoji žádná druhá židle, na tu jsme zapomněli. Tak si honem dřepala do té jediné, před psacím stolem, a já si stoup za ni, jako kdybych byl jako preceptor a dával jí kondici. Pěknou kondici. Ale bylo mi to jedno. Najednou jsem na ni měl vztek, že to tak blbě zorganizovala. Skoro jsem jí začal přát ten výprask, co ji zřejmě očekává. V otevřeném sešitě mi padl do oka příklad:

$$\sqrt{2(x + y)} = \sqrt{x^8 y^8 2xy + 5}$$

„Jo,“ řekl jsem tiše. „Tak tam honem pod to něco napiš, aby to vypadalo, že sme počítali.“

„Ale co?“ špitla zoufale. Měla opravdu strach. Pořád jsem na ni měl vztek, ale zároveň se mi jí trochu zželelo. Byla najednou malinká a ubohá. Pravil jsem sadisticky.

„To já nevim. Říkal sem ti, že sem měl z matky napínáka.“

Irena honem naškrábala:

$$\sqrt{2(x^2 + y)^2} - \sqrt{x + Y} = \sqrt{xy^2 + 5}$$

A to už se otevřely dveře a do jejího pokojíku vešel pan rada.

Irena, jak byla rozčilená, dělala, že je úplně zabraná do zajímavé problematiky toho zajímavého příkladu, zato já jsem vzhlédl, a jako mile překvapen jsem pana radu slušně pozdravil: „Dobrý večer, pane rado!“

„Dobrý večer,“ pravil pan rada velmi nevlídně a přistoupil ke stolu. Teprv teď udělala Irena taky jako překvapenou.

„Jé, dobrej večer, tati!“

„Co to tu děláte?“ otázal se pan rada s přízvukem velice vystihujícím situaci. Ta situace se mi líbila pořád víc a víc. Dobře ti tak, Irenko. To máš za to, že se nejdřív necháváš tak abnormálně dlouho ukecávat, a nakonec všechno zvořeš. Pohlédl jsem úkosem na tu tmavobrunet holku a s potěšením jsem zkonstatoval, že si dosud nevšimla rozepjaté blůzy a že je jí vidět růžová podprsenka; ačkoliv to nebylo vlastně mojí zásluhou. To snad všechno ta svíčka v neděli, že jde na Irenku trest boží. Potila se.

„Počítáme tady takovej děsně těžkej příklad, tati,“ zalkala. „Von mi Danny slíbil, že mně s tím pomůže –“ pravila do ztracena.

Situace se psychologicky schylovala k explozi.

„Tak?“ pravil pan rada. „Ukaž mi to.“

Dal si předložit sešit s tím Ireniným narychlo připsaným řádkem, který byl určitě nesmysl.

„To je rovnice o kolika neznámých?“ otázal se.

„O –“ řekla Irena, „- o –“ dál nevěděla.

Pan rada nastavil sešit mně. Ix, ypsilon, tolik jsem zase znal. Odpověděl jsem správně: „O dvou neznámých.“

„Lze takovou rovnici, tak jak ji tu máš napsanou, Irenko, vyřešit?“ položil pan rada dceři smrtáckou otázku. Irena si najednou všimla rozepjaté blůzy a začala se honem zapínat. To jí tak zatemnilo mozek, že ani nepostřehla otcův přízvuk, z něhož jasně plynulo, že takovou rovnici, tak jak ji má napsanou, vyřešit asi nelze. Nemohla se knoflíčkem trefit do dirky.

„Takovou rovnici –“ blábolila. Pan rada pohlédl na mě. Bezohledně jsem pokrčil rameny, pan rada tedy opět pohlédl na dceru. „Já –“ vzlykla dcera, „dyž já to neumím, tati!“

„Mno,“ udělal pan rada. Pak utkvěl pohledem na zeleném šátku. Otázal se přesně: „Tebe bolí v krku?“

„Ano,“ pípla Irena.

„Tak pojď se mnou!“ Pan rada se otočil a beze slova vypadl z pokoje.

Udělal jsem na Irenu obličej a rukou jsem se poplácal po zadku, abych naznačil, co ji za hranicema jejího pokojíčku čeká. Irena na mě vyplázla jazyk a vypadla za tatínkem.

* * *

Pohodlně jsem se rozvalil na gauči a čekal jsem, až uslyším Irenu rvát. Sám jsem strach neměl. Byl jsem proti Ireně ve výhodě: mě pan rada vyplatit nemoh. Nanejvýš mohl mé chování oznámit mému otci, a mě už doma dávno nebili. Jezdil jsem zrakem po Irenině pokojíčku a měl jsem škodolibou radost ze všeho, co se přihodilo. Irena, ta odmítavá královna, přede mnou otcem shozená, naslouchala někde vedle v pokoji pokorně kázání, a já se rozvaloval na jejím gauči a najednou jsem si vzpomněl na Marii a rázem mi začalo být ještě příjemněji. Zamhouřil jsem oči a představil jsem si zlaté vlasy Marie Dreslerové, jak se jí třpytily dnes u kostela na náměstí, když ji hnali sněhovými koulema. A pak jsem si představil zítřek, jak za ní pofičím na lyžích Pekelským údolím z Černé Hory, pokud se nenabourám, k té jejich přepychové vile, která je přímo stavitelská neřest, rovnou z těch Böhnelových románů.

Marie je kočka. Blond kočka. Ta to bude umět zařídit líp než Irena.

Dveře se otevřely, vstoupil zase pan rada. Vstal jsem z gauče. Pan rada na mě pohlédl přes brýle a já se drze usmál.

„Pane Smiřický,“ pravil pan rada. „Vy přece víte, že rovnici tak, jak jste ji měli napsanou, vyřešit nelze.“

„Ne?“ otázal jsem se udiveně. „Ani vy ji neumíte vyřešit, pane rado?“

„Ne,“ řekl pan rada „Ani já, ani Albert Einstein by ji takhle nevyřešil. Abyste ji mohl vyřešit, vy nebo kdokoli jiný, musela by být doplněna o tohle:“

A vzal pero, přeškrtnl, co napsala Irena, a připsal:

$$\frac{\sqrt{x+y}}{2} + \frac{\sqrt{x+y}}{2} = \sqrt{x + \sqrt{3}}$$

„Tak, a teď počítejte!“ vyzval mě potom.

Pohlédl jsem na něj, poněvadž jsem nevěděl, jak to myslí. Ale koukal bez výrazu v baculaté tvářičce za zlatýma brejličkami. Asi to teda myslel doslova.

„No prosím,“ řekl, a tak jsem si teda k tomu sednul.

* * *

Přirozeně, s něčím takovým jsem nemohl hnout. Takové věci za mě na kondicích vypočítával pan profesor Stařec. Pan rada si přinesl židli a civěl mi přes rameno, a já psal vedle sebe a pod sebe číslice, jak mě napadlo, a moc mě nenapadalo. Prokázal jsem brzy naprostou neschopnost. Měl jsem akutní pocit úplné vylízanosti a pan rada mě opravoval, škrtnal, co jsem vytvořil, připisoval něco jiného, ale vždycky zas nechal mě vrávorat mezi těma číslicemi. Odněkud tloukly hodiny, já počítal a počítal, a zdálo se mi, že se zmenšuju. Dorazili jsme jeden, a hned jsem dostal nový poklad, zapeklitější, proměnil jsem se ve školáčka. Pan

rada odešel někam vedle a dlouho tam zůstal. Za tu dobu jsem neposunul příklad ani o milimetr k žádoucímu výsledku a zase někde odtloukly hodiny, pan rada se vrátil, zkontroloval, jak jsem daleko, zkonstatoval, že jsem se nehnul z místa, pomohl mi, měl jsem náhle silný dojem, že pan rada je nějaký mocný a mně příliš nenakloněný duch, takže jsem se nezmohl na odpor, zůstal jsem tam sedět a pan rada zase zmizel vedle. A zase odbily hodiny, deset, a tak to pokračovalo pořád dokola. Někdo odemkl dveře v předsíni, pan rada seděl právě u mě, do dveří pokojíku nakoukla Irenina ségra v teplácích, rovnou z toho basketbalového mistráku, a vyvalila na nás oči. Pan rada vstal, odvedl ji kamsi do bytu, slyšel jsem tlumené hlasy, pan rada se opět vrátil. Zoufale jsem se pokusil oznámit mu, že musím domů, protože naši budou mít strach.

„Jen sedte a počítejte,“ řekl klidně pan rada. „Zítra je neděle, můžete si přispat. Já jsem vás už u vašeho pana otce telefonicky omluvil, že naši Irenku učíte exponenciální rovnice.“

A tak jsem tam tvrdnul a tvrdnul a počítal, otrávený na nejvyšší míru, láska ze mě spadla a Irenu jsem už málem nenáviděl. Těch rovnic jsem tam musel napočítat na rok dopředu. Pan rada přicházel a odcházel, provázen bitím hodin jako apoštol z orloje, a noc se vlekla a táhla. Jednu chvíli, když byl pan rada zrovna pryč a já si zrovna říkal, jestli má takovou běhavku nebo co, strčila do pokoje znova hlavu Alena. Byla už v pyžamu a zašeptala: „Ste pěkný pitomci. Proč ste si nezatáhli roletu?“

„Co?“

„Někdo telefonoval tátovi do kanceláře, že mu tady vychluješ dceru. Teda ne mě,“ řekla, jako lítostivě. „Ségru.“

„A kdo, nevíš?“

„To nevím. Někdo. A hele, jestlipak vo tom vychli ví Zdeněk Pivonka?“

„Koukni,“ povídal jsem. „Koukni, drahoušku. Běž se učit latinský slovíčka, jo?“

V předsíni vrzly kroky, Alena se vypařila a já se vrh na příklad:

$$\sqrt{\left(\frac{a}{2} + b\right) \cdot \left(b - \frac{a}{2}\right) \cdot \frac{a}{2} \cdot \frac{a}{2}} = 12$$
$$a + 2b = 16$$

Vycházelo mi, že $a = 3859$. Ale pan rada na to jen mrknul a tiše se zeptal:

„Kde jste přišel na takový nesmysl, pane Smiřický?“

Škrt mi můj pracně vypocený výsledek a pravil:

„Tak znova, pane Smiřický.“

A sám se opět odebral pryč, snad na záchod, nebo kam to pořád chodil.

* * *

Kam to pořád chodil, jsem se dozvěděl, až když odbila půlnoc a pan rada mě konečně propustil. Z předsíně jsem pootevřenými dveřmi do kuchyně zahlédl uřvanou Irenu, u kuchyňského stolu, taky nad nějakým příkladem. Takže pan rada pendloval mezi mnou v pokoji a Irenou v kuchyni. To měla teda Irena horší než vejprask. Ten její papá byl pěkný sadista.

* * *

Marii jsem tu noc už přirozeně nezavolal. Dávno jistě spala ve své bílé posteli v té jejich přepychové vile pod Černou Horou a pod hvězdičkama, když jsem dorazil domů a zjistil, že i naši jsou pokojně v limbu. Pan rada dodržel slovo: telefonoval otci, že připravuju Irenku na kompozici z matematiky. Otcí bylo sice samozřejmě divné, že já dávám kondice z matematiky, když na ně sám chodím k panu profesorovi Starcovi, ale pan rada v telefonu působil asi věrohodně.

Hned po snídani v neděli ráno jsem se pokusil napravit, co jsem večer zameškal. Jenže Marie byla taky obšťastněná

sourozencem, starším bráchou, a ten, měl jsem dojem, vykonával nějaké příkazy.

„Ségra je v koupelně,“ pravil, „a tobě mám říct, že už šla do auly.“

Otázal jsem se idiotsky:

„Jak tomu mám rozumět, čeče?“

„No to já nevím. To víš asi líp ty, ne? Prostě, Mařena je ve vaně, a pokud de vo tebe, už šla do auly. Já tomu nerozumím.“

Já tomu teda už vůbec nerozuměl.

„Tak ti d’“ a zavěsil jsem sluchátko.

Navlík jsem si kabát a klobouk a jako blbec letěl jsem pro všechny případy do auly. Město bylo jako betlém, sněhu po kolena. Takhle brzo ráno ho ke gymplu ještě nikdo neprošlapal. Prodral jsem se jím až ke škole a vyběhl jsem po širokých schodech do prvního poschodí. Otevřel jsem dveře do auly. Přirozeně, Mařenka byla ve vaně.

Sedl jsem si na židličku v první řadě, přichystané pro primány, a truchlivě jsem se zadíval na oponu, která zakrývala oltář. Jak si tohle, sakra, vysvětlit?

Jediné vysvětlení, protože to byla Marie, bylo, že ji asi začalo hryzat svědomí kvůli Kočandrlemu. Byla to patrně nejzbožnější holka na gymplu, to bylo všeobecně známo. Ale současně zas žádná jeptiška. To bylo taky všeobecně známo. Jenže od prázdnin si ji nabrnk Franta Kočandrle. Což je, pomyslíl jsem si trpce, taky všeobecně známo. Zhřešit trošičku sem tam proti šestému přikázání, to jí ještě tak nevadí. Ale díky existenci vztahu ke Kočandrlemu je hříšek proti šestému taky hříškem proti devátému přikázání, a to už je asi moc. Tak to bude. Ta svíčka na to patrně nestačí. Byla jen jedna – Opona se maličko rozhrnula a důstojný pán Meloun strčil dovnitř kulatou hlavu.

„Á, Smiřický!“ řekl vlídným hláskem. „Pochválen buď pán Ježíš Kristus.“

„Pochválen buď pán Ježíš Kristus, pane profesore –“

„Důstojný pane,“ opravil mě mírně. Důstojný pán Meloun byl profesorem náboženství a zeměpisu, ale pane profesore si dával říkat jenom při zeměpise, protože ten jsme měli dohromady s jinověrci. Jinak si zakládal na svém kněžství a bydlel na náměstí na faře. Pana děkana loni Němci zavřeli, tak ho teď zastupoval. Byl to hodný a trochu přitroublý velebník a zřejmě měl něco na srdci.

„Ano, důstojný pane,“ řekl jsem poslušně.

„Pojďte sem, Smiřický,“ pravil a objevil se mezi cípy opony celý. Vysoký, obtloustlý, s holou hlavou opravdu jako pětikilový meloun. „Smiřický,“ opakoval, „volal pan Linke, že jejich Arnošt má chřipku, a Rudolf Chrastinů také. A tercie a kvarta jsou na výletě do Hradce. Smiřický, vy jste přece hodně ministrovával. Pojďte dnes ministrovat.“

To mi ještě scházelo. Budu ministrovat, a Marie mi uteče.

„Ale já - důstojný pane, už sem to trochu zapomněl. Já -“
Zaprosil mě modrýma očima a strašně zesmutněl.

„Budu vám napovídat,“ řekl takovým tónem, že mě chytila lítost „Pojďte!“

„Já bych rád, velebný pane,“ vykrucoval jsem se, i když už jsem věděl, že těm jeho modrým venkovským očím neodolám. „Jenže já nebyl od Velikonoc u zpovědi, tak bych ani -“

Důstojný pán pohlédl na hodinky.

„Máme ještě čas. Můžete se vyzpovídat.“

Zřejmě se to na mě valilo nezadržitelně. Pokusil jsem se chabě namítnout, že není čas na rozjímání a zpytování svědomí, ale důstojný pán mi to vyvrátil. „Pomodlete se a pak to probereme podle svatých přikázání. Přijďte za mnou do apsidy.“

Zmizel. Dopřic! Zřejmě se nedá nic dělat a Mařenka mi vyklouzne pod rukou. Ale důstojnému pánovi odmítnout nemůžu. To je jasné. Mimoto bych si to moh zavařit u Pána Boha. Stejně to je asi nějaké boží řízení, že ti dva pitomci ze sekundy mají chřipku. Třeba je to zkouška. Asi jistě. No jistě. Najednou se mi to jevilo jako jasná zkouška. Marie přece po

mši klečí ještě nejmíň deset minut, až všichni odejdou. To to stihnu. Určitě je to řízení boží. A taky to, že k ní pak přistoupím zbaven hříchů. Jako lilium. Pán Bůh mi vlastně úplně připravuje cestu. Určitě mě odmění. Vjela do mě radostná a zbožná podnikavost, prošel jsem oponou, klekl jsem si před oltářem a začal jsem se modlit.

* * *

V apsidě nebyla zpovědnice, a tak mi bylo trochu trapně. Důstojný pán Meloun seděl na obyčejné židli a já klečel před židlí jako pařez.

Vyjmenoval jsem své obvyklé hříchy podle desatera, až jsem se dostal k tomu choulostivému šestému. V duchu se mi objevilo včerejší odpoledne s Irenou, jak jsem jí jel po té nahé noze až pod sukni, a pak ten cucflek. Polkl jsem a odhodlaně jsem pravil: „Zesmílnil jsem.“ A honem jsem přešel na patero přikázání církevních a poháněl mě strach, jestli se důstojný pán nebude zajímat o bližší detaily toho zesmílnění, eventuálně jestli nebude chtít vědět s kým. Pan děkan v kostele, kam se gympl chodil zpovídat, se obyčejně vyptával: zda sám, nebo s jinými, a zda jen dotyky, nebo taky jinak. Ale důstojný pán Meloun byl hodný a stydlavý. Neptal se na nic. Udělil mi jen obvyklé napomenutí, velice jsem prý svým hříšným konáním urazil Pána Boha, ale sám se vůbec neurazil, jenom mě požádal, abych si předsevzal, že se napříště takových hříchů vyvaruju. A dal mi rozhřešení.

* * *

S tím jsem se odebral zpátky k oltáři a znova jsem si klekl. Otče náš, začal jsem v duchu, a najednou, jako když do mě uhodí blesk, jsem si uvědomil, že platnost rozhřešení závisí na dobrém předsevzetí, a že jsem teda v rejži. Předsevzít si, že po mši svaté udělám všechno, abych odpoledne nezesmílnil s Marií, i když patrně pouze dotyky, je nad moje síly. Učinil jsem chabý pokus si předsevzít, že ji nechám na

pokoji, ale pokus se zhroutil v zárodku. Kdepak. To nepůjde. Jak to asi dělá Marie s předsevzetím? Asi jí to taky moc nejde. Proto se asi vždycky po zpovědi tak dlouho modlí, jako kdyby byla přinejmenším Máří Magdaléna těsně po polepšení. A co tedy budu dělat? Klečel jsem před oltářem s uloženými pěti Otčenáši nedomodlenými a po zádech mi stékala kapička smrtelného potu, a jak tekla níž a níž, byla čím dál studenější. Za okny se zase rozchumelilo, oltář zalilo chladné bělostné světlo. Bylo to nevyřešitelné dilema. Podíval jsem se gotickým oknem na ten sníh, sypal se štědře, veliké, krásné vločky, panensky bílé. Krásné vločky na krásné hříšné město Kostelec. Plné krásných holek. Vrátil se mi ten prima pocit té krásné sezóny. Houby, řekl jsem si, a svatý Ignác, ten dobrý patron postranních cestiček, mi z ničehož nic našeptal čistě teologické řešení. Houby. Já přece nechci s Marií *hřešit*. Chci ji jenom *získat*, a jak jinak se dají holky získat než tím líbáním a dotyky a tak. Miluju ji. Když to bude možné, tak si ji vezmu. A tím se všechny ty hříchy zneutralizují, dodatečně to vlastně potom už nebudou hříchy. Takže vlastně *mám* dobré předsevzetí. Takže vlastně mám to vůbec nejlepší předsevzetí, a jestli si mě Marie neveme, moje vina to nebude.

S opravdovou vroucností jsem znova načal Otčenáš, jenž jsi na nebesích, ale dál jsem se zas nedostal. Napadlo mi, že to všechno vlastně vůbec není hřích. Ani to s Irenou nebyl žádný hřích, i když dotyky byly, a s Marií to teprve žádný hřích nebude, poněvadž tu miluju. A Irenu jsem včera taky miloval a dělal jsem to všechno proto, abych ji získal. Taky bych si ji nakonec byl vzal, kdyby nakonec chtěla, a jak jsem tak klečel před oltářem, nebyl jsem si už tak jistý, že ji vlastně už zase taky nemiluju, takže i kdybych odpoledne místo s Marií šel na ty lyže a tak dále s Irenou, bude to všechno naprosto bez hříchu, a najednou mi bylo jasné, že přesně vzato je vlastně miluju zase obě, jenom momentálně víc Marii, což je vlastně taky řízení boží, neboť je to nutné

vzhledem k větším vyhlídkám na dřívější hřešení, už dnes odpoledne. Jak bude po mši svaté, umínil jsem si, musím sebou hodit, abych ji chytil před školou. Jestli má strach, že to je nevěra, to je blbost. Kočandrle přece není její muž. Jedině že s ním chodí. Nebo chodila. To není manželství. To se dá skončit klidně bez hříchu. Však já jí to vysvětlím, myslel jsem si, a bylo mi před tím oltářem krásně, úplně jsem cítil, jak se povznáším k úplné extázi duchovního blaženství. A i když se mi ráno z těch evidentních důvodů zapřela, na ty lyže s ní odpoledne přece jen půjdu. Jen abych se na nich nenaboural. To by se mi nehodilo.

* * *

„Už jste se pomodlil pokání?“ diskrétní, tichý šepot důstojného pána Melouna mě vytrhl z meditace a ve mně hrklo. Došlo mi, že místo Otčenášů jsem vlastně zase myslel na holky. Jenže velebný pán už čekal, v albě a s ornátem v adventní barvě přes ruku. Domodlím se to až potom, pomyslel jsem si, vstal jsem a přistoupil jsem ke skříni s rochetami. Nasoukal jsem se do té největší. Byla mi nějak těsná. Nojo. V aule normálně ministroval jen nižší gympl.

* * *

Za chvíli už jsem v té těsné rochetě pochodoval za důstojným pánem k oltáři, před očima narvané auly, a Joska Špork k tomu velebně hrál Boba Catse na varhany. Pochodovali jsme do rytmu a já měl dojem, že mám asi ránu. Aulou zašumělo a už jsem si byl jistý, že mám určitě ránu. Rocheta se mi napínala přes prsa a přes zadek a byla mi krátká. Když jsem si klekl, něco zapraskalo. Patrně nějaký šev. Zazvonil jsem a koutkem oka jsem zapátral vlevo od varhan, kde stály holky z vyššího gymplu. Opravdu. Několik se jich podezřele šklebilo, asi mně. Zahlédl jsem Mariin růžový obličej, ale Marie se tvářila zbožně, jahodovou pusou měla přísně našpulenou do

kancionálu, a jak se na momentík setkala očima s mým zrakem, sklopila řasy do kancionálu jako svatá Terezička.

Vzedmula se ve mně láska. Kdepak Marie, ta se mi kvůli těsné rochetě smát nebude, i když mám ránu, protože rocheta je součást bohoslužebné výstroje. A stejně se mi zapřela jenom z těch výčitek svědomí. Cit mnou zalomcoval jako blažená zimnice, důstojný pán Meloun pravil: „*Introibo ad altare Dei*,“ a já slavnostně, jásavě a hodně nahlas, ne tiše, jak to ministranti obvykle huhňají, odvětil: „*Ad Deum qui laetificat juventutem meam!*“ a mrkl jsem po Mariině jahodou ozdobeném ksiftíku. Joska Špork přešel z *Boba Catse* na *Dinah* a já si radostně pomyslel, že *meam juventutem laetificant* spíš holky než *Deus*, ale holky jsou možná, úplně určitě, vlastně vtělením Pána Boha, neboť On je ve všem přítomen, jak nás učil důstojný pán Meloun, a nejvíc v krásných svých dílech, a co může být krásnější boží dílo než Mariina našpulená pusa jako jahoda. Takže jsem při tom pokání, když jsem myslel na ty dvě holky, co je obě miluju, myslel vlastně na Pána Boha, trochu jsem se lek, jestli se nerouhám, ale vtom řekl důstojný pán Meloun: „*Judica me, Deus, et discerne causam meam*,“ a já vroucně přitakal: „*Quia tu es, Deus, fortitudo mea!*“ a znova jsem, radostně, mrkl po Marii. Ta pusa byla opravdu jako jahoda na šlehačkovém dortu. Marie byla krásná světlá blondýnka se smetanovou pletí, v tom krásném městě Kostelci, takové překrásné dílo Páně. Úplně jsem se zasnul nad tím divem stvoření, že jsem přestal vnímat velebného pána a věděl jsem jistě, že jí ty výčitky svědomí rozmluvím a odpoledne jí dám krásnou kondici z telemarků, pokud se ovšem nenabourám, a v pondělí, napadlo mě plynule hned potom, dám krásnou kondici z exponenciálních rovnic taky Ireně, protože pan rada má bilanci až do středy a podruhé si včas stáhnem tu roletu. A pak – a najednou jsem se vrátil z rajského Kostelce nejbližší budoucnosti, protože jsem si uvědomil, že důstojný pán Meloun syčivě opakuje: „*Deus tu conversus vivificabis nos!*“ a že holky jsou sice nepochybně

vtělení boží, ale u oltáře se na ně přece jen asi myslet nemá, a horlivě jsem zvolal: „*Et plebs tua laetabitur in te!*“ A bylo mi tak krásně, až jsem si byl jistý, že i když to vlastně navenek vypadá jako smilnění kombinované s bigamií, nějak nemám a nemám pocit, že by to byl hřích. Skoro jako spíš naopak.

* * *

Velebný pán si ještě ani nesundal pluviál, a já už stál před gymplem, připravený k disputaci s Marií. Všichni už přešli, kluci z orchestru snesli po schodech dolů Lucii, která měla z lyží vyvrknutou nohu, a pak se rozhodli, že ji donesou až domů, protože to bylo kus po hlavní třídě a bude to budít pozornost, a já jsem všem takovým svodům odolal a stál jsem, už zase trochu jako pařez, ale pořád s velkou nadějí. Objevila se opravdu jako poslední; jak jsem k ní vzhlídl dole pod schody, uviděl jsem jí až kousek nad kolena v těch rýhovaných punčochách a polilo mě blaho.

„Ahoj, Marie!“

Kráčela po schodech, kolínka pod lemem sukně se zdvihala úplně opojným pohybem, a přešla kolem mě, jako kdybych byl vosk. Honem jsem ji dohonil, a pořád to ještě byla hra.

„Co je, Marie?“

Ale zas jako kdyby neslyšela, ačkoliv růžové uši neměla pod kapucí, kapuci s bílou kožišinou měla na zádech. Svůj hrdý nos nesla jako monstranci a dokonale mě ignorovala. Místo teologických argumentů jsem zaúpěl: „Neblbni, Marie! Co je?“

„Nic,“ pravila úsečně a nasadila si přes zlaté vlasy tu kapucu. Vepředu ji modrý kabátek krásně obepínal, opravdu tam byla krásně vyvinutá, náramné dílo boží. Ale já už cítil, že se žene nějaká pohroma.

„Jak to nic? Já ti ráno volal, a ty ses mi dala zapřít.“

„Dala.“

„A proč?“

„Proto.“

Takováhle odpověď mě u tak krásné kvintánky namíchla.

„Takovýchle blbosti neříkej, Marie! Proč?“

„No pro to!“ pravila a velice nápadně oddělila ta dvě slova. Co to znamená, to pro to? Zauvažoval jsem. Tamto s věrností Kočandrlemu? Rozhodl jsem se použít teda teologie.

„Mělas výčitky svědomí?“

Široce na mě otevřela modré oči v černých rámečcích řas.

„Já?“

„No ty.“

„Proč já?“

„No ty. Já s nikým nechodím.“

„Ne, nechodíš, že ne?“

„No ne.“

Zřetelně se ušklíbla. Projela mi hlavou děsná myšlenka, jestli se nějak nedomákla toho včera s Irenou. Ale jak, proboha? Její otec se s panem radou znal, ale že by se pánové chlubili záletama svých dcer? To sotva, teda. Blbost. Hned jsem takovou myšlenku zahnal.

„Je to kvůli Frantovi?“

„Co jestli je kvůli Frantovi?“

„Že ses mi dala zapřít.“

„Ty si myslíš, že to je kvůli Frantovi?“

„Tak kvůli komu?“

„Prosím tě!“

„No tak proč teda?“

Podruhé za tu konverzaci na mě koukla a vztyčila svůj rituální nos. A zase, jako předevcírem v noci, jí na něm přistála krásná vločka. A zase našpulila růžovou pusou, vystrčila krásný růžový spodní ret a chudáka vločku sfoukla.

„Hádej!“

To jsem dobře nemoh. Šli jsme zrovna kolem Skočdopolovic skladu a před ním stál Přema v čepici a s kanadkama na nohou a kouřil. Přes ty nezdary mi bylo

příjemné, že mě Přema vidí s Marií, ale hádáním, z kterého on by si snadno odvodil, že na mě Marie kašle, jsem se nechtěl před ním shodit. Přema se dotk prstem čepice a já řekl: „Ahoj!“

Ale sotva jsme byli z dohledu, naléhavě jsem zahučel:

„Seš na mě našťvaná nebo co?“

Místo odpovědi jenom zase sfoukla novou vložku.

„Něco sem ti udělal?“

Nic.

„Nebo se bojíš nebo co?“

Kráčela jako na módní přehlídce, jenže bez úsměvu, mlčela, sem tam padaly osamělé třpytící se vložky na krásný bílý koberec. A mlčela.

„Copak je na tom něco zlého vyjet si na lyže?“

Nic. No přirozeně, takhle blbé řeči na tak krásnou kvintánku neplatí. Ona dobře ví, co je zlého na vyjíždění na lyžích.

„Marie!“ řekl jsem naléhavě. „Proč mě ničíš? Jsem do tebe úplně šílenej, a ty deš jako kus ledu. Krásnýho, ale studenýho. Řekni mi něco, sakra.“

Opět nic. Jenom vložky přistávaly, byly sfukovány, kroužily kolem toho mrazem trochu zčervenaleho oltáříku.

„Tak mi něco řekni, Marie!“ úpěl jsem dál. „Nebo támhle skočím do řeky, je tam slabej led a –“

Pokrčila rameny a rukou v bílé rukavičce udělala posměšné gesto, jako Prosím, jako abych teda skočil. Ještě blbější řeči.

„Marie,“ začal jsem vážně. „Já z tebe fakt zešílím. Co sem ti proboha proved?“

Nic. Nic. Mlčela, šla, rýhovaná kolínka pod tou krátkou sukní tancovala, něco úplně magického. A mlčela. Co se dalo dělat. Dal jsem se teda taky na mlčení.

* * *

Ploužil jsem se po jejím boku přes bílou pláň před československým kostelem, byla tam hluboká závěj a Marie

zvedala vysoko nohy ve válenkách, aby si do nich nenabrala, a kolínka v rýhovaných punčochách byla úplně k pomnutí. Já si lhostejně nabíral do polobotek, šlapal jsem vlastně v malých mrazivých rybníčcích, a bylo mi to úplně jedno. Marie se na tom bílém sněhu celá modrala, celá čerstvá a svěží a vymydlená, kapuca se jí svezla dozadu a na něžných zádech se zas udělalo fau fýr viktorie. A pořád sem tam ty vločky, rozhazované z nebe asi kvůli ní, lítaly kolem ní jako svatojánští broučci, kteří se omylem vzbudili v zimě, z krásných mračen vylezlo slunce a zlaté vlasy se zatřpytily jako za výkladem. A slunce taky rozsvítilo ty spousty brilantků všude po té bílé pláni, skoro mě to oslepilo a Marie byla najednou oblitá brilantovou září, krásné zjevení z nějakého mystického obrázku, a do mé sklíčenosti se vloudilo něco jako pokora nebo co. Šli jsme a šli a já trpěl jak pejsek v náhubku a kolem nás vládlo veliké nedělní ticho.

* * *

Došli jsme na silnici k řece a blížili jsme se k mostu, kde stál Irenin dům. Pomyslel jsem si, že by bylo blbé, kdyby nás teď Irena potkala, jenže proč vlastně? A zoufale jsem si umínil, že až doprovodím Marii na téhle mlčenlivé pouti až k jejich vile s korintskými sloupy, stavím se zpátky u Ireny. Když teda kondice, tak teda kondice. Aspoň jedna z obou těch krásných holek mi vyjít musí, nebo snad opravdu umřu vši tou netykavou krásou.

Byli jsme už skoro u mostu, přes který půjdem nahoru, a kolem pivovaru, tou starou noční cestou, teď ve dne. Zamrzlá řeka pod mostem se proměnila v koberec a po něm hopkovaly vrány. Rovnou přes řeku si to šněroval statný havran, kráčel důstojně a zanechával za sebou šlápoty jako větvičku.

„Tak mi něco řekni, Marie,“ přerušil jsem chabě naši meditaci, ale pomyslel jsem si hned, že teď už se asi sotva

dá moc říct, a zašilhal jsem k Ireninu oknu. Měla je, přes tu zimu, otevřené, protože byla otužilá.

Mechanicky jsem zahrnul na most k pivovaru, a nastala kolize. Marie nezahnula se mnou, šla rovně dál, a jak jsem do ní vrazil, málem sebou sekla. Ale nevydala ani hlásek a tvrdošijně si zas srovnala směr. Rovnou ke dveřím Irenina domu.

Strašně jsem se lekl. Popadl mě děs. Proboha! Snad se ty dvě holky nějak nedomluvily! Snad to všechno nebyla nějaká perfektní habadůra, na mě perfidně nalíčená zrádnými kráskami z Kostelce! Dohonil jsem tu blond holku a bezmocně ze mě vylítlo: „Kam deš, Marie?“

Nic. Byla už skoro u dveří Irenina domu, užuž se zdálo, že zahne dovnitř, ale místo toho přímo před nima udělala vlevo v bok a namířila si to přes zasněženou ulici na druhou stranu. Spad mi kámen ze srdce a jako slon jsem klusal za ní.

„Kam deš?“ zabečel jsem.

Prvně od Skočdopolovic skladu jsem jí stál za odpověď.

„K tetě,“ řekla.

„Ty tu máš tetu?“

„Jo.“

Zastavila se před domem naproti Ireninu domu a prstem v tlusté bílé rukavičce ukázala vzhůru. „Támhle nahoře, ve čtvrtém poschodí. Víš, Daníčku?“

Přitrouble jsem tam otočil zrak. Všechno mi začalo docházet. Marie, zdánlivě bez souvislosti, řekla: „Tak pro to!“ a když jsem zrakem zase sjel z toho zajímavého průčelí k jejím modrým očím ve smetanové tváři, sám silně zčervenán, měla v nich čerty, kteří se tam na tak zbožnou dívku nehodili.

„Pro to,“ opakovala hláskem sladkým jako med, a ještě jednou, zcela k zbláznění: „Víš, Daníčku?“

* * *

To už jsem teda určitě svítil. Jako výstražné znamení. Na tom bílém sněhu jsem se teď asi já podobal jahodě. Marie se elegantně otočila, fau fýr viktorie zmizelo v tmavé chodbě toho činžáku a já zůstal na chodníku sám. Slunce, jako na povel, zalezlo za mrak, začalo sněžit. Probudil se ve mně pocit nějaké nepěkné křivdy. No dobře, Marie. Já chápu, že ses teda na mě nafoukla, kdyžs viděla to za tou nestaženou roletou. Ale nemuselas hned telefonovat panu radovi. Nemuselas mi to kazit. Člověk nemá závidět. Katolický křesťan nemá být nepřející. To není žádná pěkná křesťanská vlastnost, Marie. To teda ne. Trčel jsem zas jako patník před Ireniným barákem, stejně jako předevcírem v noci, jenomže tedka nešťastný a čelem vzad, a pomalu jsem zapadával. Pocit křivdy rostl a sílil. Hustě sněžilo a v ulici bylo to děsné ticho jako u Ireny v bytě. Nikde ani noha, ani nožička.

A pak za rohem, jako tenkrát, slabounce zavrzaly něčí kroky a blížily se tím soumrákným tichem. Ze stínu chumelenice se za rohem vynořil Zdeněk, měl přes rameno lyže a na sobě celtovou bundu s odznakem KČT, zastavil se před dveřma Irenina domu a v tom šeru si mě ani nevšim, odupal našlapaný sníh z bot, oplácal si ho z ramen a z toho pitomého odznaku KČT a s lyžema v náručí zmizel v chodbě. Takže se teda udobřili.

Otočil jsem se, a jak jsem byl zapadlý až po kolena, začal jsem se brodit sněhem k nádraží. No dobrý, Pane Bože, dobrý. Tak přísný ale snad být nemusíš. Vždyť jsem zas tak moc neudělal. Pro těch pár dotyků tohle všechno. Já vím, měl jsem možná koupit dvě svíčky, asi jsem chtěl na jednu svíčku moc. Když ale tohle není v katechismu. Jak má člověk všechno vědět. Šel jsem, otrávený do nejhlubší hloubi duše, krásný, čistý, panenský sníh se velikými vločkami sypal na krásné město Kostelec, a já se na rohu ohlédl na ta dvě okna proti sobě, jedno ve třetím a druhé ve čtvrtém poschodí, obě otevřená a lákavá, ale prázdná. To bude teda prima sezóna.

Prima sezóna pokračuje:

MÁJOVÁ KOUZELNICE

*Město se k spánku ukládá,
až na lenochy v kavárnách.
Měsíc mě svádí k výpravám
po tajných dívčích komnatách,
kde tajemným životem žijí
princezny s květy magnólií...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

„Hele, Danny! Diž!“ řekl Benno.

Nevěděl jsem, na co se mám koukat. Stáli jsme před výkladem pana Burdycha, a všechno v něm bylo jako vždycky. Altka značky *Toneking*, která tam byla už dva měsíce, es-klarinet, ten už tam ležel na slunci nejmíň taky tak dlouho. V rohu eufonium, staré teprve čtrnáct dnů. Jinak nějaké housle, mandolína, pár foukacích harmonik, fialový bandoneon a krabičky s kalafunou a se saxofonovými plátky. Ty byly prázdné. O plátky byla nouze a pan Burdych nám je schovával pod pultem. Potom hromada sešitů *Lidové školy hry* na všechno od varhan po hacašprndu.

„Co tam vidíš?“ zeptal jsem se. Benno skutečně mačkal nos na sklo. Snad to byla recese; Benno rád dělal všelijaké blbosti, jako kdyby je myslel vážně. Ale stál prostě s nosem rozpláclým o výkladní skříň pana Burdycha a čuměl dovnitř, jenomže co ho mohlo zajímat na okoukané altce, to byla záhada. Před výkladem pana Burdycha jsme se zastavovali skoro každý den, celá kapela. Skoro nikdy tam nebylo nic, co bysme neznali. Ale pro nás to vždycky bylo blaho, koukat na perleťové klapky saxofonu nebo jak se v břiše velké tuby všelijak kroutí mosazné trubičky. Asi to bylo něco jako alkoholismus. Nástroje nás prostě fascinovaly. Dokonce jsem si z Městské knihovny vypůjčil *Dějiny hudebních nástrojů* a stačilo mi jednou to přečíst, a všechny jsem si pamatoval, i s rozsahem. Na vědy jsem byl dokonale pitomý. Z matiky reparát každý druhý rok, z dějepisu mi v hlavě neuvízlo jediné datum, z chemie jediný vzoreček a na latinská slovíčka mě Ulryška tahala každý den, aby třída

měla nějakou legraci. Ale nástroje jsem si pamatoval. Bassetový roh, oikleida, sarrusofon. Skleněná harmonika. Taky jsem tím zkoušel zaimponovat Ireně, jenže Irenu to nezajímalo. Té jsem tím nezaimponoval.

„Támhleto, čeče, vidíš? To bylo na vobrázku v Buriánovi!“ ukazoval Benno tlustým prstem kolem vlastního ucha. „Jak se to menuje?“

A to už jsem to uviděl.

„Páni! Flexaton!“

„No. To je von!“

Hleděli jsme zbožně na ten kus plechu. Vypadal přesně jako v Burianově *Jazzu*. Plechový trojúhelník v trojúhelníkovém rámu z drátu, drát zapuštěný do dřevěného držadla. Na dvou pérách, přiletovaných k plechu, dvě dřevěné kuličky, každá z jedné strany.

„Dyž se s tím třese, vydává to zvuk jako pískání,“ řekl jsem. Napadlo mi, že jsem jak Apollinaire. Taky jsem věděl všechno o věcech, o kterých nikdo jiný nic nevěděl, ale o kterých taky nikdo nic vědět nepotřeboval. „Kuličky mlátí do plechu, ty palcem prohejbáš plech, a podle toho reguluješ tón.“

Benno pořád mačkal nos na sklo, teď už patrně ne z recese. Stál jsem vedle něj a taky jsem čuměl na flexaton. Museli jsme vypadat jako Matka Kráčmerka s dcerou Bettynkou, když koukaly do výkladu klenotnictví na náhrdelníky. Benno aspoň postavu Matky Kráčmerky určitě měl. Vážil devadesát dva kilo a byl menší než já.

„Já to du koupit!“ rozhodl se.

„Fajn. Mohli bysme na to hrát jeden chorus v *Dinah*. Na tý desce s Boswellkama hrajou jeden na havajskou flétnu.“

„Di do prdele,“ pravil Benno. „To není s Boswellkama. To je na jednom starým Whitemanovi. Čkej na mě!“

Zapadl do krámu, zvonek pana Burdycha titěrně cinknul. Zůstal jsem koukat na flexaton. Bylo horko. Teprve máj, ale horko jak v červenci. Ve vyleštěné mědi eufonia se objevila karikatura nějakého chlapečka, který si cpal do huby cosi

růžového. Otočil jsem se. Kluk si nes kornout jahodové zmrzliny, už od ní měl pokecané bílé tričko. Vedle obchodu pana Burdycha byla cukrárna pana Chmelaře. Rozhodl jsem se, že si tu slast taky dopřeju. Ale jak jsem sáhl po klice skleněných dveří cukrárny, objevil se ve svém výkladě pan Burdych, natáhl se přes fialový bandoneón a opatrně vzal do krátkých ruček flexaton. Pozdvihl ho jako monstranci, plech byl asi z ocele, zajiskřil, až mě to oslepilo, protože byly už čtyři pryč a slunce stálo nízko nad zámeckou věží. Hleděl jsem na ten obřad a sahal jsem po klice cukrárny, nějak jsem ji nemohl nahmátnout, byla nějak hluboko ve výklenku, sahal jsem hloub a hloub a najednou mě něčí ruka vzala za prsty, hebká, jemná kočičí pacička, a hebký předoucí, kočičí hlásek pravil: „Dovolíte?“

Škubl jsem sebou, a jak jsem byl oslepený sluncem odraženým od flexatonu, dostal jsem úplný černý zákal. Spíš bronzový zákal. Přede mnou stála úplně neznámá nádherná holka v zelených šatech s oranžovými puntíky, na hlavě vlasy asi čerstvě od kadeřníka, nádherně husté jak tráva v tom háječku za zámkem, kterému jsme říkali šmajchlvald, a bronzové jako parádní loupežnické nádoby nad krbem v Domanínovic zámku. Pod tou bronzovou helmicí zelené oči jak kočka, a zrovna se do nich taky trefilo slunce, takže zasvítily zlatě, smaragdově a křišťálově, jako dva malí průhlední skarabeové. V jedné ruce měla holka velký kornout vanilkové zmrzliny, druhou mě držela za ruku a podle pozice mé ruky se dalo soudit, že jak jsem prve šmátral po klice, šmátral jsem jí směrem k ňadrům, a nebýt její kočičí tlapky, došlo možná k trapasu. Měla pod oranžovými puntíky dva krásné kopečky.

„Pardon,“ pravil jsem zblble.

Holka se jenom usmála, objevily se bílé zoubky a po obou stranách pusy, vymyšlené na trýznění, se udělaly dolíčky. Přešla kolem mě, zavoněla fialkama, a už plula nějakým způsobem na krásných štíhlých nohou v zelených lodičkách přes plhovské náměstí a krátká sukně se jí v májovém

větríku pleskala o kolínka. Zezadu, vždycky když s ní větrík zapleskal, odhalovala půvabnou dvojici žlábků v ohbí kolínka a kousek krásné hnědé kůže, hladké, až se skoro leskla, kousek výš.

Skleněné dveře cukrárny mě praštily do zad a cinkly. Vzoreček jsem neznal, ale podle fyzických zákonů by takový úder člověka mé váhy v pohyb neuvedl. Mě uvedl. Rozběhl jsem se přes náměstí, úplně zbavený smyslů i rozvahy, Benno dokonale zapomenut, i se svým flexatonem, a v mžiku jsem byl po boku neznámé krásky a úplně nestoudně jsem jí koukal na profil. Měla ho mimo soutěž.

Podívala se na mě, a zlatí skarabeové nevypadali nepřátelsky. Dostal jsem obrovskou radost. Věděl jsem hned, že se nezachová, jak se v podobných situacích obyčejně chovaly obyčejně všechny slečny. Byla to holka, a nezachovala se.

„Já myslela, že jste šel na zmrzlinu?“ pravila.

Řekl jsem něco jako „Grif,“ nebo tak, odpovídalo to úrovni inteligence, jíž jsem momentálně vládl. Ta bronzová přilba z hedvábí, ty puntíky, ty dva kopečky a ty hladké nohy, kolem nichž plácala zelené sukně, mě oloupily o to málo inteligence, kterou vyjadřoval hrozící obvyklý reparát z matematiky a letos taky nový, z latiny.

A holka viděla, že mně to nemluví, tak ke mně napřáhla ruku s perleťově růžovými nehty a se zmrzlinou jako housátko a řekla: „Chcete si líznout?“

Byla to nějaká cizí holka. Nemohla být z Kostelce. V Kostelci jsem všechny holky znal. Všechny od vidění, všechny hezké jménem, a o ty nejhezčí jsem se většinou pokusil, většinou s výsledky většinou dost nepatrnými. Benno tvrdil, že trpím nějakou nemocí, a chtěl na ni vynalézt latinské jméno. Jenomže byl na latinu ještě blbější než já.

Pořád jsem měl na očích ten bronzově zlatý zákal. Kaleidoskopem báječného oslnění ke mně připlul zadeček housátka, kolem nosu mi zavoněla vanilka, fialky, a

housátko mělo kolem dokola čtyři perleťové hvězdy jako svatý Ján. Vyplázl jsem jazyk, mohutně jsem housátko olízl.

„Vy jste žrout,“ řekla holka. „Skoro abyste mi šel koupit jednu novou.“

Nemohl jsem odpovědět, neboť jsem se dusil ledem. Ale světelnou slepotou zeleně, bronzu, zlata, oranže a perleti jsem konečně prohlédl a uviděl jsem, jak holka žalostně patří na kornout, mnou dokonale vylíznutý.

Vzpamatoval jsem se.

„Já vám doběhnu!“ pravil jsem, už zas skoro artikulovaně, a vyrazil jsem k cukrárně.

* * *

Když jsem zas, s dvěma dvojitýma porcema, vyběhl z cukrárny, holka už na náměstí nebyla. Nad náměstím se černaly zámecké věže, slunce se jich už dotýkalo, a jediná cesta vedla přímo k tomu magickému seskupení, do strmé stráně mezi šeríky, klikatá, plná oblázků.

Vyrazil jsem po ní, vyřítit jsem se do strmého prvního zákrutu, a plhovské náměstí najednou leželo pode mnou, jako kdybych se na ně díval z balónu, a z krámu pana Burdycha právě vyšel Benno s krabicí, zastavil se a začal se rozhlížet. Ale ani mi nenapadlo dát mu nějaké znamení. Vybral jsem další strmou zatáčku jako Nuvolari a holka tam seděla v takové jako jeskyňce z šeríků, nohu přes nohu, nahé kolínko rovnou proti mně a z fialového přítmí jeskyňky na mě tajemně pláli smaragdoví skarabeové.

„Probůh!“ pravila. „To jste nemusel přinášet tolik moc. Vylíz jste mi jen zbyteček. Větší díl jsem vylízala já.“

Řekla to jako báseň přeloženou z nějakého krásného originálu. Dřepl jsem vedle ní a najednou se mi vrátily obvyklé schopnosti.

„Co pro vás eště můžu udělat?“

„Už nic,“ řekla.

„Prosím vás, to ne. Něco pro vás udělat musím!“

„Proč? Na to není žádný zákon.“

„Je, náhodou. A velice přísněj!“

„Co říkáte!“ podivila se holka „To jsem nevěděla. A je to říšský zákon, nebo protektorátní?“

„Světovej,“ řekl jsem. „Uznávanej všema válčícíma stranama. Jestli se podle něj nezachovám, stihne mě určitě trest.“

„No to by bylo velmi hloupé. To se radši zachovejte.“

„Tak co mám pro vás udělat?“

„Co chcete.“

„Bude to mnohem víc podle toho zákona, dyž řeknete vy, co chcete.“

Koukla na mě zlatýma očima a řekla:

„Víte, kde na zámku je vojenský hřbitov? Rostou tam plané růže. Přineste mi jednu. Ale budu na vás čekat jenom,“ podívala se na hodinky, které jí visely na řetízku kolem krku zrovna mezi jejími kopečky. Na plášti měly z emailu vykládané bílé růže. „- jenom přesně pět minut. Až vám řeknu teď -“

„Pět minut? Dyť je to děsně daleko!“

„Myslela jsem, že ctíte zákony,“ vzhlédla ke mně od svých růží. „Přirozeně budete utíkat. Takový jeden malý přespolní běh.“ Hleděla na mě, na tváři se jí objevilo zklamání. „Ach! Já si myslela, že nežvaníte. Ale vy žvaníte. Jako většinou všichni.“

„Nežvaním!“ zvolal jsem. „Poběžím jako maratónskej běžec -“

„Já nechci, abyste umřel!“

„Dyž nesplním příkaz, musím stejně umřít.“

„Tak běžte,“ pravila. „Teď!“

Vypálil jsem jak Fikejz, přeborník na dvě stě metrů kosteleckého gymplu, a řítil jsem se do prudké stráně rovnou k věži. Slunce už bylo za ní a položilo na jedovatě zelenou travu na stráni dlouhý a baňatý stín. Teprve později, až druhý den nebo tak, mě napadlo, že to bylo asi něco jako ten most stínů, po němž se Kepler, s pomocí duchů, dostal na Měsíc. Takový kouzelnický trik nebo co,

pádil jsem po stínu a vpravo od věže se opravdu objevil perleťový, kulatý, májový měsíc, hnal jsem se k němu a ještě jsem netušil, že s tím Keplerem to není tak přehnané. V duchu jsem pokračoval v konverzaci s tou nádhernou cizí holkou a šlo mi to, jako mi šla tenorová improvizace ve *Sweet Georgia Brown*, v tom fláku, který jsme momentálně měli nejradši a hráli ho do zblbnutí. Jako mi šla, když v Portu seděla Mane nebo Helenka nebo kterákoli z těch asi dvaceti nejhezčích kosteleckých holek, u kterých jsem to u všech zkoušel, ale u kterých jsem toho u žádné bohužel moc nedokázal. Ta improvizace, to ovšem taky nebylo něco, co by padalo z nebe. Hrál jsem sólo ve *Sweet Georgia Brown* už nejmíň padesátkrát, spíš víckrát, a jak jsem je uměl málem i pozpátku, dařilo se mi okolo pevně zafixovaných frází vyšívát všelijaké malé ozdůbky, vždycky trošku jiné podle toho, která z těch dvaceti holek zrovna seděla v Portiku. A těch dvacet nebo kolik pokusů mě taky vytrénovalo. Každý jsem provedl nejmíň třikrát, v případě Ireny a Marie nejmíň třikrát za měsíc, takže dohromady to dělalo jistě nějakou stovku konverzací podle stejného vzorce, ale pokaždé se mi rovněž podařilo uštrykovat nějakou tu novou ozdůbku. Pro tuhle neznámou holku ji taky určitě uštrykuju.

Doběhl jsem na hřbitov a srdce se mi tlačilo na ohryzek. Hřbitov byl vystavěn jako umělá ruina gotické katedrály a po hrubých kamenech jakoby rozpadlých zdí se vinuly plané růže. Voněly tu šišky, smůla, přes hroby vojínů, padlých v roce 1866 za císaře a vlast, skákaly rezavé veverky. Jenomže mně se zdálo, že jsou bronzové.

Rychle jsem se probral trsem červených růžiček, které se pnuly kolem nazelenalého náhrobku z pískovce. Nedávno tu místní kostelecký *Verein der alten Frontsoldaten*^[1] vyzlatil zašlé nápisy v pískovci, a tak ve věnci červených a bílých kvítků na mě zlatě zazářil nápis, že *Hier ruhet Karl von Weber, Leutnant des k.u.k. XVIII Hulanenregiment. Den*

Heldentot gestorben für Kaiser und Vaterland nie wird er vergessen.^[2] Sotva jsem si ho ale všimnul, protože z místa věčného odpočinku lajtnanta von Webera jsem surově serval celou náruč planých růží a už jsem zas pádil lesem zpátky. Srdce mi horečně ťukalo na ohryzek, a jak jsem běžel, probíral jsem se růžičkama a zahazoval jsem ty, které se mi zdály moc malé. Za mnou se lesem a po mostě stínů na jedovaté stráni táhla červenobílá stopa zhrzených kvítků, až mi v ruce zůstala jedna, větší a něžná a červená, skoro jako pravá růže. S tou v napřážené ruce a s jazykem na vestě jsem dorazil k šeríkové jeskyňce, právě když se ta krásná holka znova podívala na hodinky.

Pohlédla na mě a pravila:

„Čtyři minuty a šestapadesát vteřin,“ a vtom se ozval ten divný zvuk.

A vtom jsem si všiml něčeho těžko vysvětlitelného.

Ten zvuk bylo vzdálené, magické pískání, zaznívalo odněkud zdola, od města, mezi šeríky a šuměním keřů, kterými kýval májový vítr. Divné, toužebné pískání, holka taky zpozorněla, pískání stoupalo, klesalo, najednou jsem si, bůhví proč, vzpomněl na most stínů, co jsem ho právě vystlal těmi růžemi, mrkl jsem po perletovém měsíci, holka vzdychla, vstala, pískání se náhle složilo ve známou melodii... ale nově kouzelnou, kouzelnickou... *Dinah, is there anyone finer in the state of Carolina, if there is...* holka rozhrnula šeríky, vyhlédla na město, pravila užasle:

„*Ach! Der Rattenfänger von Kostelec!*“^[3]

Neřekla to, jako by to řekla česká holka z legrace, takovou tou němčinou naučenou z musu asi tak v sextě, kam asi tak musela chodit. Řekla to, jako by to řekla německá holka, jenomže mně to vůbec neznělo, jak by mně to znělo z úst pana Reichskommisara Horsta Herrmanna Kühla.

Přiložil jsem svou hlavu k její hlavě do rozhrnutých šeríků, jejich vůně se smíchala - s čím, sakra? S

pomerančovou vůní, zdálo se mi. Snad jsem byl už tak omámený, že se mi pletly fialky a pomeranče. Nebo možná jsem se tak schvátil tím během. Vyhlédl jsem, a v paprscích zapadajícího slunce kráčel dole pod náma po plhovském náměstí *der Rattenfänger von Kostelec*, teda, a hrál na třpytící se flexaton... *Dinah, I'd wander to China...*

„*Das ist ganz magisch,*“^[4] řekla holka. „*Aber wo hat er die Flöte?*“^[5]

Pohlédl jsem na ni, ona na mě.

„Slečno -“ řekl jsem.

„Ach promiňte,“ řekla česky. „Já jsem zapomněla,“ řekla úplně česky česky.

„Slečno, já -“

Čuměl jsem na ni a měl jsem ten pocit. Že jsem na Měsíci, že jsem po tom baňatém stínu věže, v které bývala hladomorna - „Copak?“ pravila medově a česky.

„Já - to sem teda úplně nebo co - ale dyť vy ste před pěti minutama měla -“

Bronzová hedvábná helma, skarabeové oči, jimiž pomalu plul zmenšený měsíc z perleti. Bílá majoliková růžička mezi dvěma kopečky. Zbyteček oplatkového kornoutu v pacce s růžovými nehty. Kolínka jak z béžového sametu, kolem nich v májovém větru pleskající krátká sukně - modrá jako májová obloha v noci! Se smaragdovými puntíky! To mě prve snad oslnilo slunce? Nebo ty oči? Nebo co? Skoro mě zamrazilo, ne úplně nepříjemně, nebo snad v některém z minulých životů byla ta holka chameleon nebo co?

„Co jsem měla před pěti minutami?“ zeptala se.

„Zelený šaty!“ vybuchl jsem. „Zelený s oranžovými puntíkama -“

... *I'd hop an ocean liner, hvízdal z dálky na flexatonu kostelecký Rattenfänger, just to be with Dinah Lee...*

„*Ach das,*“^[6] pravila holka.

„A proč mluvíte najednou německy!?“

„Já jsem zapomněla, že jsem s váma předtím mluvila česky.“

„Ale proč *vůbec* mluvíte německy?“

„U nás se s *Vatim*^[7] mluví německy. S mámou mluvíme česky.“

„Fatty je Němec?“

Holka sklopila řasy, černé přes zlaté a smaragdové broučky v očích. Zas je zvedla a posvítla si na mě tím zlatem.

„Já za to nemůžu, Ale *Vati* není Němec,“ řekla. „*Vati* je *ein Österreicher*.“^[8]

„Ale -“

... *no gal made has got a shade on Sweet Georgia Brown*... zapískal, už z velké dálky, Benno, ale kiksnul.

„Ach!“ řekla holka. „Flétna!“

„To je flexaton,“ řekl jsem.

„Ó,“ pravila holka. „Co je to zač?“

Vysvětlil jsem jí, co je to zač, trochu jsem se uklidnil. Ve veliké dálce Benno navázal od toho kixsu a nádherně, jako kdyby byl nějaká swingová Siréna, přehrál celou frázi... *since she came, why, it's a shame how she cools'em down*...

Vrátil jsem se k otázce šatů.

„To jste se asi přehlídl,“ řekl holka.

„To není možný!“

„Proč ne?“ řekla a znova mě zhypnotizovala zlatýma očima. „Se mnou je všechno možný.“

„Ale že bych byl - že by ty šaty -“

„Taková hloupůstka,“ řekla. „Kdyby se mnou byly možný jen takové hloupůstky, to bych potom nebyla nic extra.“

„Vy ste?“

„Vy myslíte, že nejsem?“ Než jsem stačil odpovědět, řekla: „To by vám ale dávalo moc špatné vysvědčení. Kvůli nějaké obyčejné holce běžet *cross-country* pro jednu růži. Moc špatné vysvědčení.“

„Proč špatný?“

„Takové věci dělají kvůli obyčejným holkám jenom - jenom - jak se jim říká? *Schürzenjäger*^[9].“

Ovládal jsem to slovo. Irena ho užívala, česky, když mě chtěla charakterizovat, a tím vysvětlit, proč má proti mně ty silné výhrady.

„No to ne. To -“

„Mě takoví nezajímají. Jak se jim říká? Pomozte mi!“

„Sukničkáři,“ pravil jsem chabě. Vánek přinesl závan nějaké divné vůně, jako síra, asi, ale zase zavoněly taky pomeranče. Pravil jsem pokorně: „Máte pravdu. Vy ste úplně mimořádná. Něco extra. Jste patrně kouzelnice. Můžete všechno. Proměnit zelený šaty v modrý, to je jen hloupůstka pro začátek, jako voda ve víno.“

Docela jasně jsem ucítil - síru? Asi to byl kouř z teplárny. Asi ten májový větřík -

„Tak vidíte,“ řekla holka a podívala se na hodinky.

„Nechodte eště!“

„Musím,“ řekla. „Strýček už má jistě večeři uvařenou.“

„Strýček?“

Ukázala na vilu u cesty, kousek výš nad lavičkou.

„Vy ste slečna - Obdržálková?“

Zavrtěla hlavou.

„Tady ale bydlí pan dirigent Obdržálek.“

„Já ale nejsem slečna Obdržálková.“

„Jak se menujete?“

Pohlédla na mě přísně, pozvedla obočí, černé, s několika bronzovými chloupky jako s cizelováním.

„Nebyli jsme si představeni,“ pravila. „Kdo jste vy, vlastně?“

„No, já vám přece koupil tu zmrzlinu,“ řekl jsem, abych si víc užil plácání s tou holkou.

„Vy? Mně?“

Ukázal jsem na zbyteček oplatkového kornoutu, který pořád držela v prstech. Podívala se na něj taky, pak ho

strčila do pusy, spolkla a olízla si růžové rty růžovou špičkou jazyka.

„Tu jsem si sama koupila.“

„To tu předtím.“

„Jakou předtím?“

„Tu, co sem vám sněd. Teda skoro sněd.“

Zadumala se, koukla po mně zlatýma očima.

„Že byste byl tak drzý?“

„Byl sem z vás tak vedle.“

„Na to jsem už zapomněla,“ pravila lehkomyšlně.

„To máte nějakou krátkou paměť.“

„Kratičkou,“ řekla. „Ještě něco jste mi koupil?“

„Ne. Přines sem vám tu růži z vojenského hřbitova.“

„Na to se pamatuju,“ přistrčila si ji k nosu. „Přinesl jste hezkou. Voní jako mech.“

„To sem rád,“ řekl jsem. „Tak jak se menujete? Máte jistě nějaký hrozně krásný méno.“

„Jak se jmenujete vy?“

„Danny Smiřický“

„Ach!“ řekla. „*Daniel*.“ vyslovila to zas po německu. „Mně můžete říkat buď Karla, nebo Marie. To je jedno.“

„Jak to jedno? Jste buď Karla, nebo Marie. Vobě ty ména sou moc krásný.“

„Poněvadž já se jmenuju Karla-Marie. To je jedno jméno. Karla-Marie.“

„A jak dál?“

„*Weber*,“ pravila německy a česky dodala: „Weberová.“

„Karla-Marie Weberová?“

... *it's been said*, zazněl ze strašlivé dálky nad Kostelcem flexaton krysaře Benna, *she knocks'em dead*... okolo perleťového měsíce na obloze modré jako permutované šaty májové kouzelnice naskákaly perlové hvězdičky... *when she lands in town*...

„Karl-Maria von Weber!“ vydechl jsem.

„Ne *von*,“ pravila. „Já nepotřebuji být *von*, abych byla něco extra. Sbohem, pane Danny!“

Otočila se, zase nějakým způsobem plula v bílých stěvičkách po brčálové trávě k vile pana dirigenta Obdržálka.

„Počkejte! Nechodte ještě, Karlo-Marie!“

„Musím k večeři. *Onkel*^[10] by se zlobil.“

„Tak přijďte zas, po večeři!“

„To nemůžu, pane Danny. Musím cvičit.“

„Kam chodíte cvičit?“

„Myslím: cvičit na klavír. Já cvičím vždycky večer. Když je měsíc.“

„Budu vás poslouchat. Pod voknem.“

Zasmála se. Už byla dost daleko, ale zpod bronzové helmice vyšlehly zlaté paprsky, odrazily se o perleťový měsíc, měsíc explodoval...

„Potom mi ale zítra koupíte zmrzlinu jako *Honorarium* za poslech.“

„Rozuměl jsem vám dobře, slečno Weberová?“ zvolal jsem.

„Já doufám dobře. Zítra ve tři u *Militärfriedhof*^[11]“ pravila slečna Weberová a otočila se, doplula k brance Obdržálkovic vily a zmizela v jejích útrobách.

Byl cítit ten čpavý dým, asi z teplárny. A pomeranče. Nebo šeríky. Nebo fialky. Nebo co.

* * *

Benna jsem zastihl u večere. Seděl ve svém pokoji v druhém patře Mánesovic vily a cpal se bramborama s tvarohem. Na stěnách měl všude kolem fotky jazzových muzikantů, nad pianem Louise Armstronga, vedle něho Andrews Sisters, nad stolkem v rohu, kde večeřel, Kamila Běhounka a Emila Ludvíka. Mlaskal a zapíjel brambory podmáslím. Flexaton ležel vedle hrnku s podmáslím, sebral jsem ho a zatřepal jsem s ním.

Ozval se magický zvuk.

„Benno, znáš pana dirigenta Obdržálka?“

„Jo,“ řekl Benno.

„Má von nákou neteř, kerá by byla napůl Vídeňka?“

„Zas máš záchvat, žejo?“

„Houby.“

„Silnej, jo? Asi tak na čtrnáct dní.“

Pohlédl jsem na Armstronga, z něho na Rostův portrét Bennovy hezké sestry Evky a zatřepal jsem flexatonem. Opět ten magický zvuk. Benno si všiml, kam se dívám, a řekl: „Naší káčou ses nakazil asi na tejden, pokud se pamatuju. Říkala, že jí samou vášní prasklo ramínko. Teda tvou vášní.“

„Kecala.“

„Ten monokl, cos měl loni na vosumadvacátýho řína, ten prejs měl vod ní.“

„Tvá sestra vůbec moc kecá.“

„Ale mluví pravdu, ne?“

„Ale kecá. Takový věci si má nechat pro sebe.“

„Bráchovi to přeci říct může.“

„A komus to řek ty?“

„Nikomus. Heleně.“

„Tomu říkáš nikomu, jo?“

„Ta to řekne nanejvejš Járince Dovolilový, a úplně nanejvejš snad taky Dáše Sommernitzový a Marii Dreslerový –“

Vyjasnilo se mi jedno obzvlášť mrazivé období mezi mnou a Marií Dreslerovou loni na podzim, ale v té chvíli mě Marie Dreslerová a moje šance u ní tak nezajímaly. Zatřepal jsem flexatonem. Zas ten zvuk.

„Doprdele, tak na to zkus něco zahrát, čeče. Vydáváš zvuky jak fakir.“

Fakir? Zatřepal jsem flexatonem.

„Nevíš teda nic vo náký neteři z Vídně nebo tak?“

„Jeho ségra je prej vdaná v Linci,“ pravil Benno. „Tak doprčic zmáčkni to palcem! Hrej něco!“

... *it's been said she knocks'em dead*, zahrál jsem kostrbatě, třepetavá magická flétna zazněla pokojem,

fakirský tón vylétl oknem do májového večera.

„Má děti?“ řekl jsem.

„Náký prej má, myslim,“ řekl Benno. „Takže tys teď dostal děckou nemoc, jo?“

... *when she lands in town...*

„Neni to dítě,“ pravil jsem. „Je to kouzelnice.“

„Jo - myslim, že se menuje Weberová,“ řekl Benno. „Její muž je prej dost v průseru. Nedal se k náckum, kafral, a tak je u nějaký štráfkolóny, pokud vim.“

... *how sbe cools'em down...*

„Karla-Marie Weberová,“ pravil jsem zasněně a rozechvěl jsem flexaton prudkou lyrickou vášní, co trhá ramínka, takže se rozezněl jako mistrovská viola anebo jako hoboj, naladěný co možná nejhlouběji.

... *they all sing and wanna die...*

„Tě pic,“ pravil Benno.

... *for Sweet Georgia Brown...*

„Ta Weberová tě teda vzala,“ pravil Benno. „Takhle sem tě viděl naposled, dyžs byl po šestý na *Vítězným běhu*^[12] s Juditkou Garlandovou!“

* * *

Láska mě celého omotala jemným vlascem, utáhla mě a já o tom musel s někým mluvit. Velký kus té lásky vytekl taky, jak jsem přetékal, na Benna, jako vždycky, a on, jako vždycky, svolil, že mi udělá chodící vrbu.

Dole v jídelně seděla Dáša Sommernitzová s Tondou Kratochvílovým a pili ostružinové víno s paní Mánesovou.

„Rukulíbám, milostivá paní,“ pozdravil jsem paní Mánesovou a na Dášu jsem se zazubil: „Ahoj, Sommernitzová.“

Dáša sebou škubla, Tonda Kratochvíl taky. Zřejmě spolu chodili, to bylo teda od Tondy fajn, chodit s židovkou. Dáša byla prvního stupně, nebo jak tomu říkali, prostě čistokrevná. Teda, čistokrevná v nejlepším smyslu slova.

Úplná královna ze Sáby. Tonda možná něco zaslech, možná od ní. Skoro mě to zamrzelo, když je to teda takovej fajn chlap. Nojo, ale já bych byl asi taky tak fajn. Jenomže mě Dáša nechtěla. Byla členkou toho teamu asi těch dvaceti v Kostelci, a snažil jsem se rovněž úplně marně. Tonda měl zřejmě větší štěstí. Ale bylo to zoufalé, radši jsem dál nemyslel. Paní Mánesová byla taky židovka, ale měla árijského manžela, takže to ji krylo. Zatím. A Benno a Evka byli druhého stupně nebo jak. Já byl úplně zanedbatelného stupně, protože jediné jedna otcova praprababička se jmenovala Ohrenzweigová, takže já byl árijec jak Brno. A paní Mánesová měla aspoň toho manžela. Dáše bylo teprve sedmnáct a manžela neměla žádného. A zatím nebude mít, Tonda určitě ne, poněvadž Tonda byl árijec úplně beznadějný, ani žádnou Ohrenzweigovou neměl určitě mezi předkama, měl nosopršku, uši vyrostlé tak, aby když se na něj člověk podíval z ánfasu, byly i uši z ánfasu, a takovým bezvadným árijcům Němci nedávno zakázali brát si takové královny ze Sáby, jako byla Dáša.

* * *

Šli jsme pomalu k nádraží, nad Kostelcem visela májová obloha jako pastelový baldachýn, perleťový měsíc, hvězdičky jako perličky, a já řekl: „Viděls, jak po mně Tonda šleh zlym zrakem, dyž sem Dáše řek „Sommernitzová“? Já to nijak nemyslel. Já jí nikdy neřikal křestním ménem. Dycky Sommernitzová. To byl mezi náma takovej fór. Vona mi zas říkala Smiřickej. Ale stejně sem s ní nic neměl. Von žárlit nemusí, jestli s ní chodí.“

„To nebylo kvůli žárlivosti, ty vole!“ řekl Benno. „Taky si myslíš, že na tebe každej žárlí. Na tebe nikdo nežárlí, blbče. Každěj ví, že akorát kecáš, ale skutek utek.“

„No dobře,“ pravil jsem. „Každej nemá takový kouzlo vosobnosti jako ty. A dyž nežárlí, tak proč se na mě kouk, jako dyby mi za to „Ahoj, Sommernitzová“ chtěl vrazit kudlu do zad?“

„Ponivač vona se už nemenuje Sommernitzová, vole. Voni se přeci vzali.“

„Nekecej! Kdy? To bych přece –“

„To víš. Budou to dneska vytrubovat,“ řekl rychle Benno.

Došlo mi, že Tonda Kratochvíl je opravdu někdo. Ale to se teda... rychle jsem vzpomínal, ale ve spleťtí historii mnou obtěžovaných dvaceti nebo kolika krasavic se nešlo moc snadno vyznat, jenže určitě... to se teda museli vzít ještě před tím, než to árijcům s nosoprškama... nebo tak právě tou dobou, poněvadž když mě Sommernitzová rázně odstrčila svou svalnatou ručkou kostelecké přebornice na prsa, až jsem zakopl o drn a málem spad do řeky... no jistě: když mi řekla, Smiřickej, navždycky kamarádi, ale tím to končí... to teda v tý době už sakra museli bejt svoji...

Nešlo mi to do hlavy.

„Kdy se vzali, Benno?“

„Já nevím. Někdy,“ pravil Benno a zatřásl flexatonem... *Georgia claimed her...* „To ti před může bejt jedno, ne? Máš Weberovou. Co je Sommernitzová proti Weberový?“

... *Georgia named her...*

„To je fakt, Benno,“ řekl jsem. „Viděls někdy holku se zlatejma vočima?“

„Já ne. Ale podle tebe je má Helenka Teichmannová, Marie Dreslerová, Zuzka Princová,“ začal je počítat na prstech, „Irena –“

„Počkej!“ přerušil jsem ho. „U těch se mi to jen zdálo. Tahle je má dovopravdy –“

... *Sweet Georgia Brown...*

Flexaton v Bennově ruce zněl vábivě, šalebně večerním plhovským náměstím, vzpomněl jsem si, jak mu slečna Karla-Marie Weberová řekla *der Rattenfänger von Kostelec...*

„Tvá nemoc, blbče,“ pravil tlustý krysař, „má mezi příznakama taky takovou barvoslepost zvláštního druhu. Chlapa se zlatejma vočimas eště neviděl.“

* * *

Potom jsme seděli s Bennem na brčálové trávě, na kraji nízkého lesa za vilou pana dirigenta Obdržálka, otevřeným oknem cinkaly vidličky a občas, dost často, mezi tím cinkotem cinkot sladkého hlasu Karly-Marie von Weberové.

„Benno,“ vzdychl jsem. „Čeče, vona je fakticky kouzelnice.“

„Jednous to řek i vo Althammerce,“ pravil Benno cynicky. „Než ti dala napasu z němčiny.“

Příčinu napasu z němčiny jsem pokládal za tajemství. Tehdy nová hezká němčinářka mě tak zmámila, že jsem to u ní dotáhl na málem kouli z říšského jazyka, ačkoliv ten patřil k poměrně málo předmětům, které jsem poměrně ovládal. Zřejmě to teda tajemství nebylo.

„U týhle to myslim doslova,“ řekl jsem a seznámil jsem Benna se zázrakem šatů měnících barvu.

„To teda, vole,“ pravil na to Benno, „tohle teda vodhaduju až na možná tři neděle. Dyž už vidíš jednu ženskou nejen dvojmo, ale taky různobarevně, to je teda zatím nejtěžší záchvat -“

„Blbče,“ pravil jsem. „Tobě je marný něco vykládat.“

A myslel jsem na kouzelnici, na její trik se šatama. Snad je měla svrchu zelené a zespona modré, a jak jsem běžel ten přespolní běh za planou růží, přetáhla si je přes hlavu naruby.

Že by se nebála, že by ji přitom pan dirigent Obdržálek moh vidět z okna?

Na chvílku jsem si představil tu krásnou snědou holku s bronzovou hlavou jen v kalhotkách a v podprsence, jak si přetahuje ty dvoubarevné šaty přes hlavu. Podržel jsem ji dlouho ve zraku, jímž jsem náhle neviděl Obdržálkovic vilu ani hvězdičky, zazněla do toho *Malá noční hudba* hraná na klavír, Karla-Marie Weberová v kalhotkách a v podprsence se toužebně protahovala v šeríkové jeskyňce...

„Vole,“ řekl Benno. „To hraje vona?“

Vrátil jsem se na brčálový trávník a do vůně lesa. Z otevřeného okna v prvním poschodí vily se něžně a vábivě sypaly kovové tóny Obdržálkovic Petrofa. *Malá noční hudba*, potom Beethoven, nějaké rondo. Energické, přesné jako matematika, ale půvabné jako dámy na pařížských módách, jenže tak z konce století... A Schumann, *Snění*... Benno, roztažený do té doby v trávě, se posadil a s hubou pootevřenou poslouchal, jak noční vánek unáší ty ženské notičky vstříc komínům Mautnerovy přádelny... odtud snad ta vůně síry? ... vstříc stráni, kde stál Port Arthur, kde Benno sám, každý druhý večer, surově a nádherně frázoval *Struttin With Some Barbecue*...

„Ta káča teda hraje, ty vole,“ pravil zbožně a já se přidal k té bohoslužbě. *Snění* doznělo, zazněla nějaká napěněná, nádherná sonáta, plná not, hlubokých rubátových basů i výšek z tenkého drátku.

„Ta teda hraje!“ vzdychl jsem.

„A von taky!“

Škublo to se mnou, jako kdyby mě Benno praštil do nosu.

„Počkej, kdo von?“

„Vobdržálek,“ řekl Benno a pořád poslouchal. Uvědomil jsem si, že klávesové čárymáry jsou výsledkem hry na čtyři ruce. „Já věděl, že je dobrej,“ řekl Benno. „Ale teda, to teda, ty blbče, to překonává sám sebe.“

Vzdychl jsem.

„Vedle ní... na jedný klávesnici...“ pravil jsem telecím hlasem. „To bych i já zahrál mondšajsonátu jak Paderewski...“

„Ty určitě,“ řekl Benno. „Zatims eště nezvlád ani Czernyho zběhlost prstů. A tohle není mondšajsonáta. To je Weber.“

Weber! Slečna von Weber... Karla-Marie... krásné lovecké melodie se leskly jako odraz perleťového měsíce, jako perleťové nehtíky slečny Weberové, vedle blikotal Mars, celý bronzový, jako vlasy slečny Weberové... celý svět patřil slečně Weberové...

Dohráli. Benno, zdálo se mi, že stejně zblblý jako já z pouhého hudebního aspektu slečny von Weber, zahmatal v trávě a vztyčil k tmavomodrému nebi stříbrný flexaton. Zaleskl se jako hladina drobné tůňky, jako v zrcadle se v něm objevil měsíc. A Benno rozechvěl měsíc, a do ticha, plného ještě vzpomínky na Karl-Maria von Webera a jeho valdhorny, jež kouzelnice nějakým způsobem imitovala na Petrofovi, zazněl magický, krásný, ničemu nepodobný tón toho vymyšleného nástroje a jistá ruka kosteleckého krysaře, toho jiného kouzelníka v čarovném mezikruží dvou hudeb, z něho vyprodukovala krásnou půlnoční melodii... *every star above simply knows the one I love...*

Z okna, tmavě zářícího do měsíčního svitu, sálalo ticho, v něm zaznělo skleněné zazvonění smíchu slečny Weberové. Ale hned zas ztichlo. V černém čtverci okna se objevila lesklá silueta její bronzové hlavičky.

... oh Sue, it's you...!

Hlavička zmizela, zbylo jen ticho a magické čarování Bennova flexatonu... *and the moon above simply knows the one I love...* zpíval měsíc chycený do té tůně... *it's you, just you...*

Pak, dřív než Benno mohl přejít do středního chorusu, ozvalo se tichoučké rubato plné akordů, čistounkým, nákladným hlasem Petrofa...

... no one else it seems ever shared my dreams... hrály jisté ženské ručky májové kouzelnice... *without you I don't know what I'd do...*

K last chorusu se Benno přidal, na svůj měsíček, zdálo se mi, že o oktávu výš, ačkoliv na flexaton to nejde, jenže slečna Weberová byla čarodějka, co proti tomu velkému nočnímu slowfoxu byly šaty napodobující chameleóny...

... in this heart of mine you live all the time...

Koncert, pro klavír a flexaton, skončil. Silueta slečny Weberové se objevila v okně:

„Ist das der Rattenfänger von Kostelec?“ [\[13\]](#)

Dřív než jsem mohl něco říct, pravil Benno:

„To bylo štandrlé, slečno. Vod nákýho Smiřickýho.“

A kouzelné, spíš kouzelnické zazvonění hlasu, plného hvězd a drobných bronzových dukátků.

* * *

Druhý den, čtvrt hodiny před třetí, jsem klečel u hrobu lajtnanta von Webera a po očku jsem koukal na lesní cestu, kde se asi musela vynořit kouzelnice. Strašně mě bolely kolena, ale tu bolest jsem vytrvale kladl k jejím nohám.

Objevila se, zlaté stíny lesa jí zářily v bronzové hlavě, plula opět tím svým nějakým způsobem po jehličí, v modrých střevíčkách a bílých šatech, v pase měla širokou modrou mašli a modrou krásnou mašli taky ve vlasech.

Dělal jsem do modlitby hluboce ponořeného, a že ji nevidím. Slyšel jsem jenom, jak pod bílými střevíčky jehličí jemně praská blahem, a ucítil jsem fialkovou vůni.

A sladký hlásek řekl:

„To se mi moc líbí.“

Jako jsem se vytrhl z modlitby.

„Ach!“

„Že jste tak zbožný, to se mi líbí. Za co se modlíte?“

„Modlim se k vašemu předkovi. Aby se za mě u vás v nebi přimluvil.“

„Já přece nejsem mrtvá.“

„To nejste. Ale dyž nejste se mnou, nemůžete bejt nikde jinde než v nebi. Takoví jako vy nemůžou bejt z tohoto světa.“

Zasmála se.

„To se mi taky líbí,“ pravila a koukla na čerstvě vyzlacené písmo na pískovcovém pomníčku. „Chudák *Leutnant von Weber*. Takový to byl –“ zarazila se.

„Jaký?“

„Zemřel tak mladý,“ řekla a sedla si na hrobeček proti hrobečku lajtnantovu, ale nejdřív opatrně rozestřela širokou bílou sukni, takže si sedla jenom na holý zadeček v

kalhotkách. Kalhotky jsem přirozeně ani nezahlédl a slečna Weberová se začala podobat květu veliké bílé růže, až na to, že voněla fialkama.

„Co pro mě uděláte dnes?“ zeptala se.

„Řekněte si. Třeba zas poběžím pro nějakou květinu.“

„To byste neudělal tak moc.“

„Málem jsem vypustil duši, jak jsem běžel, abych stih váš limit.“

„Čtyři minuty šestapadesát vteřin,“ ohrnula ret, „to není žádný výkon.“

Namíchlo mě to.

„Rychlejc by to zaběh jedině Fikejz, a to je přeborník kraje!“

Slečna Weberová utrhla rudou růžičku a umístila ji mezi své kopečky. Dlouhý stonek zmizel v údolí, jenom červený květ koukal ven. Na bílých šatech měla slečna Weberová dost hluboký výstřih.

„V tom případě,“ řekla, „mají běžci vašeho kraje dost mizernou úroveň. Já bych to běžela za tři.“

„Vy jste sprinterka?“ zeptal jsem se a obhlédl jsem postavu slečny Weberové. Jistě by mohla běhat sprint. Jistě to nebyla dívka, která se celé dny jenom válí na polštářích.

„To ani ne,“ pravila „Ale zapomněl jste, že jsem kouzelnice.“

„To máte pravdu. A já to nezapomněl.“

Rukou pohladila zelenou trávu na hrobečku svého předka „Ale já opravdu jsem. Já to myslím vážně. V dřívějších dobách bych byla už dávno upálená.“

„Jaké štěstí, že jste se narodila až teď,“ pravil jsem posměšně.

„Vy mi nevěříte. Ale já vám to můžu dokázat.“

„Změníte zas barvu?“

„Možná také, když budete chtít. Ale že umím běžet dvakrát tak rychle jako vy.“

„To neumíte! Dvakrát ne!“

„Třeba třikrát!“

„Tak pojdte!“

Vyhlídku na honičku mezi stromy za bílým motýlem mě naplnila velkou energií.

„Dobrá,“ pravila slečna Weberová. „Tady kousek dál je jezdecká dráha, znáte to tam?“

Přikývl jsem.

„Tam půjdeme běžet.“ Vstala, bílá sukně se zavřela za zadečkem, takže jsem nic neviděl. Stačilo mi, co jsem viděl.

* * *

„Vy poběžíte napravo, já nalevo,“ nařizovala mi pět minut poté. Stáli jsme na dost zarostlé jezdecké pěšině, kde jsem občas vídával komtesu Schaumburg-Lippe a jejího asi tak stoletého děda zvolna cválat v sedlech, která měla po straně vyšitý dost vyšisovaný erb jejich rodu. Dnes tu nebyli. Dráha vedla dlouhou elipsou kolem hustě zarostlé bažantnice zpátky zas tam, kde začínala. Komtesa a hrabě po ní kroužili jako dvě zapomenuté oběžnice kolem zlatých bažantů.

„Uvidíte, kde se setkáme! Kdo z nás za stejnou dobu uběhne víc!“

„Přirozeně že vy, slečno Karlo-Marie,“ řekl jsem. „Ale třikrát víc než já to nebude.“

„Bude to čtyřikrát,“ pravila. „A jestli se chcete vsadit, budete mít lepší, když se nevsadíte. A postavte se zády ke mně!“

Vyplnil jsem rozkaz.

„Blíž!“ nařídila. „Abychom se dotýkali zády.“

Vyplnil jsem i tento rozkaz. Na zadku jsem pocítil její žhavý zadeček, mých lopatek se dotkly její, zakryté jenom tenkou látkou.

„Dám povel a utíkejte, co můžete,“ pravila. „Připravit se – pozor – teď!“

Lopatky i horký zadeček se odlepily. Běžel jsem, co jsem mohl, byl jsem proti ní handicapován tím, že můj vyznavač reagoval podle své přirozenosti na dotyky toho zadečku. Ale

i při tom handicapu to, čeho jsem se stal svědkem snad za dvě minuty, když jsem uběhl tak asi šestinu elipsově dráhy, nanejvýš, hned kousek za prvním zákrutem, se nedalo vysvětlit žádným handicapem.

Na pařezu tam seděla slečna Weberová, jenom docela nepatrně zadýchaná, utírala si čílko listem lopuchy a kolem pařezu visel široký zvon bleděmodré sukně. Kolem pasu měla širokou bílou stuhu a krásnou bílou stuhu ve vlasech. A na bronzových vlasech jí seděla smaragdově zelená vážka.

Zarazil jsem se, zíral jsem na ni jako na neuvěřitelné zjevení. Nenapadlo mě nic než:

„Vy ste si někudy nadběhla!“

Ty šaty, ty mašle, to všechno – co na to říct?

„Ach!“ pravila Karla-Marie zklamaně. „*Sie glauben nicht an meine Zaubereien!*“^[14]

„Dyť to není možný!“ zařval jsem.

Slečna Weberová velice zesmutněla.

„Vy jste mě zklamal,“ řekla. „Strašně. Vy jste strašný, strašný, strašný nevěřící Tomáš!“

„Nejsem!“ zvolal jsem v úzkosti. „Já tomu věřím! Ale jak je to možný? Ta rychlost, to eště. Já žádnéj Fikejz nejsem. Ale ty šaty, proboha!“

Při zmínce o vládci nebes, jehož jméno jsem vzal nadarmo, ale možná že ne úplně nadarmo, sebou Karla-Marie trhla a pravila upjatě: „Jaké šaty?“

Smaragdová vážka snad políbila bílou mašli a zmizela ve zlatém lese.

„A ty mašle!“

„Jaké mašle?“

„Dyť jste předtím měla *bílý*.“

„Copak nemám,“ napodobila mě, „*bílý*?“

„Ale ne! Měla ste *bílý* šaty a modrý mašle. Teď máte modrý šaty a mašle *bílý*!“ úpěl jsem zoufale.

Slečna Weberová pohlédla na bílou mašli kolem svého deseticentimetrového pasu a načechrala si ozdobný uzel na boku.

„Vy jste nějaký popletený,“ pravila. „Já měla od samého začátku modré šaty a bílou mašli.“

„Lžete! Měla jste bílý s modrou mašlí!“

„Nelžu! Přísahám!“ slečna Weberová zvedla dva prsty ke korunám stromů. „Ať jsem na místě mrtvá, jestli jsem dnes od rána neměla na sobě modré šaty s bílou mašlí!“

Koukal jsem na ni, ona na mě, skarabeové byli úplně vážní, zelení, se zlatýma tečkama. Znovu zvedla prsty k přísaze. A neumřela.

„Zklamáváte mě čím dál víc,“ řekla. „Jestli si myslíte, že znám tak málo čar a kouzel, že bych opakovala něco, co jsem vám předvedla už včera.“

„Já vim. Vodpusťte mi to, slečno Karlo-Marie. A kdybyste laskavě mohla způsobit ještě nějakou jinou div.“

„To přijde na to jaký?“

„Jakou chcete vy.“

„Vy si nepřejete nic?“

„Já - copak vo to. Já bych si přál, ale nevím, jestli takovej div dokážete.“

„Já budu zas smutná,“ pravila. „Vy mi ale vůbec nevěříte.“

„Já bych si přál, abyste se do mě zamilovala!“

„*Sonst nichts?*“ [\[15\]](#) pravila zklamaně.

* * *

„To vám ovšem splnit nemohu,“ říkala potom, šli jsme pomalu směrem ke Kramolně. „Taková kouzelnice nejsem. Ne že bych nebyla. Ale já měla v životě jenom jednu lásku, a zapřísahala jsem se, že jinou už mít nebudu.“

„Nikdy?“

„No, jednou snad. Ale ne dřív než za tisíc let.“

Ovanula mě pomerančová vůně. Všechno mi už připadalo samozřejmé.

I pavučina, jíž slečna Weberová prošla a která za ní vlála, v ní tlustý, ošklivý pavouček.

Přes cestu nemotorně přehopkovala ropucha „Nojo. Tak to já to nebudu,“ pravil jsem trpce.

Vzala mě za ruku.

„Ale já neříkám,“ řekla, „že když budete plnit má přání, že na vás nebudu hodná. Víte, jak to myslím?“

„Jak to myslíte?“

„Tak hodná, že hodnější bych na vás byla jenom, kdybych do vás byla zamilovaná.“

„Ach!“

Bylo mi všechno jedno. Cítil jsem podivnou malátnost. Vzal jsem ji za ruku. Kolem nás se blikotáním stínů přiřítíl smaragdový drak, byl malý, byla to vážka, zastavil se před námi, ze sosáku mu vyšlehl plamen. Hladký samet mi vyklouzl z dlaně.

„Dívka nemusí být zamilovaná, aby byla hodná, *nicht Wahr*^[16]?“

„Ach!“ pravil jsem opět. „A kdy to bude, kdy na mě budete hodná?“

„Možná pozítří,“ pravila Karla-Marie kouzelnicky. „*Onkel* jede na dva dni na schůzi do Hradce.“

* * *

Kráčeli jsme kaleidoskopem zelené a zlaté k té Kramolně, já pořád jako omráčený, samým štěstím se mi chvílema chtělo dělat salta, ale snadno jsem se ovládl, protože z tělocviku jsem měl trojku. Pak na mě zas sedala nějaká úzkost nebo co. Snad hrůza, trošku jako krásná, ale přesto hrůzná. Pak jsem zatoužil informovat se na osud svého předchůdce. Toho, co měl tu úplně největší kliku na světě, že ho Karla-Marie milovala.

„Chcete, abych vám o něm vyprávěla?“

„Ano! Chci!“

„Už umřel,“ pravila beze stopičky lítosti nad tím neštěstím. „Byl to číšník ve Schwarzweiss Baru ve Vídni.“

„Číšník?“ užasl jsem nad demokratickým vkusem čarodějnice.

„Inu,“ pravila, „tím se živil. Jinak to byl velmi schopný mág.“

„Aha. Odnos ho Belzebub. Do pekla.“

„Mefistoteles, *Daniel*“ opravila mě. „Ten samý, co odnes taky doktora Faustuse.“

„Aha,“ řekl jsem. „Upsal mu duši krví.“

„Mou krví,“ pravila Karla-Marie trpce. „Myslel si, že Mefisto je tak hloupý a že odnese mě. Ovšem, spletl se. Odnosl jeho.“

„Mluvíte o něm, jako kdybyste ho moc nemilovala.“

„Přece! Já jsem ho milovala. Moc strašně. Ale byl to lump.

Ein Halunke^[17]. To se stává, že dívka miluje lumpa a halunka, i když je něco extra.“

„Já nejsem halunek,“ řekl jsem smutně.

„Já ještě nevím. Jestli jste, budete toho litovat.“

Mezi stromy se objevila výletní restaurace *U hřiba*.

„Můžu vás pozvat na limonádu, slečno Weberová?“

„Na limonádu?“

„Tady nic jinýho nemaj. Leda že byste ji proměnila ve víno. Vy byste to jistě uměla.“

„Nerouhejte se,“ řekla. „Uvědomil jste si někdy, že *Der Böße ist bloss ein Gottespolizist?*“

Nepochopil jsem to. Byl jsem příliš zmožen střídáním hrůzy a lásky, naděje a malátnosti. Vešli jsme do hostěnice. Byl tam krásný chládek a stín, u stolu v rohu tři penzionovaní drvoštěpové nad řidounkým pivem a mariášem. Okamžitě zacivěli na Karlu-Marii. Karla-Marie rozestřela blankytnou sukni a známým graciézním způsobem usedla na hrubou lavici, pouze kalhotkama. Opět jsem je neviděl.

Objednal jsem dvě limonády. A čarodějka řekla naprosto banálně:

„*Verzeihen sie einen Moment!*“^[18] rozhlédla se a pak zmizela dveřmi, nad nimiž byla cedule se dvěma nulami.

* * *

Zasnil jsem se nad limonádou o tom, co snad bude pozítří. Drvoštěpové v rohu se opět pustili do plácavého mariáše. Zelené světlo za oknem jávalo, jako kdyby tam něco hořelo zeleným plamenem. Začínala nějaká prima sezóna s tou tajemnou holkou z Lince, s tou kouzelnicí. Uklidnil jsem se, blahé očekávání přemohlo ropuchu, která nám přehopkala přes cestu. Pořád jsem ale cítil, že mě odněkud pozorují smaragdové oči. Skarabeové. Nepohrbívali skaraby do pyramid, na prsou Nefretété? Ne. To byly posvátné kočky. Se zelenýma očima. Otřásl jsem se.

Vrzly dveře. Ty pod dvěma nulami.

Upřel jsem tam horečný zrak a šklublo to se mnou, že jsem porazil limonádu. Byla zelená, ale na stole - růžová loužička? Nebo to byl nějaký optický klam?

Dveřmi prošla Karla-Marie Weberová v zelených šatech s oranžovými puntíky. Vůně fialek byla úplně zřetelně cítit sírou a ohněm, úplně jasně pekelným.

* * *

Udělal se mi nevolno. Patrně jsem i zezelenal, neboť Karla-Marie se starostlivě otázala, jestli mi něco není. V hospodě bylo přítmí a jí svítily oči jako oči papírmašového čerta, kterého dával Berta Moutelík před svatým Mikulášem do hlavního výkladu obchodního domu *U města Londýna*. Čert měl v očích žárovky a přes ně oranžový celofán. „Není vám skutečně nic?“ otázala se Karla-Marie. „Nějak jste změnil barvu!“

Pocítil jsem, že na lavici vrávorám. Asi se o mě pokoušely mdloby, nikdy předtím jsem takový pocit nezakusil. Lapal jsem po dechu.

„Pojďte radši na vzduch,“ pravila Karla-Marie, jako kdyby mi četla myšlenky.

Šli jsme.

Šli jsme travnatou lesní cestou od hospody zpátky k bažantnici, někde zavolala kukačka. Jenom dvakrát. Karla-Marie bude má smrt, pomyslel jsem si truchlivě. Za pouhé dva dny. Pozítří. A najednou jsem si uvědomil, že proti hrůze, jíž mě to naplňuje, se mi ani nechce bránit. Byla to zvláštní hrůza. Pomyslel jsem na doktora Fausta a na ten starý problém, co jsem se jím zabýval při nudnějších hodinách náboženství, když se nám důstojný pán Meloun pracně snažil vysvětlit, že Jonáše spolkla velká ryba, a nikoliv velryba, takže to není v žádném rozporu s tím, co nám o anatomii velrybího chřtánu kreslil na tabuli pan profesor Stařec. Nebo že Pán Ježíš neměl žádné sourozence, že se tomu jen tak u starých židů říkalo, ale ve skutečnosti to byli jenom bratřenci, takže to není v žádném rozporu s tím, že Panenka Marie zůstala až do nanebevstoupení panna. Ten problém byl psychologický. Jak to mohlo Fausta napadnout, a všechny ty ostatní černé mágy, že klidně podepsali směnku do pekla výměnou za padesát šedesát let užívání. Co to bylo za idioty, ti Fausti, když takhle pitomě zahodili svou normální, od Pána Boha garantovanou šanci dostat se do nebe, a přesto si dost užít, za nějaké požitky, které podle všeho ani nebyly nijak zvláštní. Já být Faustem, měl bych všechny požitky zkažené pomyšlením na to tutově zasichrované peklo. To je přeci, jako kdyby odsouzenec k smrti nechali celý rok hodovat, já bych si sebelepší takové hody nemohl užít - „Nemluvíte,“ oznámila mi Karla-Marie. Kukačka znovu zakukala, zase jen dvakrát, a já si náhle uvědomil, že i když ďáblice po mém boku mi podle všeho nějakým způsobem ukrátí život, nemám z toho nějak strach, totiž mám, ale víc je mi malátně blaze, a že i kdyby mi řekla o nějaký podpis, podepsal bych se, třeba i vlastní krví. Najednou se mi zdálo, že Faustovi rozumím, a moc dobře... Les jako by zahučel,

koruny smrků a borovic se pohnuly jako temné moře, já byl nad ním vzhůru nohama, zlaté a zelené skvrny se roztancovaly po jehličí a na Karle-Marii zahořely oranžové puntíky, jako kdyby do ní někdo přiložil, Dábel. Čert. Čert ví. Z lesa se na nás opět vyřítla ta zelená vážka, opět usedla slečně Weberové na bronzovou helmici, dělal jsem, že ji chci chytit, zabručela a odlítla a já rychle sáhl Karle-Marii na hlavu. Rohy neměla. Ani růžky.

„To vás naučil ten číšník?“ zeptal jsem se.

„Co?“

„Čarovat.“

„Ach ne,“ pravila. „To mě naučil můj milý.“

„No dyť říkám.“

„Myslela jsem, že jste řekl číšník.“

„Přeci byl číšník!“

„Můj milý?“

„No. Ten, co ste přísahala, že už nikdy žádnýho nebudete milovat. Co si ho vodnes Mefisto.“

„*Ach der,*“ řekla Karla-Marie. „*Das war ein anderer.*“^[19]
Tohle byl fagotista *der Wiener Philharmoniker*. Jeden pravnuke Paracelsuse.“

„Toho ste milovala?“

„Přirozeně,“ pravila slečně Weberová. „On byl moje jediná láska.“

Začínala mít nějak moc svých jediných lásek. Dostával jsem vztek smíšený s nadějí.

„A ten číšník taky?“

„Ten číšník?“ zauvažovala Karla-Marie a nemohla nějak dojít k žádnému závěru.

„No ano. Ten halunek.“

„Ten co?“

„Halunek. Nebo halunk. Já nevim. Prostě ten, co se podepsal vaší krví.“

„*Naja der,*“ zvažovala ještě. „No toho jsem také milovala.“

„Říkala ste ale, že to byla vaše jediná láska. Teď zas tvrdíte, že vaše jediná láska byl nějaký fagotista von Wiener Philharmoniker. To vám teda nerozumim, slečno Weberová!“

„Já to vidím,“ pravila „Copak nechápete ale, že taková dívka, jako jsem já, může mít docela klidně *dvě* jediné lásky v životě?“

Šli jsme vysokou travou a Karlu-Marii šlehla kopřiva nad kolínko.

„Auč!“ pravila a nadzdvihla si lem sukně. Nad kolínkem měla čerstvý pryskyř, naslinila prst a ošetřila ho. Jak držela ten nadzvednutý lem, dobře jsem se podíval, jestli je sukně vespod stejně zelená jako navrch. Byla. Marie-Karla byla tedy čarodějka.

Pohlédla na mě se sukní dosud nadzviženou. Řekla lákavě:

„Nebo tři?“

Oranžové puntíky plály, slečna Weberová byla jako elegantní americká kamna s plameny za slídou a zlatí skarabeové v jejích očích udělali ze mě už úplně bezstarostného Fausta.

„Slečno Weberová,“ pravil jsem. „Je tu nějaká naděje, že bych já moh být vaší třetí jedinou láskou?“

„Proč ne,“ pravila. „Každý může.“

„Každý?“

„Každý, koho já budu milovat.“

„A budete mě?“

„Když budete vy mě –“

„Já vás miluju!“

„A jenom mě?“

„Jenom vás!“

„Žádnou jinou?“

„Žádnou jinou! Už nikdy v životě!“

„To já na vás nechci!“

„Ale já to chci.“

„Na tom nezáleží,“ pravila Karla-Marie. „Já na vás chci, abyste mě a jenom mě miloval letos v máji.“

„To budu! Přisahám! A –“

„Avšak to nestačí,“ pravila Karla-Marie.

„Že miluju jenom vás a budu –“

„Nestačí jenom říct, že přisaháte.“

„Já vám to dokážu!“

„*Wirklich?*“ řekla Karla-Marie. „*Und wie?*“^[20]

„Já – třeba zas doběhnu pro růži –“

„Musíte mi na to napsat stvrzenku. Máte papír?“

A už je to tady! Pochopil jsem. Malátná bezmocnost mě zcela opanovala, ze zadní kapsy u kalhot jsem vytáhl notýsek, otevřel jsem ho, opatrně až za polovinou, abych ho náhodou neotevřel tam, kde jsem měl poznamenané nějaké efektní korespondenční obraty, které jsem chtěl použít v nějakém příštím dopise Marii Dreslerové, a z kapsy na košili jsem vytáhl pero.

Slečna Weberová mi zadržela ruku packou s perleťovými drápky.

„*Ein Moment,*“ řekla. „To by přece nemělo žádnou cenu.“

Opět jsem pochopil. Zavřel jsem notýsek.

„Já ale nemám nůž. Nemáte špendlík nebo něco?“

„Nejdřív vypusťte inkoust!“ Karla-Marie se rozhlédla. Mezi stromy se světle zelenala hladina rybníčka. Karla-Marie mě vzala za ruku a já se tam nechal vést.

„Vypusťte pero a propláchněte!“ nařídila mi. Dřepl jsem k hladině, z větší části potažené žabincem, a zcela bez vůle, ale malátně blažený, jsem na hladinu vystříkl několik tmavomodrých kapek. Bylo strašné ticho a po hladině se všemi směry rozutíkaly vodoměrky.

„Propláchněte!“ uslyšel jsem hlas Karly-Marie, najednou plný nějaké zvláštní rozkazovačnosti.

Poctivě jsem hýbal pístem a do průzračné vody tůně vyplul z mého pera černý mrak. Nějaký pulec se přiblížil, lokl si mraku, zamrskal sebou a vyplul na hladinu bříškem

vzhůru. Otočil jsem se, a skoro jsem čekal, že slečna Weberová se mezitím proměnila v babu čarodějnici s bradavicí na nose, ale seděla na břehu v zelených šatech, plápolala puntíky a byla pekelně krásná.

„Proplách jste?“ zeptala se.

„Proplách.“

„Pojďte sem!“

Poslušně jsem přistoupil, přiklekl. Slečna Weberová vzala mou ruku do svých paciček a pravila:

„Bude to dělat bolest. Opravdu milujete jenom mě a budete skrz celý měsíc máj?“

„Bodněte mě!“ pravil jsem hrdinně a ani jsem nezaťal zuby. Odevzdaně jsem vložil ruku do ruček Karly-Marie a ona uchopila můj malíček a pozdvihla svůj ukazovák. Teprve teď jsem si všiml, že perleťový nehtík má na něm zpilovaný skoro do špičky. Tu špičku přitiskla na břicho mého malíčku a tiskla, z bolesti byla slast, pekelné oči Karly-Marie se utopily v mých očích, a mačkala můj malíček svými dvěma prsty a z malíčku vyprýštila krásná rubínová krůpěj. Karla-Marie vzala propláchnuté pero a nasála ji dovnitř. Pak zmáčkla znova, nová krůpěj, sála a sála, až v průhledném pístu stoupla karmínová hladinka po okraj.

Ani jsem nesykl,

„*Sie lieben mich*,“ pravila. „*Das kann ich sehen*,“^[21] a vložila si můj zmasakrovaný malíček do pusy. Cítil jsem, jak saje, a špička jejího jazýčka se vevnitř v puse dotkla mé ranky. Vyndala malíček z pusy a pravila: „*Jetzt schreiben sie!*“^[22]

„Co mám napsat?“

„Pište,“ řekla jako učitelka. „Miluji a letos v máji budu milovat pouze - a napište sám, koho budete v máji milovat.“

Vzal jsem pero a otevřel jsem notýsek. Jenže jak mě všechny ty zážitky posledních pěti minut zbavily rozumu, otevřel jsem ho právě na stránce, která byla celá popsána slovem „Marie“, opakovaným asi stokrát. To jak jsem si

cvičil co nejelegantnější velké M. Marie, Marie, Marie, Marie, Marie a tak dále. Psal jsem.

„Halt!“^[23] pravila slečna Weberová „Co to píšete?“

Pohlédl jsem na krvavý, dost kostrbatý řádek, který pomalu zasychal do slov vyvedených ve rzi.

Miluji a letos v máji budu milovat pouze slečnu Marii.

„Já to přepíšu,“ řekl jsem rychle.

„Anebo to nechte,“ pravila Karla-Marie. „Marie-Karla nebo Karla-Marie, snad to bude jedno.“

„Vážně?“

„Na klar!“ řekla. „Jsem to pořád já, *Fräulein Weber*.“^[24]

Dokončil jsem nápis: ... *budu milovat pouze slečnu Marii-Karlu Weberovou.* Daniel Smiřický.

„Ukažte!“

Jak jsem psal, cítil jsem, jak se mi duše v těle rozpouští a na její místo nastupuje cosi na způsob žhavé lávy. Slečna Weberová přísně přečetla můj dlužní úpis, pofoukala ho a zatřepala jím ve vánku, pak ho srolovala v malý svíteček a – strčila si ho do svého údolí mezi kopečky. Na puntíkováných šatech nebyla žádná kapsa.

V nové roli ďáblova zaprodance jsem po ní dychtivě sáhl.

Vyskočila a ustoupila k rybníčku.

„Nedotýkejte se mě!“ pravila. „Až zítra!“

„Já chci dnes!“

„Nesmíte!“

Popadl jsem ji kolem těla, zavřel jsem oči, to byl takový zvyk naučený z biografu, a poslepu jsem hledal pusu, která předtím sála mou krev. Nenašel jsem ji. Slečna Weberová obrátila hlavu, odněkud, asi z výstřihu, mě ovanula fialková vůně, rty jsem nahmátl teplou hladkou kůží na dlouhém krku Karly-Marie a sál jsem zase já, až jsem ucítil krev. Slečna Weberová sebou divoce zmítala, potáceli jsme se na břehu tůňky, najednou mi ujely nohy a se slečnou Weberovou v náručí jsem se poroučel do rybníčka.

„*Verflucht nocheinmal!*“^[25] zaslechl jsem její sladký hlásek a spolkl jsem veliké sousto odporně chutnajícího žabince. Když jsem znovu nabyl orientace, viděl jsem, jak slečna Weberovi vylézá z tůně, zelené šaty připláclé k tělu tak, že je jí všechno vidět. Bronzová helma se ve vodě rozpustila a vlasy visely splihle, připláclé na rozkošný obličej...

Usmála se na mě.

„Nesmíš mě líbat na ústa,“ řekla. „To bych umřela!“

„Karlo, nezlob se –“

„Karlo-Marie!“

„Karlo-Marie, nezlob se, já nevím, co mě to –“

„Protože mě přece miluješ, že ano,“ pravila Karla-Marie. „Ale na ústa nesmíš. Opravdu bych umřela. To je takové prokletí.“

„Já sem ti – já nechtěl, ale tak mě to popadlo, že jsem ti –“

„Co?“

„Na krku jsem ti udělal –“

Sáhla si tam, na rychle tmavnoucí stopu po mé pekelné vášni.

„*Ach das! Das macht nichts.*“^[26] To se mi vyhojí jedna dvě.“

Byla teda úplně jiná než kostelecké holky. A zřejmě se na mě vůbec nezlobila. Čerti se možná nezlobí, jakmile se jim člověk upíše, tělem i duší.

„To se ti vyhojí?“

„Ano. Večer už to možná nebudu mít.“

„A na ústa?“

„*Da würde ich sterben.*“^[27]

To bude teda obtížné, až na mě začne být hodná. Zatím jí ale začlo být zima, tak jsem ji doprovodil k Obdržálkovic vile a políbil jsem ji pouze do dlaně, která voněla lesem, fialkama a žabincem.

* * *

Seděli jsme v Port Arthuru a swingovali jsme právě *Muscat Ramble*, když se z kuchyně vystrachal starý Bárta a řekl mi, že mám jít k telefonu. Odepnul jsem si tenora a odešel jsem do Bártovic kuchyně.

„Haló?“

„Karla-Marie,“ zazněl hlásek.

Vydal jsem zvuk, který snad vyjádřil, jak ve mně explodovaly city.

„Musíš napsat novou stvrzenku,“ pravil hlásek Karly-Marie. „Já tu první ztratila.“

„Proboha! Kde?“ polekal jsem se a hned mi naskočily strašné vidiny, jak mé prohlášení o májové lásce najde některá z těch ostatních asi dvaceti, které jsem letos v máji sice nemiloval, ale předtím, a ukáže to jiné a ta zas další, až si to začnou opisovat a – „Pravděpodobně v té tůni,“ řekla Karla-Marie.

„A určitěs to ztratila? Neuvízlo to někde?“

Zarazil jsem se. Tak daleko jsme ještě nebyli, abych si mohl dovolit mluvit o jejích kopečkách, když se ani nesměla líbat na ústa.

„Neuvízlo. Svlíkla jsem se doma do naha, a nikde nic nebylo.“

„Snad se to rozmočí,“ řekl jsem.

„To už bude rozmočené.“

„Tak já ti to napíšu znova. Přijdu za tebou k Obdržáلكovým, jen co tady skončíme.“

Ztišila hlas.

„Sem nemůžeš. *Onkel* je doma.“

„Tak na tebe někde počkám.“

Chvíli bylo ticho. Potom Karla-Marie pravila rozhodně:

„Ne. Já za tebou přijdu do Port Arthuru.“

Zavěsila. Zavěsil jsem sluchátko do vidlice, a když jsem se vrátil z kuchyně do sálu, už tam seděla. Pěšky z Obdržáلكovic vily dobrá půlhodina, autem, kdyby měla auto, nejmíň deset minut. Ale nepřekvapilo mě to. Seděla v uhlově černých šatech, se širokou černou sametkou na

dlouhém krku, takže cucflek nebylo vidět, a starý Bárta od ní právě omámeně couval obrovským zadkem napřed. Kluci za pultkama dělali, že si přehrávají z not, ale oči měli všichni přilepené na tváři a jiných pamětihodnostech slečny Karly-Marie Weberové.

Rychle jsem k ní přisedl.

„Máte papír?“ řekla. „Já ho zapomněla vzít.“

„Karlo-Marie, ty se na mě zlobíš?“

„Proč bych se měla zlobit?“

„Když sem napsal ten papír, začlas mi tykat.“

„To jsem se přeřekla.“

Zesmutněl jsem.

„Já myslel, že mi tím chceš - chcete -“

„*Aber nein*,“ pravila Karla-Marie. „*Ted'* jsem se přeřekla. Ne předtím.“

Podíval jsem se do zelených očí. Na sametce vpředu měla žlutou porcelánovou brož s černou růží. Harýk za mnou posměšně zahrál začátek *Poemu* a Venca Štern vydal nepěkný zvuk na trombón. Lexa se zachechtal. „Vem si papír a piš,“ řekla Karla-Marie.

Natáhl jsem k ní ruku a napřáhl jsem malíček.

„Zase nemám nůž.“

Podívala se na sotva zacelenou ranku po svém nehtu, očima šlehla po kapele v pozadí a řekla:

„Vlastně to bude stačit inkoustem. Když je to stejně jen opis.“

Jenomže v mém peru byla jenom zaschlá krev.

„Tak si půjč, duše,“ pravila slečna Weberová majetnický. Úplně případně. Vstal jsem a šel jsem ke kapele.

„Páni, máte někdo plňák?“

Lexa hbitě vytáhl pero.

„Na co ho potřebuješ?“

„Musím upsat duši slečně Weberový,“ řekl jsem a s perem jsem se vrátil k dáblici. Pod jejím dohledem jsem Lexovým zeleným inkoustem napsal: Miluju a letos v máji budu milovat pouze slečnu Karlu-Marii Weberovou.

A podepsal jsem to. Dal jsem si záležet, abych tentokrát napsal obě půlky jejího křestního jména v náležitém pořádku.

Ocenila to.

„Nesplet ses. Já jsem Karla-Marie Weberová.“

„To vim. Moc dobře, Karlo-Marie.“

„Bůhví jestli.“

„Čertví.“

„To je pravda,“ řekla. „Ten to ví dobře.“

Hleděl jsem na ni. Bylo to jenom tím kontrastem černých šatů, černé sametky a černé růže, že vypadala najednou jako z bílého vosku? Mrtvolně bledá? Velice pěkná mrtvolka? Byl bych rád věděl, jestli ty dva kilometry z Obdržálkovic vily do Port Arthuru přeletěla na koštěti. A jestli, až se otočím a půjdu hrát, a zase se otočím, nebude tu najednou sedět v šatech nějaké jiné barvy nebo neřestně nahá. A zítra – ale nesmím ji líbat na ústa. Duše, nebo co jsem v sobě měl v té chvíli, se zachvěla, jak jsem si představil všechny možnosti. Slečna Weberová mlčela, jenom se usmívala, i zelené oči ztemněly a jenom šlehaly zelenými blesky jako bazilišek.

Najednou za mnou řekl Lexa:

„Dobrý večer, slečno. Benno Mánes nám říkal, že prý ovládáte hru klavírní?“

Zelené blesky šlehl přes mou hlavu.

„Ovládám,“ řekla. „Krásně.“

„Tak copak dybyste nám něco krásně zahrála,“ zašklebil se Lexa.

„Ale ne jazz.“

„Můžete všechno, slečno,“ pravil Lexa.

Karla-Marie vstala a vykročila k pianu. Všiml jsem si, že má punčochy a střevice z černého semiše s páskem kolem kotníčků. Usedla k pianu a bez dlouhých cavyků spustila Bacha.

Nikdy bych nebyl věřil, že do starého Bártova pianina se vejde taková muzika. A že do staré Bachovy fugy se vejde

tolik pekelnosti, ačkoliv to byl takový zbožný varhaník. Zdálo se mi, že na pianině planou černé svíce, a slečniny bílé ruce, uprostřed vši té černi, pracují po černých klávesách. Dolů do hřmících basů, nahoru do drátěných výšek. Kolem slečny Weberové a černé mše jejích notiček se shromáždila celá kapela a přešly je obvyklé žertíky. Benno měl hubu zase pootevřenou a Harýkovy prsty samy od sebe neslyšně pátraly po hmatníku. Brynych vytáhl smetáček a docela tiše, docela jemňoučce začal v rytmu té čertovské fugy šimrat kůži. Slečna Weberová v dlouhých černých rukávech pracovala jako fantastické dynamo, muzika ne z nebe, odjinud, já věděl odkud, ale nechával jsem si to pro sebe, se valila jako pomeranči a peklem vonící kaše z nějakého žhavého hrnečku vař a celá kapela v ní pomalu vízla, až uvízla. Brynychova košťátka už tancovala podle perleťového rytmu nehtů na černých klávesách, Harýk zahrál akord, pak druhý. Třebaže čertice nehodlala hrát jazz, hrála ho, sáhl jsem po tenorovi, natáhl jsem uši, měl jsem je nějaké dlouhé a do špičky, zahlédl jsem, že Benno strčil sordinku [\[28\]](#) do korpusu a po něm Venca a oba přiložili nátrubky k ústům a zdvihl se Fondův prst, slečna Weberová příšerně rychle sestupovala po černých schodech do podzemní jeskyně, ale druhá slečna Weberová, druhé já slečny Weberové najednou po bílých schodech začalo vystupovat zas na světla vysokooktávového žebříčku, a Fonda kývl kudrnatou hlavou, polohlasem dýchl „Es!“ a my jsme lehounce zaduli tichý, vyznívající, sordinovaný akord, z něhož se slečna Weberová v obou svých inkarnacích rozběhla seshora dolů po schodech do jeskyně, levička trochu napřed a za ní pravička, perleťové nehty se kmitaly po klávesách a na prostředníku levé ruky žlutý prsten s černou růžičkou, Fonda dých, tichounce jsme zaduli nový akord, uchopil mě neurvale přítel slečny Weberové, voněl po pomerančích, tak to byl on, ona byla ty fialky, svými dvaceti prsty vzal každý můj prst mezi dva své a já

vystoupil z nadýchnutého akordu a kozlím témbrem jsem se vysmýkal z jeskyně do záře pekelných ohňů, prsty mi pevně seděly na té jiné perleti, slyšel jsem, jak slečna Weberová udeřila, ale tiše, nikde neslyšený akord, a smýkal jsem se mimo akcenty přes jiný, dýchnutý kapelou, nahoru a nahoru, až už to dál nešlo a zřítíl jsem se na cé, na há, na bé, kozel zamečel a zaprskal býk, Venca provedl několik chraplavých smyků a prstíky slečny Weberové si opět pohrály vysoko na černém výsluní černých kláves, když vtom je okřikla Bennova trumpeta, drsným, sprostým frázováním zlomila slečninu škádlivou fugu, bůhví jak, za námi zaduněl Brynychův velký buben a slečna se podvolila, zdálo se mi, že radostně, a z fugy jako netopýr vyletěla *Sweet Georgia Brown*, Benno jí byl plný, mezi jeho opožděné synkopy počala slečna Weberová vrážet podivuhodné klíny obrovských akordů... *It's been said...* něco mezi dur a moll... *she knocks'em dead...* trumpetou se prodral Lexa, pak já, Venca, Fonda přisedl k nejzazšímu konci klávesnice a zabasoval, celá kapela se rozehřměla jako nějaká swingující filharmonie, jenom já věděl, odkud se to vzalo... *when she lands in town...* Tak jsme běsnili, až se žárovka na šňůře nad námi kymácela, a pootevřenými okny se valila na Kostelec muzika ani z Lince, ani z Chicaga, z pekla, slečna Weberová se mezi námi obratně proplétávala po svých černých notičkách, její štíhlá černá záda se kymácela nad černými klávesami, které vespod rozehřmíval Fonda do černavy přicházející bouře, a najednou se slečna Weberová se smíchem zhroutila na klávesnici a vyrobila ten vůbec nejfantastičtější akord, řev kapely utichl... *Sweet Georgia Brown...*

„Slečno!“ řekl užasle Harýk. „Páni! Slečno Weberová!“

A čarodějka se smála na celé kolo a do černé sponky uvěznila neposlušný bronzový pramínek.

* * *

Když jsem se o půlnoci loučil se slečnou Weberovou pod perleťovým měsícem, řekl jsem, že ji políbím.

„*Aber nicht auf den Mund!*“^[29] pravila.

Vzal jsem ji tedy za sametku a odtáhl ji od opáleného, avšak od perleti nebe bílého krčku. Ani stopy po nějaké krevní podlitince. Mluvila pravdu. Byla to dívka z pekla.

Políbil jsem ji na chladné líčko.

„Zítřka v devět,“ zašeptala. „A budu na tebe hodná.“

Odemkla branku, přeběhla po bílé cestičce, já dopad do voňavé trávy. Sotva zmizela ve vchodu, zasvětélkovala nahore v okně bronzová silueta její hlavičky. Musela od vchodu vylétnout do okna asi komínem. Ale u ní bylo všechno možné, v té májové noci bylo možné všechno.

Hlavička zmizela a do sírové vůně barevny v údolí se přimísila známá vůně fialek.

* * *

Na ten večer, co na mě slečna Weberová měla být hodná, jsem se vystrojil jako předtím ona do Port Arthuru. Vzal jsem si šedivé kalhoty a sako z tmavomodrého sametu, které mi pan Neděla, obchodník s uměleckými předměty, vyměnil za vyřezávaný kříž po babičce. Tak jsem byl vystrojený už v sedm hodin a šel jsem se flákat po ulici. Na rohu u spořitelny stáli kluci z kapely s Lucií a Helenou a hned měli samozřejmě řeči: „Páni!“ pravila Lucie. „To sem nevěděla, Danny, že seš teplej!“

„Teprv bude. Počkej tak do půlnoci. Bude rozežhavenej jak vysoká pec,“ pravil Harýk.

„Ubíráte se na schůzku se slečnou Weberovou, sire?“ řekl Lexa.

„Di to ř!“ řekl jsem.

„Proč hned ta silná slova?“ pravil Lexa.

„Má trému, pánové,“ řekl Benno. „Vidíte, jak se potí?“

„Ukaž!“ řekla Lucie a sáhla mi na čelo. „Páni! Smrtelnej pot!“

„Inu, není divu,“ řekl Harýk. „Slečna jako slečna von Weber. Do půlnoci bude roztavenej pekelným žářem.“

„Aby se nám neroztek,“ řekl Benno.

„Neboj,“ řekla Lucie. „Třebas to bude pěkná sprcha, ta slečna Weberová.“

Benno vytáhl flexaton a zatřepal s ním. Přes náměstí zazněla Georgia... *why, it's a shame how sbe cools'em down...* Sprcha? Houby!

„Včera v Portu jí upsal srdce. Písemně,“ řekl Lexa.

„Copak von mu ještě kousek zbyl?“ řekla Lucie. „Dyť von ho má už nejmíň devatenáctkrát zlomený, jenom v Kostelci –“

„Dvacetkrát,“ řekl jsem.

„Jo?“ podivila se Lucie a začala počítat na prstech: „Irena, Marie...“ Vypočítala jich opravdu devatenáct, holky zřejmě měly přehled, podivil jsem se, jakou v tom má přesnou evidenci. „Mně vychází devatenáct,“ řekla.

„Vynechalas sebe.“

„Leda to.“

„Hele hele,“ pravil Harýk. „Kdy to bylo?“

„Von si dělá srandu,“ řekla Lucie.

„Tim hůř,“ zařval Harýk jako v záchvatu žárlivosti.

„Jak to?“ řekla Lucie.

„Eslis mu nezlomila srdce, to znamená, žes s nim něco měla!“

„No dovol! S takovým vod devatenácti votahanym!“

„Tenkrát sem ještě nebyl,“ řekl jsem zlomyslně. „Tenkrát sem byl jedině vod Ireny, a ani vod tý moc ne.“

„Co to slyším?“ pravil Lexa.

„Von kecá,“ řekla Lucie.

„Co dyž nekecá?“ řekl Harýk.

„Danny v těchle věcech moc nekecá,“ řekl Benno. „Dycky přizná bez prošení, dyž z něčeho bylo hovno.“

„Beníku!“ řekla Helena.

„Houby,“ řekl Benno. „To sem chtěl říct. Ne to druhý.“

„Ale to druhý z toho bylo. Jako se mnou,“ řekla Lucie. „A kecá, protože v té době byl votahanej nejmíň vod patnácti.“

„Myslíte, že Weberová vo tom ví? Vo těch dvacíti?“ řekl Harýk. „Sotva,“ řekl Lexa. „Je zde cizinkou.“

„Měli bysme jí varovat,“ pravil Fonda. „Lucie, di jí to říct.“

„Pánové,“ řekl jsem, „ušetřte si námahu. Ta ví všechno. A všechno mi vodpustila. Sem její jediná láska.“

„Ta na to nevypadá,“ pravil Harýk. „Ta má nejmíň jednu lásku na každym nalakovaným prstu. Někerý v Praze, někerý ve Vídni, jiný zas v Linci.“

„Sem její jediná láska v máji.“

„Leda to,“ řekla Lucie.

„Nemoh byste se za mě přimluvit, sire,“ pravil Lexa. „Byl bych volnej na červen.“

„To už bude slečna Weberová mrtvá,“ řekl jsem.

„Ta škoda!“ pravil Harýk. „Ty ale doufám taky? Přece bys takovou ztrátu nechtěl přežít?“

„Jistě že nechtěl.“

„Zahrajem ti na funuse, vole,“ řekl Benno. „Co ti máme zahrát?“ Ušklíbl jsem se na Lucii a pravil jsem sarkasticky: „*Nobody's Sweetheart*, ne?“ Dotkl jsem se okraje klobouku jako Clark Gable a řekl jsem: „Vás noha, pánové a dámy!“

Volným krokem jsem se pustil přes náměstí k zámeckému kopci. Za mnou se ozval najednou flexaton, a pod ním kluci brumendem, zpívali tu písničku... *you got silken hose, velvet gown, all out of place in your old home town...*

Taky jsem byl *out of place*. Zaprodanec ďábla. Spíš ďáblice.

* * *

Otevřela mi dveře, a málem mě to porazilo. Jestli byla dřív hezká, když lízala zmrzlinu před krámem pana Burdycha, a potom krásná, když mi lízala krev z rituálně natrženého malíčku, byl z ní teď fantastický výtvar jevištní techniky nebo čeho, byla nádherná a skoro umělá. První mi padlo do

oka malé kulaté černé znamínko krásy, které měla přilepené na tváři. Od toho znamínka až skoro k vrcholům svých rozkošných kopečků byla nahá a napudrovaná, takže k obvyklé vůni fialek se přidala omráčivá vůně parfumerie. Na zbytku těla byla zato ustrojená až po kotníky, do černé róby ze sametu s jedovatě zelenou květinou v pase, patrně napodobeninou nějaké masožravé květiny, tak vypadala nebezpečně. Pusu dvakrát tak velkou jako ve dne, natřenou něčím, co působilo dojmem neusychající vlhkosti. Kolem očí krásný černý ráf, něco provedla taky s řasama, protože jí povyroستly, aspoň na pět centimetrů. Když jimi klapla, měla víčka smaragdově zelená, když je zvedla, objevili se smaragdoví skarabeové. Bronzové prameny vlasů tvořily na hlavě podivuhodnou ornamentální kompozici a všelijak se jimi umně proplítal umělý had, pošitý drobnými, leskle černými flitry. Jeho tupá hlava se zelenýma očima ze skla vykukovala slečně Weberové za uchem. U uší měla černé kopretiny. Přišel jsem o řeč při pohledu na to dílo. Slečna Weberová si teda uměla vyhrát s vlastní osobou! Ale její osoba za to stála.

„Běž nahoru, duše,“ pravila. „Za jeden moment jsem tam s občerstvením.“

Stoupal jsem po schodech s červeným kokosákem a přímo proti nim zely otevřené dveře do salónu, kde to vypadalo jako v pohřebním ústavě. Svítily tam jenom dvě parafinové svíce na stolečku u gauče a ve dvou rozích intimní lampičky. Sotva jsem zavile vstoupil, z vedlejších dveří vkročila taky Karla-Marie. Vylétla asi z kuchyně komínem. V rukou nesla bronzový táč s karafou a dvěma skleničkami. V karafě byl nějaký zelený nápoj, asi lektvar čarodějnic. Karla-Marie ho nalila, graciézně si sedla na gauč a pokynula mi. Seděla jako lineál, asi aby nic z toho uměleckého díla nevzalo za své nějakým neopatrným pohybem, kopečky se všemi stráněmi obnaženými horizontálně ke mně.

„Teď ti musím zase říkat vy,“ pravila, „protože k tomu, co ti řeknu, by se to jinak nehodilo.“

Pokorně jsem přikývl.

„Nejdříve se napijeme.“

Napili jsme se. Mělo to asi tak sto deset procent tekuté radosti a chutnalo to zřetelně po nějakých bylinách. Nojo. Čarodějnický lektvar. Převrhl jsem sklenku do sebe, slečna Weberová mi okamžitě nalila novou a já se pod vlivem té první asi pět minut pokoušel promluvit, než jsem zvládl hlas: „Vy jste neuvěřitelně krásná, Karlo-Marie!“

„Slečno Weberová,“ opravila mě.

„Slečno Weberová.“

„Vy jste taky krásný. Obzvláště to sametové sako.“

„Neposmívejte se mi.“

„Posmívám se?“ podivila se. „Neposmívám! Vy jste krásný mladík a krásní mladíci mají chodit krásně ustrojení. Mně se to líbí a jinak na tom přece nezáleží.“

„Máte pravdu, slečno Weberová. Jako vždycky.“

„Jste krásný mladík,“ opakovala tu naprostou nepravdu, „ale duši máte ošklivou.“

„Nemám!“ zvolal jsem. „Slečno Weberová, jak to můžete říct!“

„Můžu, protože mám ve všem pravdu,“ pravila. „*Sie haben es selber gesagt!*“^[30]

„Možná že sem ji měl ošklivou. Ale teď si ji vyčistím, krásně, uvidíte -“

„To byste musel být absolutně pravdomluvný,“ pravila slečna Weberová. „V lásce je dost dobrá pouze absolutní pravda. Milujete jenom mě?“

„Jenom vás!“

Usmála se, jakoby smutně. Sáhla si někam pod úpatí kopečků, vytáhla lísteček stočený do roličky, uhladila ho na klíně a trpkým hlasem četla: „Miluji a letos v máji budu milovat pouze slečnu Karlu-Marii Weberovou. To jste napsal včera večer,“ řekla, „a není to pravda!“

„Je to pravda!“ zvolal jsem. „Je a je a je!“

Spolkl jsem další skleničku, a zatímco jsem zápasil o hlas, slečna Weberová mi se smutným obličejem dolila novou.

„Co to znamená, milovat jenom jednu dívku?“ otázala se filozoficky a hned odpověděla: „Nehřešit s žádnou jinou.“

„Já nehřeším! Miluju jen vás, slečno Karlo-Marie Weberová!“

„Jste křesťan, pane Smiřický?“

Že se ptá, řekl jsem si v duchu. Vždyť to ví. Jinak by přeci neusilovala o mou duši, ďáblice. O pohanské duše ďábel nestojí. Ty přijdou do pekla tak jako tak. A já tedy taky přijdu do pekla, slečno Weberová, ale vaše vůle se staň!

„Sem,“ řekl jsem. „Špatnej, ale pokřtěnej.“

„Tedy pro vás platí Nový zákon?“

„Platí, to já vim.“

„Četl jste evangelium podle sepsání svatého Matouše?“

„No,“ řekl jsem. Sakra, proč mě ďáblice zkouší z náboženství? Asi proto, abych se rouhal. „Asi sem ho musel číst. Aspoň zčásti. Asi v biblický dějepravě v tercii. Nebo možná v sekundě.“

„Svatý Matouš,“ řekla Karlo-Marie Weberová, „v kapitole páté, ve verši dvacátém sedmém a dvacátém osmém, praví: ‚Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš. Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.‘ Rozumíte?“

„Nerozumím,“ pravil jsem vzdorovitě, ačkoliv už jsem věděl, kam míří.

„Vysvětlím vám to. Představte si nějakou dívku, tady v Kostelci. Jistě se vám tu nějaká líbila, než jsem přišla já. Mluvte pravdu.“

„Líbily. Líbila,“ řekl jsem. To nemělo cenu zatloukat. To by bylo příliš nepravděpodobné a mimo to, monopol si slečna Weberová vyžádala pouze na měsíc máj.

„Představte si tu dívku!“

„Kterou?“

„Jednu z těch dívek.“

Představil jsem si Marii Dreslerovou. Jak šla z auly kolem řeky, přes zasněženou pláň a vločky jí přistávaly na nose, jak je sfoukávala. Tak jsem byl upřímný. Představil jsem si bílé V, fau fýr viktorie. Představil jsem si kolínka v rýhovaných punčochách. Tak jsem plnil příkazy dáblice, a do toho mi slečna Weberová řekla: „Nelíbí se vám? Nejste ochoten v srdci svém...?“

Chtěl jsem zalhat. Mariina kolínka, i v přítomnosti dekoltované Karly-Marie, se mi líbila. Pohlédl jsem na dekolt, abych mohl říct pravdu, ale slečna Weberová mě vzala prstem pod bradou a přinutila mě kouknout se místo na kopečky na ty dva zelené egyptské brouky. „Mluvte čistočistou pravdu!“ rozkázala, projelo mnou zvláštní zachvění a ruka slečny Weberové, se zlatým hádkem s červenýma očima kolem prsteníku, mi podala zelený lektvar.

Vlil jsem jej do sebe, pořád jsem ještě chtěl zalhat, aspoň trošku, ale nápoj mě umlčel. Po pěti minutách jsem promluvil čistou pravdu.

„Máte pravdu, slečno Weberová. Již zcizoložil jsem, nebo jak to je.“

„S kým?“ otázala se.

„Se slečnou Marií Dreslerovou.“

„Ta ovšem není jediná. Představte si nějakou jinou. Jak se jmenuje?“

Úplně jsem přišel o vůli k odporu. Karla-Marie překlenula napudrované údolí bílou ručkou, červenýma očima na mě pohlédl hádek, odvrátil jsem oči vzhůru a jiný had, za ouškem slečny Karly-Marie, mě proklál zeleným zrakem. Nakonec mě oddělaly zlaté oči čarodějnice samé.

„Irena,“ hlesl jsem.

Podala mi lektvar, pil jsem a slečna Weberová řekla:

„Další! Jméno a adresa?“

* * *

Tak jsem jí, mezi dvěma parafinovými svíčkami v tom čarodějnickém přítmí, vyjmenoval všech dvacet kosteleckých dívek, s nimiž se všemi jsem se dopustil té soulože v duši, a přidal jsem i Judy Garlandovou. A vůbec jsem slečně Weberové nebránil, když si je miniaturní tužičkou zapisovala do nějakého barevnými kameny posázeného černého notýsku.

„Přiznávám a vyznávám se vám, slečno Weberová, že když na tyhle dívky pomyslím, líbí se mi. Jenomže já na ně teď v máji nemyslím. Myslel jsem na ně, jenom když jste si to sama přála. Jinak myslím jen na vás a jedině akorát vás miluju, slečno Weberová, jako je Bůh -“

„Pst!“

„Tak teda jako je Ďábel pode mnou - nebo kde -“

„*Ach ja!*“ sklapla notýsek a tužičku zapasovala do kožené objímky. „Bud' mě nemilujete dost, anebo jste tak strašný milovník, že jedna dívka vám nestačí, i když je něco extra.“

„Pletete se, slečno Weberová. V obou bodech.“

„Já se nikdy nepletu. Ale to první je vyloučené. Jakmile mě někdo miluje, *dann liebt er mich absolut*^[31]. A není také možné, abych já nestačila sebevětšímu milovníkovi, protože já jsem něco *ganz extra*.“

Had za ouškem vypadal velmi nebezpečně, její úvaha mě mátlá.

„Ale kde teda - jak to teda - je se mnou, slečno Weberová? Dyž ani jedna, ani druhá možnost není možná -“

Přehodila nohu přes nohu, pod černou róbou se objevil kotníček. Měla jej v blýskavé punčoše.

„Napijte se,“ pravila.

Učinil jsem, jak řekla, i když podle šeptání posledních trosek rozumu to nemohlo být jiné než zhoubné.

„Je to jednoduché,“ pravila. „Vy přece víte, kdo já jsem.“ Chytila hádka za uchem dvěma prsty a trošku mu urovnala hnízdo v bronzovém keři. Pak položila ruku na hladké vlahé svahy, takže druhý hádek nahlédl do napudrovaných stínů v

údolí. Pochopil jsem definitivně, kdo je, polkl jsem. Jedna parafinová svíčka zaprskala, sjela po ní průhledná slza a zazelenala se, protože přilákala zrak čarodějky Weberové.

„Já vim, slečno Weberová“

„Karlo-Marie,“ řekla

„Já vim, Karlo-Marie.“

„Moje láska není,“ nahou rukou provedla ve vzduchu několik čarodějnických znamení, „- není láska... duše. *Ich hab Verbindung mit den dunkleren Elementen*^[32]... a ty jsou přirozenosti mnohem... pevnější.“ Nadýchla se, kopečky se nadzdvihly, róba po nich sklouzla trochu níž. „Dosud jste jich neokusil,“ řekla.

Najednou jsem měl pocit, že jsem se proměnil v sopku. Láva se ve mně rozpínala strašlivým tektonickým tlakem.

„Karlo-Marie!“ zachraptěl jsem. „Dovolíte, abych okusil?“

„Ale musíte znova přísahat!“

„Na co chcete, Karlo-Marie!“

„Kromě těch dvaceti dívek, na které jste myslel, když jsem se vás na ně zeptala,“ říkala pomalu, s velikou vážností, „kromě nich jste letos v měsíci máji, od té chvíle, co jste se setkal se mnou, nepomyslel na žádnou jinou?“

„Přísahám! Na žádnou! Ani na nic na žádné jiné! Jenom na vás a na všechno na vás, Karlo-Marie!“

„Ani jste žádné neřikal věci, které jste říkal mně?“

„To už vůbec ne! Jak můžete...! Jak bych moh...!“

„Žádnou jste nepolíbil? Nebo jinak se žádné nedotkl?“

„Karlo-Marie!“ zaúpěl jsem. „Dotkl jsem se jenom vás. O žádnou jinou jsem ani myšlenkou nezavadil! A jenom a jedině vás sem políbil!“

„Hm,“ řekla. „Jestli to všechno je pravda...“ Oběma rukama poopravila kompozici z bronzu, a jak k ní ruce zvedla, zdvihly se i kopečky, látka zavěšená na jejich vrcholcích se napnula, vulkán ve mně temně zahučel. „Jestli to všechno je pravda,“ pravila Karla-Marie Weberová, „můžete...“

„Můžu?“ zachroptěl jsem, úplně jako sopka plná lávy a síry. „Vás políbit...?“

Spustila ruce a seděla na gauči rovně jako svíce, bez hnutí, jakoby vytesaná z mramoru ohřátého na slunci. Nehnula se, jenom pomalu sklopila víčka s pěticentimetrovými řasama, až jima zakryla ty egyptské bůžky, a seshora je měla natřené na zeleno.

Přiblížil jsem se k ní, ovanula mě vůně pomerančů, nějakého zakázaného ovoce z pekelného ráje, vůně vídeňského pudru, toho vlhkého emailu snad z Paříže, z předválečných zásob, dotkl jsem se vonících rtů, a vtom řekla: „Ale ne na -“

Nedořekla, protože jsem takový rozkaz nemohl vyplnit a vši silou jsem se jí přísál na tu nabarvenou pusu a objal jsem ji kolem nahých ramen, vulkán ve mně se počal chystat k výbuchu, svíčky se zatřepetaly, ale najednou mi divně zvadla v náručí, pusa vůbec nezareagovala, zapátral jsem v ní jazykem, dotkl jsem se jejího, ležel bezvládně v puse chutnající po mentolu a po malinách.

Přestal jsem ji líbat. Bronzová konstrukce se svezla ke straně, dlouhé nahé ruce blimbaly bezvládně z mého náručí. Kopečky se nedmuly.

Popadla mě hrůza. Položil jsem ji na gauč, přiblížil jsem nasliněný prst k její pootevřené puse, ale necítil jsem studění dechu. Ve zmatku jsem jí sáhl na zápěstí, jenže jsem nevěděl, kde mají lidé tepnu, jestli nalevo nebo napravo, a stejně jsem nenahmatal nic, hrůza mnou zalomcovala. Ne na ústa... To bych umřela... Řekla, že by umřela... Proboha, snad neumřela?

Znova jsem ji popadl za zápěstí, ale nic, ani slabouňké ťuknutí žilky. Třeba neumím nahmátnout tep, napadlo mě. Ale třeba taky umím a - Vtom zhasly ty dvě intimní lampy v rozích pokoje. Zavládla skoro tma. Stearinové svíčky už jenom doutnaly.

Rozhlédl jsem se a lekl jsem se tak, že jsem pustil ruku Karly-Marie a ruka bezvládně spadla z gauče a cinkla

hádkem o podlahu. Dole z haly svítilo slabé světlo otevřenými dveřmi. Vytvářely světlý rámec a v tom rámci stála postava, na sobě průsvitné roucho, takže bylo úplně jasné, že je to nějaká holka a že toho, kromě toho roucha, na sobě moc nemá.

Popadl jsem parafinovou svíčku v mosazném svícnu, umírající světlo trošku ozářilo zjevení.

Proboha!

Byla to Karla-Marie, ve tváři bílá, jako kdyby ji natřeli křídou, bronzové vlasy rozpuštěné, a jak jsem si na ni posvítil, vyšlehly jí z očí dvě hluboce zelená, baziliščí světla a ona pravila: „Zavraždil jsi mě! Říkala jsem ti, že mě nesmíš líbat na ústa!“

V šíleném zmatku jsem se otočil. Karla-Marie ležela mrtvá na gauči, kopečky se nenadzdvihovaly, ruka spočívala kotníčky prstů na koberci, bronzová kompozice skoro neporušená, ale hádek se poněkud povyplazil z hnízda, ležel nyní do půl těla na černém gauči a očima si vyměňoval zelené signály s duchem Karly-Marie ve dveřích.

Zaječel jsem nebo co, pohlédl jsem na strop. Co nevidět musel puknout a tou puklinou se na mě vyřítí - a mrští se mnou tím zase zavřeným stropem, takže ze mě zbude jenom krvavý flek... opět mi uniklo tetelivé zaskučení a duch Karly-Marie řekl: „A navíc jsi podle, hnusně a strašlivě lhal!“

„N - ne - nelhal!“ pokusil jsem se o obranu, jenomže proti temným silám je to houby platné.

„Miluješ prý jenom mě!“ pravil duch opovržlivě. „Dokonce jsi mi na to napsal stvrzenku!“

Duch napřáhl ruku a měl v ní papírek.

„Přečti to!“

Rozbalil jsem papírek, ruka se mi třásla, na něm v třaslavém světle stearinky rezavý nápis mezi zelenými flíčky... po žabincích... trochu rozpitý, ale pořád se dal číst.

„Miluji,“ zalykal jsem se, „a letos v máji budu milovat pouze slečnu Marii-Karlu Weberovou.“

„Ha!“ řekl duch vítězně. Z křídové tváře mu žhnuly oči jako zelené střepy flašek v těch lampách, které prodával pan Neděla, zelené střepy zasazené do bílého plechu, vevnitř žárovka - „Ale - ale - slečno Weberová,“ zakoktal jsem, „dyť tuhle stvrzenku ste - ztratila v rybníčku!“

„Když jsem ještě žila,“ řekl duch. „Teď můžu mít všechno. I ztracené věci.“

„Nojo,“ řekl jsem, kolena se mi rozklepala, zavrával jsem. Duch pravil:

„Napij se!“

Nahmátl jsem láhev. Zhluboka jsem se napil čarodějnického lektvaru, duch se zavlnil, oči pořád nadpřirozeně svítily. Karla-Marie, koukl jsem na ni po očku, ležela na gauči mrtvá.

„Vyndej tu druhou stvrzenku a přečti ji taky!“ slyšel jsem ducha. Pohlédl jsem na mrtvou Karlu-Marii. Kotníčky prstů na koberci, kopečky se nehýbaly.

„Kde -“ zase mnou zalomcovala hrůza, „- kde to je?“

„Nedělej, že nevíš, kde to je!“ řekl duch. „Nosila jsem to na srdci, protože jsem tě milovala a věřila jsem ti. Dělej!“

Temná síla mě přistrčila k mrtvole. Vztáhl jsem ruku směrem k úpatím, nad údolím jsem se zastavil, zaváhal, úplně omráčený děsem.

„Bude to?“ zeptal se duch.

A tak jsem třaslavými prsty zalovil v té úžlabině. Byla měkká, pružná a dosud teplá, nějak moc, zdálo se mi, na dívku už aspoň deset minut mrtvou, poddávala se pružně mým hledajícím prstům, hledal jsem a hledal - „Tobě to trvá!“ pravil duch. „Hledej stvrzenku a nic jiného.“

Ostrá hranka papíru se dotkla mého prstu, maličký svitek. Vytáhl jsem jej, skoro s lítostí. Duch nařídil:

„Tak čti!“

„Miluji a letos v máji budu milovat pouze slečnu Karlu-Marii Weberovou.“

Zvedl jsem zrak k duchovi, k jeho čarodějnickým očím jak zelené flašky. Z gauče se ozvalo zasténání. Duch zvedl ruku.

Zaječel jsem.

Do tváře mě udeřilo oslnivé světlo. Někdo rozsvítil křišťálový lustr pana dirigenta Obdržálka. Zavřel jsem oslněné oči, otevřel jsem je. Přede mnou stála Karla-Marie v dlouhé černé róbě a pekelně se řehtala. A vedle ní ještě jedna Karla-Marie v průsvitné bílé noční košili a řehtala se úplně stejně, tvář měla natřenou bělkou. První Karla-Marie vzala tu druhou kolem pasu, obě se řehtaly a měly z toho strašnou bžundu.

„Jste lhář a lhář a lhář!“ zpívaly rozkošné dueto.

* * *

Zvedl jsem ruce k protestu a uvědomil jsem si, že v každé držím jeden papírek. Světlo lustru zrušilo veškeré čarodějnictví, zůstaly jen ty dvě pekelně krásné holky, úplně stejné. V rozpacích jsem pohlédl na své papírky, Karla-Marie v róbě mi vyškubla ten z levé ruky a hned nato Karla-Marie v noční košili ten z pravé.

„Miluju a letos v máji budu milovat pouze,“ předčítala s posměšným patosem, „slečnu Karlu-Marii Weberovou,“ a udělala pukrle. Hned nato navázala Karla-Marie v róbě, jenže měla co dělat, aby se nezakuckala smíchy: „Miluju a letos v máji budu milovat pouze,“ pukrle, a: „slečnu Marii-Karlu Weberovou.“ Koukla po mně posměváčkovými očima a sladounce řekla: „Marie-Karla Weberová.“

Po ní hned holka v noční košili: pukrle, a:

„Karla-Marie Weberová.“

A zase se obě rozřehtaly na celé kolo.

„To není fair!“ zvolal jsem. „To je podvod, tohle! Jak sem to moh vědět?“

Holky na sebe koukly, pak na mě a posměváčkovsky zarecitovaly unisono:

„Milujete nás a pouze nás, pane Daniel?“

Rozřehtaly se tak, že jsem se musel přidat, i když jsem vztekem skřípal zuby.

Holky Weberovic si tedy asi v životě užily legrace.

* * *

Ale když jsem pak, napojen anýzovým likérem a obohacen o vědomosti týkající se různých zábavných možností v životě dvojčat, o nichž mě poučily, šel přes zámecký kopec domů, napadlo mi, že nakonec to jednou třeba nebude taková legrace. Byly to docela hodné holky, to mi bylo jasné, protože ta poslední hodina s nima, kdy jsme společně vyzunkli ten anýzový likér, byla fajn; docela prima družná zábava to byla s těmi krásnými broučky. Ale co když to jednou někdo bude chtít zkoušet doopravdy, myslím s láskou, a je to taky chytne, co potom budou dělat? Když ten někdo bude jen jeden, a ony budou dvě? Je možné milovat dvě holky najednou? Asi je, dokazoval jsem to svou praxí ohledně simultánní lásky k Ireně a k Marii. Jenže ty byly každá úplně jiná. Je možné milovat dvě úplně stejné holky najednou?

Sel jsem po strmé cestičce z kopce mezi šeríkovými keři k náměstí, nad sebou měsíc, pořád perleťový. Odněkud, asi z Velkého kola, kde stálo několik laviček, zazněl flexaton... *when you walk down the avenue...* zarazil jsem se, vrátil jsem se kousek zpátky a vydal se úzkou pěšinou za tím zvukem... *I just can't believe it's you...* vyhlédl jsem z křoví, pode mnou na kulatém plácku, zavěšeném v šeríkách nad městem, seděl *der Rattenfänger von Kostelec* a třepetal malým stříbrným měsícem, kolem kluci z kapely, Brynych tiše bubnoval na krabici od bot. Zbrusu nové boty se zvednutýma špičkama, vytažené z té krabice, leskly se v měsíčním svědění na lavičce vedle něho... *hey-doo-dey! hay-doo-da...* na té desce, z které jsme ten flák setřeli, jsme dobře nerozuměli slovům, a kluci, jak seděli a poslouchali Benna krysaře v té krásné noci v krásném městě Kostelci, dýchli veliký, sametový, sordinovaný akord a flexaton toužebně zvolal do krásné noci mládí... *where is the bird of Paradise?...* brumendem převzali kluci měkký, něžný chorus, jako hučení lesa... *hey-doo-dey... hay-doo-da...*

otočil jsem se a šel jsem k městu dolů... *where is the bird of Paradise...?* dolů, dolů, k půlnočnímu krásnému, smutnému městu Kostelci...

* * *

A byl jsem smutný, druhý den, když anýzovka vyprchala, už od rána. Nebraly mě vážně, holky Weberovic. Chytře si to vymyslely a plán přizpůsobovaly, jak se situace měnila. Když jsem se třeba splet, jak jsem myslel na Marii Dreslerovou, a do stvrzenky jsem napsal Marie-Karla. Hned přizpůsobily své scenario, ty dvě čarodějky. Jak zmizel ten cucflek, jak se vystřídaly v bažantnici, a na záchodě v hospodě *U hřiba*. A jak měly načasované ty kouzelnické přelety od Obdržálek do Port Arthuru, z kuchyně do okna. Jedině se nestačily vždycky přesně domluvit, co jsem si s kterou říkal. Ale byl jsem z nich příliš zblbý, abych něco poznal. Abych nebyl. Holky Weberovic. *S vatim* ve štráfkoloně; Bůhví, jestli je ta legrace nepřejde dřív, než si myslí. Strašně krásné slečny Weberovic, a mě nebraly vážně.

Nikdo mě nebral vážně, nikdo v celém Kostelci. Bylo mě sebe samého velice líto. Vyhlédl jsem z okna, májové počasí se pokazilo, nad městem visela černava a pod ní šedivé cáry. Les ztemněl, táhl se až dolů k řece, ve stráni z něho vykukovaly vily, červená střecha vily Marie Dreslerové, a dole, u pivovaru, činžáky, kde bydlela Irena. Stejně, řekl jsem si, stejně nakonec miluju Irenu. Nebo možná Marii. Ale taky mě neberou vážně.

Nebo berou?

Bylo odpoledne, kávová čtvrtá hodina. Šel jsem do předsíně, zvedl jsem telefon a vytočil jsem číslo pana rady. Vzala to Alena: „Ahoj. Chceš Irenu, žejo?“

„Nojo.“

Chvíli ticho, pak veselý Irenin hlas:

„Haló?“

„To sem já.“

„Danny?“

„Jo. Ireno – moh bych tě vidět?“

„Ted?“

„Jo. Hned. Moc děsně bych tě potřeboval vidět!“

„Nic víc?“

„Nic!“

„Fakt?“

„Fakt.“

„Tak můžeš přijít, Danny. Ale sme tu celá parta.“

„Celá parta,“ pravil jsem zklamaně.

„Ale jenom naše Alena a nějaký její kamarádky. Samý holky.“

„Ale já bych chtěl vidět jen tebe. Na holky kašlu.“

„To je zajímavá změna,“ řekla Irena. „Tak přid' a něk se uvidí. Třeba je vodsud něk dostanu, než přideš.“

Tak jsem šel.

* * *

Táhl jsem se po Jiráskově třídě, kolem hotelu Granada, přes koleje a k Ireninu domu. Černava na nebi byla skoro nadpřirozená, jako kdyby nebe hrozilo krásnému městu Kostelci za všechny jeho hříchy. Vyběhl jsem po schodech ke dveřím bytu pana rady a zazvonil jsem. Otevřela Alena.

Když mě uviděla, vyprskla a zakryla si dlaní ústa.

Honem jsem se podíval, jestli nemám otevřený poklopec nebo jestli mi neleze košile z kalhot nebo něco, ale ne.

„To je nějaký srandy!“ řekl jsem. „Co je?“

„Nic.“

„Co je ti k smíchu, miláčku?“

„Nic, Danny!“ řekla Alena, vyprskla nebo co a utekla do kuchyně.

„Danny?“ ozval se z pokoje Irenin hlas.

„Jo.“

„Pod' dál. Holky už vodešly.“

Celý byt se najednou rozsvítil, i když za oknem v pracovně pana rady, kde byty otevřené dveře, sestoupilo břicho té

černavy až skoro ke korunám lesa a z něho se na les začaly snášet bělošedivé závoje, jak tam asi začalo pršet. Křepče jsem vykročil k Ireninu pokojíčku, na tváři jsem si udělal nadšený úsměv.

Zvadnul mi na prahu.

V pokoji stála Irena a na gauči, co jsem jí na něm v zimě udělal ten cucflek, seděly holky Weberovic a jedna, nevěděl jsem která, měla na dlouhém krčku dosud vyblédající cucflek, co jsem jí ho tam udělal přede dvěma dny u rybníčka.

„Akorát tu zůstaly moje sestřenky. Jinak holky vodešly,“ pravila Irena, a pak sladce: „Seznamte se – jo vlastně vy se nemusíte seznamovat. Sestřenky mi vypravovaly, jak sis je splet.“

Tak sestřenky vypravovaly. Jak jsem si splet tu s cucflekem s tou bez cucfleku, poněvadž mi namluvily, že vládnou zázračnou silou odcucflekování krčků. A copak ještě vypravovaly? Pěkný sestřenky, Ireno. Ale tohle jsem já. To je tak všechno, co mi Pán Bůh dovolí. Pár cucfleků na krčkách kosteleckých holek, a když jsem obzvlášť hodný a pálím svíčky jak uhlíř, možná i lineckých.

„Tak já zas du, Ireno.“ řekl jsem. „Sbohem, slečny Weberové!“

A šel jsem.

Když jsem se octl před domem, začalo pršet. Bylo mi to jedno. Bylo mi smutno, a jak začaly krápat ty kapky z té černavé oblohy, bylo mi najednou docela hezky smutno. V Mánesovic vile bylo Bennovo okno otevřené, déšť se rozšuměl a v něm, najednou, zase flexaton... snad se mi to zdálo... *hey-doo-dy, hay-doo-da...* zpíval kostelecký Rattenfänger, ten tlustý krysař mládí, a my tomu textu nerozuměli, tak jsme si ho vymýšleli, aby dal nějaký smysl... *where is the bird of Paradise...?* Pohlédl jsem nahoru, k oknům Mariiny tetičky, a opravdu, vykláněla se z něj Marie a vytřepávala žlutou deku. Tetička byla asi nemocná a dobrá katolička Marie konala skutky... *it all*

seems wrong somehow... zpíval Bennův flexaton, zahnul jsem pod jeho oknem k řece a táhnul jsem v dešti podle ní, velké kapky dělaly na hladině veliká kola, kola se srážela s jinými koly, déšť šuměl a ochlazoval mě, ochlazoval... nízko nad lesem šedivé mraky... *cause you're nobody's sweetheart now...*

Prima sezóna málem skončí:

ZAMŘÍŽOVANÝ CHARLESTON

*A měsíc, co se na ni smál,
ulehl do kapradí.
Na zlatý saxofon mi hrál
charleston mládí...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

Z orchestru jsem Kristýně, jak stála na kraji jeviště, viděl trochu pod sukně. Ale sukně byla krinolína, takže moc vidět nebylo. Jenom když se prudce otočila a zvon krinolíny se nebezpečně zhoupl k jedné straně, objevil se černý podvazek, který jí držel bílé punčochy nad kolínkami.

„Ach, Mistře Mozarte,“ říkala Kristýna, jako kdyby odříkávala hodně blbě naučené veršiky při češtině, „je-li to pravda, že jste pro mne zkomponoval nový menuet?“

Prý si ji pozvali z mýteckého gymplu k pohostinskému vystupování, protože je dobrá herečka. Tůdle. S mýtskými ochotníky prý hrála Julii v Romeovi, obrovský úspěch. Ale houby. Pozvali ji na naléhání pana profesora Dostála, protože to byl známý děvkař a líbila se mu. A protože Jarkovi Mokrému, který sepsal naši majálesovou revui *Jarní sluníčko*, moh pan profesor Dostál docela dobře dát kouli z matyky, protože Jarda Mokrá se z matyky nikdy nevyvinul dál než za počítání se zlomky, a i v té oblasti nebyl příliš vyvinutý. Takže si to Jarka Mokrá rozmyslel, neobsadit do hlavní role Kristýnu Nedoložilovou a obsadit místo ní Zuzanu Votickou, pro kterou to psal. Naštěstí Pán Bůh to tak nenechal a pan profesor Dostál onemocněl žloutenkou ten den, co Kristýna Nedoložilová přijela na první zkoušku, a dnes, den před premiérou, byl dosud žlutý, jedl krupičnou kaši a musel ležet v posteli.

„Je to pravda, komteso,“ pravil Rošťa, navlečený do příliš přiléhavých spodků. „Je to pravda... je to pravda...“

Zapomněl roli a Jarka Mokrá se rozčilil.

Ale že teda obsadili Kristýnu Nedoložilovou z Mýta, to chybu neudělali. Herectví její silná stránka sice nebyla,

jinak ale všechno ostatní ano.

„Pitrmane, prosím tě, seš padlej na hlavu?“ rozčiloval se Jarka Mokrý. „Copak to je ňáká role? Nějakejch dvacet replik?“

„Na mě je to moc,“ řekl Rošta.

„Nežvaň,“ pravil Jarka. „No tak: ‚Je to pravda, komteso. Zkomponoval jsem menuet, jaký ještě nikdo nikdy nezkomponoval.‘ No tak.“

„Je to pravda, komteso,“ řekl Rošta. „Zkomponoval jsem menuet, jaký –“ podíval se na Kristýnu, ta přemáhala chichotání. „– jaký ještě nikde – ne: nikdy – nebo – nikde nikdo –“ beznadějně zmlknul a Jarka Mokrý se chytil za hlavu:

„To máš jedno, čeče! Nikdo nikdy nikde nebo nikde nikdy nikdo! ňák to řekni, ale řekni to!“

„Nikde, nikdo nikdy,“ řekl Rošta. „Takový menuet nezkomponoval nikdá – nikdo – nikde – nikdy –“

Fonda kývnul, spustili jsme menuet. Jarka Mokrý to chtěl sice vrátit, ale Kristýna Nedoložilová vykročila svými dobře nacvičenými kroky, zvon krinolíny se počal houpavě roztáčet po jevišti a Rošta u spinetu zapomněl předstírat, že na něj hraje. Stejně neuměl.

Duli jsme menuet. Lexa nahoře krajkoval ozdobičky, Jenda Lenocho, kterého jsme si na tu revui půjčili místo Jindry, sázel bezvadné basy přímo pod Kristýniny pantoflíčky. Pak Fonda znova kývnul, uvízli jsme ve stop-timu, a bez bicích, v tichu se Benno synkopama prodral zezdola nahoru, Fonda kýv a počali jsme briskně vyšívát charleston.

Od spinetu přitančil Rošta. To mu šlo líp než mluvení. Sekal nohama, kolena u sebe, přesně jak je to taneční mistr Toman naučil. Naučil je to bezvadně. Sekání nohama mělo efekt. Hloupé bylo, že Kristýně nebyly nohy pod krinolínou vidět „Stop! Stop! Stop!“ zařval Jarka Mokrý. „To je renonc!“

„Co?“ otázala se Kristýna.

„Nemá to fazónu, tancovat charleston v krinolíně,“ zabědoval Jarka „Nejsou ti vidět nohy! Hergot, to mě taky mohlo napadnout!“

„To je votrava,“ řekla Kristýna. Byla. Poněvadž to nebyly nohy, které by potřebovaly krinolínu.

„Nemohla by sis jí vykasat?“ navrhl Rošta.

„Vona je v tom taková drátěná kostra. Dite,“ Kristýna se sehnula k lemu sukně a vytáhla růžový satén. Objevily se nohy v bílých punčochách, ale v drátěné kleci.

„No to je fór!“ zaradoval se Jarka. „To bude vono! Vytáhni to vejš!“ Kristýna odhalila nohy po kolínka.

„Eště vejš!“

„Tak počkej!“ řekla Kristýna

„Co co? Nebo pod tou sukní nic nemáš?“

„Promiň, teda,“ řekla Kristýna a urazila se. Pak ale vytáhla krinolínu ještě o maličko výš, takže se ukázaly černé podvazky s růžovými kvítky.

„A jedem!“ zvolal Jarka „Vod toho trumpetovýho sóla!“

Kristýna spustila sukně, Benno do úplného ticha zatroubil své škubavě synkopy, Brynych na bubínek odstopnul charleston a už přes jeviště sekal nohama Rošta, v kostýmu Mozarta. A Krista zdvihla sukni a proti němu krásně švihala zamřížovanými bílými nožičkami, jen se mi míhaly před očima. Bylo to ohromné. Bylo to ono. Dul jsem charleston a obdivoval jsem ty dva, jak švihají nožičkami, před mříží i za ní.

Zaťukal jsem na dveře šatny holek s nadějí, že Zuzana je už odličená a Krista tam bude sama. Naděje se splnila.

„Dále,“ řekl Kristin hlas, to znamenalo, že už je taky ustrojená.

Byla. Do letních šatů s obrázky žlutých hrušek a právě si česala vlasy. Měla je krátké, skoro na kluka, a vedle na dřevěné hlavě seděla její stříbrná rokoková paruka.

„Ahoj,“ řekl jsem jen tak. „Děláš něco dnes večer?“

„Jedu domu. V sedum mi jede vlak.“

„Jo ty tu nezůstaneš přes noc?“

„Ne. Táta mi to nechce dovolit.“

„To máš nějakýho přísnýho tátu.“

„To bys koukal! Chodí mi na nádraží naproti.“

„Prosim tě! To je teda devatenáctý století.“

„Spíš vosumnáctý,“ pravila Kristýna trpce. „Dyž hraju s vochoťníkama, chodí na každou zkoušku. Ačkoli nehraje.“

„Co tě tak hlídá?“

„Já nevím. Nevíš?“ zeptala se a upřela na mě zraky. Světle zelené, trošku do modra, takové holčičí oči z Lesního Mýta.

„Dobře dělá, že tě tak hlídá. Mejto je prej velká Sodoma“

„Kostelec je prej zas ta vůbec největší Gomora.“

„Mýtáci přeháněj,“ řekl jsem. „Tady sme úplně slušný Tady by tě i tvůj táta moh klidně pustit samotnou.“

„Tak nevím,“ povídala, „dyž tě tak poslouchám...“

„Teda ve dne, myslím. A po městě. Von tě ani ve dne nepouští?“

Zavrtěla hlavou.

„Věčinou ani ve dne.“

„No v Mejtě bych tě taky nepouštěl. Ale hele –“ řekl jsem a udělal jsem pauzu.

„Co hele?“

„Hele, teď tady tvůj táta není. Pod' se projít!“

„Po městě?“

„Spíš po lese. V lese je čistší vzduch.“

„Bane,“ řekla.

„Tady je to úplně bezpečný,“ řekl jsem. „Pytláci sou všichni v base.“

„Těch se nebojím.“

„Ne? Tak čeho?“

„Spíš študentů. Jak koho. Tebe třeba.“

„Mě?“

„No třeba tebe, například.“

„Mě nemusíš. Já ani nemám žádný svaly. Furt jen hraju na saxofon –“

„Dyť seš u horolezců!“

„To sem. Ale to nejde na svaly.“

„Ne? Tak na co?“

„To de na mozek, víš? Závrať. A stejně sem toho už nechal,“ zalhal jsem. „Takže se bát nemusíš.“

„Jo, ty mě zatáhneš někam do křovího a budeš protivnej!“

„Nezatáhnu, fakt. Pudem jenom po cestičkách, kam je vodevšad vidět. Penzisti tam hrajou na kládách mariáš -“

Kristýna byla z nějakých důvodů konečně spokojená s účesem, ačkoliv po pětiminutovém čechrání jsem na něm neviděl žádnou změnu. Otočila se ke mně svýma holčičíma očima a řekla:

„To ale bude dost votrava, ne?“

„No, taky můžem jít po cestičkách, kam neni tak moc vidět.“ A čekal jsem, naplněn velkým očekáváním.

Krista se podívala na hodinky.

„Půl šestý - to máme tak půl druhý hodiny...“

„Za tu dobu se dá vobejít Mravenečník,“ řekl jsem rychle.

„Přece nejdem na pochodák,“ řekla „Někde si sednem na klády a napíšeš mi latinskej překlad, jo? Mám ho sebou. Na pozejtří.“

Její důvěra mě zahanbila. Byla naivní. Latinu jsem ovládal skoro tak dobře jako matyku, a z té mi hrozil reparát. Ale popadl jsem její odřenou aktovku a řekl jsem:

„Spolehni se. Na latinu sem kanón,“ a otevřel jsem Kristýně dveře.

V nich se objevil Jarka Mokrý.

„Abys tu nebyl,“ řekl. „Já věděl, kde tě hledat.“

„Seš asi jasnovidnej,“ řekl jsem.

„Koukni, je průser. Kühl to nechce pustit. Něco mu přelítlo přes nos a právě volal, že povolení ruší, pokavad' se mu nevysvětlí jedno místo v textu, kerý je prej dvojsmyslný a nesrozumitelný a obsahuje říši nepřátelský myšlenky. Chápeš ten průser.“

„Tak tam di a vysvětlí mu to!“

„Já neumim německy, vole. A mimoto, tys to pro něj překládal.“

„Já nemám čas,“ řekl jsem. „A tys to napsal.“

„Jenže já tam žádný říši nepřátelský myšlenky nedal,“ řekl. „Ty musej pocházet vod tebe. Můj text je čistě jen samá sranda a říši nepřátelská je na tom jenom vaše muzika.“

„Tu von nepozastavil.“

„Ponivač ji eště neslyšel.“

„Sou to samý říšskoněmecký skladatelé. Jiří Patočka, Günter Fürwald,“ vypočítal jsem několik vymyšlených jmen, která jsme psali místo Ellington, Chick Webb, Hoagy Carmichael.

„No dobrý,“ řekl Jarka. „Fakt je, že von našel říši nepřátelský myšlenky v textu a ty můžou pocházet jediné vod tebe, krz tvuj blbej překlad.“

„Já akorát doslova přeložil ty blbosti, co tys je napsal.“

„Tak koukni. Do šesti tam na nás čeká. Pak s tím sekne a sme s revuí v prdeli. Promiň, Kristo.“

„Jen si posluž,“ pravila Krista. „Já už sem na kosteleckou Gomoru zvyklá. Ten tlustej trumpeták –“

„Cože?“

„Nic nic. Tak já pudu. Tak ahoj.“

„Počkej, Kristýno!“ chytil jsem ji za ruku. Pohlédla na mě, pak na Jarku, Jarka pohlédl na ni, pak na mě, pak zas na ni a řekl:

„Nepočkej, Kristýno!“

„Ne?“

„Ne. Já sem tu režisér a v souboru vyžaduju naprostou kázeň.“

„Ale ne mimo čas zkoušek,“ pokusil jsem se zachránit, co se dalo. Nedalo se nic.

„Smiřickej,“ pravil Jarka vážně. „De vo vážnou věc. Dyž to Kühlovi nevysvětlíš, revue se nekoná. Všechno to bylo na hovno, a bůhví, jestli z toho Kühl neudělá nějakej eště větší průser. To musí jít stranou náký –“ pohlédl na Kristýnu.

„Latinský úkoly,“ pravila pokorně.

„Náký latinský úkoly. Jeden za všechny a všichni za jednoho.“

„Co dybys teda vzal ke Kühlovi všechny vostatní a mě nechal udělat ten latinskej úkol,“ pravil jsem vztekle a zoufale. Vždycky mi do všeho něco přišlo. „Dohromady mu ten překlad vysvětlej.“

„Nedělej blbý fóry,“ pravil Jarka.

„Fakt, to ne,“ pravila Kristýna.

Podíval jsem se na ni jako na zrádce, ale holčičí oči byly legračně vážné.

„Ach jo,“ vzdychl jsem. „Tak dem,“ a zdvihl jsem paži ze srandy jako k árijskému pozdravu a cvakl jsem podpatkama.

„Hajtla!“ pravila Kristýna a mile se zazubila. Na oltář majálesové revue kladla zřejmě svou potencionální kouli z latinského domácího úkolu. Stejně byla vedle, jestli si myslela, že já bych ji zachránil.

* * *

„*Na also,*“ pravil Herr Regierungskommissär Kühl velice nevlídně. „*Haben sie's gelesen?*“^[33]

Stál rozkročen ve vypucovaných holínkách a v uniformě SA vedle svého obrovitého stolu, vpravo od něho na stěně jeho Vůdce, vymalovaný realisticky a rovněž nevlídně. Já seděl na nízké židli pro návštěvy a v ruce jsem držel Jarkovo libreto, které jsem podle předpisů *für kulturelle Tätigkeit im Protektorat Böhmen und Mähren*^[34] přeložil k schválení do němčiny, již jsem se naučil od pana učitele Katze. Schvalovací orgán byl pan regierungskommissär Kühl.

„Javól,“ řekl jsem.

„*Lesen sie's laut!*“^[35]

Sebral jsem libreto, a teda jsem četl. Byla to báseň od Vítězslava Nezvala, ale Jarka ji samozřejmě, pamětliv směrníc *für kulturelle Tätigkeit im Protektorat Böhmen und Mähren*, vydával za svou vlastní.

Jak jsem to četl nahlas, v duchu jsem uznával, že v mém překladu je báseň podivná, vzbuzující podezření z protiříšské nesrozumitelnosti.

Četl jsem, dosti monotónně:

„In der Kanzlei dreifache Kapelle spielt, um zu tanzen. Ein Fuss aus Papier ist gefallen mit blauen Karpfen. Die Forellen und die Blüten der Bäume tanzen fröhlich für Kraft durch Freude.“

„Na also?“ otázal se absolutně nevlídně pan říšský komisař.

„Dobrá báseň to není,“ pravil jsem svou němčinou. „To ne. Ale Říši nepřátelské myšlenky, prosím, *ich weiss nicht, aber mir scheint es sind keine drin*^[36].“

„Keine, sagen sie? Keine?“^[37] Regierungskommissär Kühl se zhoupl v holinkách a udeřil dlaní na stůl. „A co je tohle? *Gefüllt mit blauen Karpfen*^[38]?“

„To je, prosím – taková metafora –“

„Víte, co je *Gefüllte Fisch*?“ zařval pan říšský komisař.

„Prosím, to –“ věděl jsem to dobře. Občas, když jsem přišel na hodinu k panu učiteli Katzovi moc brzo, ještě je dojídal. Dával mi pravidelně ochutnat a vždy týmiž slovy mě poučil: *Gefüllte Fisch, Daniel, das ist eine traditionelle Speisse der Osteuropäischen Juden. Sehr schmackhaft.*^[39]“

Schmackhaft mi nepřipadaly, ale v momentální situaci to nepadalo na váhu. Říšský komisař Kühl byl přes ty rybičky na stopě sabotáži.

„*Gefüllte Fisch*,“ pravil panovačně, „je odporné židovské jídlo. Co má co dělat židovské jídlo v libretu, které mi předkládáte k schválení, a k tomu ve spojitosti s *Kraft durch Freude*^[40]?“

Nojo. Chtěl jsem mu zatajit charleston, slovo anglické, použité v originále, tak jsem je blbě nahradil Radostí ze života. Nedomyslel jsem, jak překládám. Kühl mě

probodával očima, dost malýma, ale pěkně pichlavýma. V duchu jsem si přeříkával české veršičky:

*V kanceláři trojnásobný jazzband k tanci hraje
Papírová řeka plná modrých vlajek
Kapříci pstruzi a květy stromů
vesele tančí při charlestonu*

Co s tím?

„A co ta noha?“ otázal se temně Kühl.

„Jaká, prosím, noha?“

„Ta *papírová* noha? Proč *papírová*?“

Hledal jsem zaraženě očima papírovou nohu ve svém překladu.

„Má to snad být *německá* noha? A vy si myslíte, že je *papírová*?“

„Určitě ne, prosím. Kde jednou stane, tam víckrát tráva – totiž odtamtud se nehne, jak pravil – jak jsem to čet –“

„Vůdce to řekl,“ pravil výbušně Kühl. „A jak je tedy možné, že *papírová*? A proč je ta *papírová* noha plná *Gefüllte Fisch*?“

Říšský komisař vládl docela dobrou asociační schopností. Nezval by z něho měl radost. My jsme momentálně neměli.

„Co je to za *symboly*? Nejsou snad, *meine tschechische Herren*^[41], z *Talmudu*?“

„To určitě ne! Já *Talmud* jakživ nečet.“

„Anebo ještě hůř,“ pravil pan říšský komisař velmi ponuře. „Není to náhodou *entartete Kunst*^[42]?“

Proboha! Byl dokonce i sečtělý v brožurkách!

„Určitě ne,“ pravil jsem pevně.

„Ne? A co například toto:“ vyškubl mi libreto z ruky a s odporem zarecitoval: „... *die Blüten der Bäume tanzen fröhlich!*“ Spustil ruku se strojopisem a opět mě napíchl na špendlíky svých očiček.

„Die Blüten“ pravil. „Blut se nevyskytuje v množném čísle. Ale nebylo to myšleno jako narážka na *Blut und Boden*^[43]? Rafinovaná česká narážka, *meine Herren? Eine Neuformulierung aus BLUT und BodEN? BLUTEN?*“

Kde se v něm sebrala ta lingvistika? Snad nečet Morgensterna? Toho jednou přitáhl z otcovy knihovny Benno, a ten ve svých básních měl takovéhle volovinky. Jarka vedle mě zasyčel:

„Bitte!“^[44]

„Was wollen sie?“^[45] utrhł se na něho pan říšský komisař.

„Bitte,“ pravil Jarka. „Das ist einer Fehler.“^[46]

„Einer Fehler, was?“ pravil pan říšský komisař ironicky. „EIN Fehler, mein Herr! Taky byste už mohli umět pořádně německy, aspoň vy, studenti! Und was für ein Fehler soll das sein?“^[47]

„Es soll Umlaut sein,“^[48] pravil Jarka. „Blüte. Nicht Blüten.“

Mrkl jsem do textu a došly mi zdroje Kühlových asociací. Kühl podmračeně sledoval text.

„No dobrá. Tak tedy květy, ne krev. Ale pořád je tu ta papírová noha –“

A já uviděl druhou chybu.

„To má být Fluss! Ne Fuss!“ zvolal jsem. „To je překlep! Řeka! Ne noha!“

„Hm,“ pravil Kühl a byl velmi nespokojený. Pak počal protivným hlasem přednášet:

*„In der Kanzlei dreifache Kapelle spielt um zu tanzen.
Ein Fluss aus Papier ist gefüllt mit blauen Karpen.
Die Forellen und die Blüten tanzen
fröhlich für Kraft durch Freude.*

Je to teď bez chyb?“ otázal se.

„*Nein, bitte,*“ porovnával jsem jeho podání s českou předlohou. „V druhém verši je vynecháno, že papírová řeka je plná modrých vlajek. Takže *gefüllt* se neváže na *Fische*, ale na modré vlajky.“

„Proč ale modré?“

„To – jen tak. Jako že je to radostná barva. Souvisí to s *Kraft durch –*“

„A proč papírová řeka? Myslel jste tím snad německou administrativu *im Protektorat Böhmen und Mähren?*“

„Já –“ zoufale jsem přemýšlel. „Já to nenapsal. Myslels tou papírovou řekou,“ obrátil jsem se k Jarkovi, „německou administrativu?“

„Nemyslel!“ pravil Jarka.

„*Er hat nicht,*“ přeložil jsem to.

„A co tím tedy myslel?“

Jarka tomu rozuměl sám od sebe a řekl:

„*Das ist ein dichterischer Bild.*“ [49]

„Tak ten *dichterischer Bild*“ pravil Kühl s lidožroutskou ironií, „změníte!“

„*Jawohl!*“ pravil Jarka.

„Taky, prosím,“ řekl jsem, „kapři se vztahují k tomu *tanzen fröhlich*. To je taky chyba. Takže v básni se vůbec v žádném případě nevyskytuje nářážka na *Gefüllte Fisch*.“

Ukázalo se, že jsem byl příliš horlivý. Kühl zahulákal:

„Jestli kapři vesele tancují, *mein Herr*, pak zlehčujete Vůdcův program rekreace pro dělnickou třídu! Kapři a pstruzi tančí radostí ze života! Mají snad kapři a pstruzi být němečtí dělníci?“

Uvědomil jsem si, že nacionálně socialistická duše je naplněna mysticismem a všechno umí chápat v mnoha významech.

„To je taky chyba, prosím,“ řekl jsem. „Nevěděl jsem, jak to přeložit. Scházela mi slova.“

„Jaká slova?“

„V originále je název tance, který kapři a pstruzi tancují. Dalo by se to doslova přeložit jako *Karltanz*. Ale v Německu takový tanec neexistuje.“

„To je český tanec?“

„Ano, prosím.“

„Neexistuje, aby v Německu neexistoval tanec, který existuje v *protektoratu Böhmen and Mähren!*“

„Jistě existuje. Jenom já nevím, jak se jmenuje německy.“

„Umíte ho tančit?“ zeptal se pan říšský komisař.

„*Jawohl.*“

„Vy taky?“ obrátil se na Jarku. Jarka se podíval na mě a řekl rovněž:

„*Jawohl.*“

„Zatančete mi ho, a já vám řeknu, jak se jmenuje německy!“

Byli sme v loji. Přece mu nebudem předvádět charleston? To by hned poznal, že je to neárijské.

„Máme mu zatancovat ten tanec,“ řekl jsem polohlasem Jarkovi.

„Já mu rozuměl. Ale co mu zatancujem.“

„Něco. To je jedno,“ pak jsem dostal inspiraci. „Plácej se přitom do steh.“

Pan říšský komisař se opřel zadnicí o stůl a založil ruce na prsou. Vstali jsme ze svých židliček, postavili jsme se čelem k sobě, chvíli jsme nevěděli, jak začít, a tak jsem najednou dupnul, plácl jsem se do steh a takovými jako sloními poskoky jsem se otáčel kolem své osy. Jarka udělal totéž. Pořád jsme se přitom plácali do steh, a když jsme se ocitli zas čelem k sobě, plácl jsme si jeden druhému do dlaní. Doufal jsem, že to vyhlíží dost lidově, a ne židonegersky.

„*Ländler*,“^[50] pravil pan říšský komisař úsečně. „Dejte tam *Ländler*, ale žádní kapři a pstruzi tam nesmí být!“

„Ano prosím. My to změníme.“

„Dejte tam *die Burschen und die Mädels*“^[51] řekl pan říšský komisař. „A řeka nebude papírová, ale modrá, vlajky

budou hnědé.“

Zdálo se mi, že se jednak poněkud upokojil, jednak také že se v něm probudila nějaká latentní tvořivost.

„*Jawohl*,“ řekl jsem, vytáhl jsem tužku a rychle jsem využíval jeho zlepšené nálady.

„*Ta dreifache Kapelle*,“ pravil poměrně dobrotivě, „to bude taky nějaká překladatelská bota. Nebo si pan básník myslel, že je originální. To není básnický obraz, ale nesmysl. Dejte tam *Streichkapelle*^[52], nebo ještě líp *Blasskapelle*^[53].“

Pilně jsem škrtal a nadepisoval. Dokonce mě to začalo bavit a prosadil jsem několik vlastních emendací. Jarka jen seděl a radši neříkal nic. Po čtvrt hodině byl pan říšský komisař Kühn s básní spokojen. Znova pozdvihl libreto a hlasem ne už tak ponurým, spíš spokojeným, přednášel:

*„Im Walde eine Blasskapelle spielt zum Tanz.
Der blaue Fluss spiegelt die braunen Fahnen.
Burschen und Mädels unter den blühenden Bäumen
fröhlich tanzen den volkstümlichen Ländler.“*

Vstal, hleděl spokojeně do libreta, skoro se usmíval. Probůh. Tak ona asi poezie má opravdu nějakou sílu, jak o ní vždycky básnil pan profesor Vondřichovský, který sice, pokud šlo o vědu, byl slabý, když Němci zavřeli univerzitu, byl teprve v třetím semestru, ale místo zkoušení radši přednášel básničky. Že jako i zatvrzelého člověka změní, prý už staří Řekové to věděli. Jak teda Nezvalovy charlestony zkatarzovaly pana Reichskommissäre Kühla bylo podivuhodné. Básničku sice zprznil, ale poměrně vynálezavě, a zapomněl přitom na povinnou říšskoněmeckou ponurost.

„*Jetzt ist es ganz hübsch*^[54],“ pochválil dílo, o němž netušil, že vzniklo zpracováním komunistického surrealisty,

snad dokonce židomila. „V originále, doufám, je to v rýmech. Nerýmovaná poezie není poezie.“

„*Jawohl!*“ zvolali jsme oba a já skoro zadoufal, že pan říšský komisař si ještě dá tu práci a svoje blaskapely a mädls pod stromy v květu dá do rýmů. Jistě by to bylo pěkné. Ale nedal. Vzal místo toho razítko, dýchl na ně a přímo pod Jarkovo jméno na titulním listě libreta vlepil nádherného hákoše.

„*Genehmigt*^[55]“ řekl, a pak to napsal pod hákoše.

Zcvakli jsme paty, zvolali jsme „*Auf Wiedersehen!*“, pan říšský komisař zvedl ruku stylem říšského kancléře, zlomenou v lokti a v zápěstí, a pravil dost ledabyle jako předtím Kristýna Nedoložilová:

„Hajtla!“

* * *

Druhý den jsem pro jistotu čekal na Kristýnu u poledního vlaku. Přijela v těch šatech s hruškama a oslovila mě dost napjatě:

„Jak to dopadlo? Budem hrát?“

„Jasan,“ řekl jsem. „Skoulel sem to s nim tak, že nám do toho kousek sám připsal.“

„To mi nepřipadá moc dobře skoulený.“

„Jenom kousíček A ne do tvý role.“

„Do Rostový?“

„Ten to zapomene. A všechny nás zavřou, jesli si to Kühll přídě poslechnout.“

„Dáme do boudy nápovědu.“

„Jediný štěstí,“ pravila Krista. Šli jsme po Jiráskově třídě, z okna nad Pittermanovic pasáží koukal Rosta, honem jsem Kristýnu vzal pod paží, abych mu dal najevo, že si má dát zajít chuť.

„Koukni,“ pravila Krista, „není to moc důvěrný?“

„Co?“

„Vedeš si mě jako dyby bůhvíco.“

„A proč ne?“

„No ponivač nic.“

„A nechtěla bys něco?“

„Co?“

„No bůhvíco.“

„To sotva,“ Krista vyprostila ruku z mého podpaží. „Prej seš tady dost proslulej.“

„Myslíš přes latinu?“

„Přes tu taky. Prej dostáváš každej den kouli ze slovíček, a já husa sem chtěla pomoct s překladem.“

Někde se o mně bohužel poučila. Na druhé straně to bylo dobré znamení. Zřejmě jsem ji zajímal.

„Na překlad sem dobrej. Jedině že si nepamatuju slovíčka. Ale vod čeho je slovník?“

„Mně ho stejně včera udělal ve vlaku jeden oktáván z Dobrušky.“

„Jo? To bych to chtěl vidět. To bude pěkně zprasení!“

„Náhodou von de po maturitě na kněze. Takže se latinu hodně učí.“

„Pěkněj kněz! Kvintánkám dělat úkoly!“

„Proč by nemoh?“

„Kněz by neměl.“

„Ty seš nákej!“ řekla Krista. „A stejně de na kněze jen proto, aby ho nevzali do rajchu!“ Chvíli jsme šli mlčky. Na rohu u spořitelny hodila Krista vнадidlo do májového odpoledne:

„Na zejtřek nám dali domácí sloh z češtiny. Řeka a život. Srovnání.“

Bystře jsem na ni pohlédl. Holčičíma očima si se zájmem prohlížela nezajímavou budovu spořitelny.

„Na češtinu sem vůbec nejlepší. Lepší než na matyku, dokonce.“

Tak jsme se smluvili, že po generálce půjdem do lesa a na pasece u chaloupky jí to napíšu. Řeka a život. Srovnání.

* * *

Zrovna jsme swingovali finále, Kristýna, Rosta, Zuzka a všichni ostatní se zkusmo děkovali na rampě, když jsem si všiml, že přes zábradlí orchestru se naklání důstojný pán Meloun a upřeně zírá na mě. Byl zrovna nade mnou, vypadal trochu jako měsíc, hlavu jako podle kružítko, na ní řídké šedivé strniště a přesně ve středu nos jako knoflík. V Městském divadle, s dekoltovanou Kristou na jevišti, vypadal nevhodně.

Dohráli jsme a ještě do závěrečné čínele jsem slyšel hlasitý šepot velebného pána:

„Smiřický!“

Pohlédl jsem vzhůru. Chtěl jsem říct: „Pochválen pán Ježíš Kristus!“, jak to na nás mírně vyžadoval, ale ve stánku těchto múz, co tancovaly podle Bennovy surové trumpety, se mi nezdálo, že by tady mohl být pochválen.

„Dobrý den, důstojný pane,“ řekl jsem.

„Smiřický,“ pravil. „Mohl byste na okamžik?“

Mrkl jsem po Kristě. Než ze sebe sundá tu klec a tu paruku a smeje tu šminku, okamžik to potrvá.

„Prosim, velebný pane.“

„Kdybyste mohl vedle na faru,“ řekl. „Je to - víte - taková trochu choulostivá záležitost. Aby nás někdo nepřeslechnul.“

„Ale - já můžu vopravdu jen na chvílku. Máme tu premiéru...“

„Jste moc hodný, že jste tak ochotný,“ pravil důstojný pán mazaně. „Potřeboval bych jenom něco poradit. Pojdme.“

Tak jsme šli. Fara stála hned vedle divadla, za tři minuty jsme už seděli v kanceláři farního úřadu. Za tu dobu došla Krista tak do šatny. V kanceláři byl hrozný brajgl. Velehory knih, většinou malých a černých, všechny v závějích prachu. Mezi knihama sošky a růžence a svaté obrázky. Na stěnách asi padesát různých křížů, jak se tam asi nahromadily za tu dobu, co faru postavili, a to bylo někdy na začátku osmnáctého století. Postavili ji hradečtí jezuiti.

Ti tu už dávno nebyli. Ani pan děkan Jezdec. Ani pan kaplan Blahník. Byl tu už jenom důstojný pán Meloun.

Sundal ze židle asi sto padesát modlitebních knížek, asi dvacet mu jich upadlo na zem, ty, co nespady, přidal na hromadu jiných modlitebních knížek na nějakém kusu nábytku, který se pod tou hromadou nedal rozeznat.

„Posadte se, Smiřický.“

Posadil jsem se, proti mně na stěně visely staré dřevěné hodiny s mosazným ciferníkem v podobě sluncete. Odhadl jsem, že mám asi deset minut čas, než Krista vyleze z klece. Důstojný pán Meloun usedl přímo pod ty hodiny, ciferník byl úplně stejně veliký jako jeho tvář a taky podle kružítka. Důstojný pán sepsal ruce:

„Vy znáte, Smiřický, pana Antonína Kratochvíla?“

„Toho stavaře?“

„Ano. Je zednickým mistrem. A znáte také slečnu Dagmar Sommernitzovou?“

Přikývl jsem a začal jsem tušit zase nějakou komplikaci. Proč jí říká slečna, když zrovna on přece musí vědět, že se vzali. Tonda Kratochvíl je bigotní katolík, určitě se brali v kostele. I když s tím třeba nenaděli moc slávy.

„Ona, víte,“ začal velebný pán rozpačitě, „je křesťanka. Sám jsem jí udělil svátost křtu svatého, v devětatřicátém roce. Ale ona je také, víte, jak tomu Němci říkají, nearijského původu -“

„Já vim,“ řekl jsem a vidina slohu u chaloupky začala rychle vyblédat. To jsem věděl, že zas bude nějaká komplikace. Ještě jsem nevěděl jaká.

„Chtěli s panem Kratochvílem vstoupit v sňatek manželský, jenomže světské úřady to nyní nepovolují. Protože slečna je - toho nearijského původu,“ pravil, zdálo se mi že skoro štítivě. „Ale církev svatá, Smiřický, nepraví nic o tom - původu,“ pravil ještě štítivěji. „Tak jsem je oddal.“

„To je vod vás moc hezký, důstojný pane.“

„Ovšem, Smiřický,“ zaváhal a upřel na mě oči, jako z těch obrázků na skle. Svátý Florián a tak. „Ovšem, najdou se zlí lidé. Někdo na to upozornil.“

„Jeje!“

„Ale zase se také najdou dobří lidé,“ řekl rychle, „a někdo upozornil mě,“ řekl, a určitě to nemyslel jako nějakou hru se slovy, „že zítra ráno přijede na faru někdo z - toho, jakpak oni tomu říkají? Ge - ge -“

„Gestapo?“ navrhl jsem, obešla mě trochu hrůza. Vidina Kristina slohu se jaksí vytratila do nezajímavosti.

„Tak. Gestapo,“ pravil velebný pán. „A ono... víte, já ten sňatek musel zapsat do matriky před to dátum, kdy to Němci zakázali. Rozumíte tomu? *Před* to dátum.“

Přikývl jsem. Mrazivý fakt, na který jsem většinu času nemyslel, protože neárijského původu jsem nebyl, že žijeme v *Protektoratu Böhmen und Mähren*, mě zašimral ve vědomí.

„A ono se mi to moc nepovedlo,“ řekl velebný pán. „Musel jsem to vyradýrovat. Krátce a dobře... snad bude lepší, když se na to podíváte.“

Vstal, z desky stolu přede mnou odnesl asi veletucet svatých obrázků, čtyři kříže a padesát osm knížek a přinesl velikou matriku v tvrdých deskách. Otevřel ji a tlustý prst položil na nějaké místo.

Teda, pěkně zmrvené místo.

Přes dva řádky, které vyradýroval tak důkladně, že pod nima prosvítal následující list, napsal, a všechno se mu na tom vyradýrovaném papíru trošku rozpilo: *Pan Antonín Kratochvíl, zednický mistr, a slečna Dagmar Marie Sommernitzová, v domácnosti, oba z Kostelce*. A datum. Dátum teda, jak říkal.

Vzdychl jsem nad tou spouští.

„Co s tím?“

Velebný pán Meloun na mně spočinul mírňoučkým zrakem. Ani jsem nevěděl, že Sommernitzová se jmenuje

taky Marie. To asi ten křest svatý. Velebný pán mírňoučce řekl:

„Myslel jsem, že vy byste možná věděl, jestli není nějaká chemická látka, kterou by se to dalo – na pana profesora Vlka se nechci obracet, víte. Ne že bych mu nedůvěřoval, to chraň Bůh! Ale on je takový bázlivý člověk, nechtěl bych ho uvádět do – není nějaká taková chemická látka...?“

„Na tohle? To pochybuju. Nevím. Já nejsem na chemii zrovna moc dobrý... ale třeba bych skočil pro Rostu Pittermana. Ten je na chemii kan – moc dobrý. Je to můj moc dobrý kamarád a z chemky má jedničku.“

Velebný pán zapochyboval.

„Myslíte, že Pitterman... a nebude se on...“

„Ten se bát nebude,“ řekl jsem. „To spíš nevím, jestli vo něčem bude vědět. Ale měli bysme to zkusit.“

„Nerad bych někomu dělal nepříjemnosti,“ řekl velebný pán. „Ale když myslíte, že Pitterman se nebude bát –“

„Nebude!“

* * *

Bude mít vztek, teda, pomyslel jsem si, když jsem Rostu našel místo sebe u Kristy v šatně. Právě byli na odchodu a Krista mi hned ohlásila, že ten sloh jí napíše Rosta. Přes vážnost situace jsem se tomu musel pohrdlivě zasmát. Protože Rostovi jsem slohy psal já. Výměnou za tasany z matky. Rosta poněkud zrudnul a já řekl:

„Na chvilku promiň, Rostó,“ vystrčil jsem ho ze šatny a Kristýnu jsem strčil dovnitř. Vzpouzela se. Řekl jsem:

„Hele, Kristýno, tohle není ale legrace. De vo život. Fakt.“

Bledé holčičí oči se na mě vykulily a hned mi uvěřila. Asi jsem měl něco v hlase, o čem jsem sám nevěděl.

„To furt ten průšvih včera? S Kühlem?“

Chtěl jsem jí říct podle pravdy, o co jde, ale zarazil jsem se. Byla to ženská, a podle všech pravidel, možná pitomých... ale sichr je sichr.

„Jo,“ přikývl jsem. „Nemůžu ti zatím nic víc říct, ale sme v tom, Rošta musí se mnou.“

„Rozumím!“ Kristýna mi položila ruku na paži. Vzal jsem ji za ni a ona mi ji stiskla.

„Pa,“ řekl jsem. „Uvidíme se večer,“ a dodal jsem: „Doufám.“

Tentokrát neřekla Hajtla! Koukala za mnou bledoučkýma holčencíma očima, tentokrát vlastně vážnýma.

* * *

„Na to žádná chemikálie není,“ pravil Rošta. „Neměl ste to gumovat. Měl ste na to vzít Zmizík, a pak to napsat přes to. Jenže to je stejně taky vidět. Já teda nevím, co s tím.“

Zírali jsme na tu spoušť a mně napadlo, že po panu kaplanovi Blahníkovi a po panu děkanovi Jezdcovi kostelecká fara definitivně osiří.

„Snad bych mohl tuhle matriku schovat ve sklepě,“ řekl důstojný pán Meloun, „nebo někde... snad by se našel dobrý člověk, který by si ji vzal k sobě...“

Mlčeli jsme, dřevěné hodiny nad hlavou velebného pána kostlivě tikaly.

„To by nebylo nic platný,“ řekl Rošta. „Jak byste jim to vysvětlil?“

„To máte pravdu.“

Rošta listoval matrikou, díval jsem se mu přes rameno. Začínala v roce 1923 a byla ze tří čtvrtin popsaná. Inkousty, vždycky tak po deseti dvaceti stránkách, měnily odstín, jak důstojní pánové vypsali lahvičku. Taky písma byla různá.

Hodiny pořád kostlivě tikaly, za oknem byl jasný den, skláněla se do něho větve šeríku.

„Jedině že bysme to celý přepsali,“ řekl Rošta. „Inkousty by se namíchat daly, aby měly různý vodstíny. Voni to snad na chemickéj rozbor dávat nebudou... a dyž to bude pro voko vypadat věrojatně.“

„To bychom ale museli do zítřka do rána,“ řekl důstojný pán. „On ten člověk přijde ráno.“

Rosta se na něj podíval, pak na matriku.

„Taky je to různým písmem. To jedině že bysme se střídali - tak bysme to třeba stihli -“

Důstojný pán Meloun rozpačitě pohlédl na mě, Rosta na něho, já na oba dva.

„Já bych do večera namíchal ty inkousty,“ pravil Rosta, „a po premiéře bysme se přišli -“

Dřevěné hodiny zachrčely, snad to mělo být bití nebo co, půl páté. Absurdně mi napadlo, že Krista po představení vlak v deset nechytí a bude muset jet až půlnočním, to jsou dvě hodiny, její táta chytil housera, takže na představení nebude, maminku nemá, trošičku se ve mně pozdvihl bezmocný vztek, ale trvalo to jenom chvíli.

„Já jsem pro,“ řekl jsem hrdinně.

„Když byste byli tak hodní,“ pravil důstojný pán. „Já bych zatím připravil čistou matriku - zásoba je z roku devatenáct set dvanáct, takže nebude vypadat jako nová -“

„Tak sme dohodnutý,“ řekl Rosta. „Jo?“

„Jo.“

„Pán Bůh vám to zaplať, chlupci,“ řekl důstojný pán Meloun.

Vypadli jsme z fary a místo psát sloh šli jsme pančovat inkousty.

* * *

Večer jsme se trochu zpozdili. Na chodbě stála Krista, už za rokokovou dámu, v plném napudrování, holčenci oči značně zvětšené děsivými ráfky.

„Tak co, Danny?“

Visela na mě těma očima; pan Macháně, maskér, věřil, že ty ráfky z hlediště není vidět.

„Dobrý.“ Viděl jsem, že má vážně strach. Jestli o osud revue, nebo o můj, nebylo jasné. „Nemusíš se bát.“

„Já sem se bála. A - můžeš mi říct, vo co šlo?“

„Radši ne. Víš, nezlob se, ale čím míň lidí -“

Horlivě přikývla vysokou parukou.

„Jasně. Dyby někoho vzalo gestapo a von nebude nic vědět, tak nemůže nic říct.“

Koukal jsem na ni, to rokoko jí slušelo, její herectví dnes nikomu vadit nebude. Obzvlášť až zatančí ten zadrátovaný charleston. Řekla: „Nic mi rači neříkej. Ale, Danny –“

„Jo,“ hlesnul jsem, s náhlým děsným podezřením. Hned se mi potvrdilo.

„Danny – tak fakt je všechno úplně v suchu?“

„No je.“

„Heleď – mně jede vlak až vo půlnoci... tak jesli chceš, můžem se jít projít... do lesa...“

Do lesa! Páni. Chce mě odměnit za hrdinství, jež jsem prokázal, hlavně lhaním! A v noci. A s Kristýnou!

„A sloh psát nebudem,“ dodala ta rokoková dáma. „Stejně by na něj v lese nebylo vidět.“

Sloh psát nebudem, pomyslel jsem si trpce. Sloh teda ne. Já vů! Proč jsem jí říkal, že je všechno v suchu? Ale důstojný pán Meloun vždycky tvrdil, že lež se nevyplácí.

* * *

Kristýna, noční rande slíbené od patrně zřejmě hrdiny odboje, hrála ve velké formě. Nejenom pukrlata, titěrné krůčky a úklony hlavinkou a prostná s kávovým hrnkem v růžovém saténu. To jí šlo vždycky. Ale dokonce i když odříkávala Jarkovy dost prkenné věty, taková ta intonace Ve stínu lípy se jí vytratila z hlásku, který normálně mluvil východočeským nářečím, a znělo to jako trošku otrocký překlad, ale z výborné němčiny. A přede mnou přímo rozkvétala, v makovičce asi taky ty myšlenky, co bude mezi desátou a půlnocí v lese, jenomže ve mně ty myšlenky byly v minulém čase podmiňovacím nebo jakém, prostě co by mohlo být, kdyby, jenže nebude.

A měl jsem v podstatě vztek. Sólo ve *Sweet Lorraine*, kterou jsme panu říšskému komisaři prezentovali v programu jako *Volání divokých husí*, jsem zahrál tak, že to znělo spíš jako řvaní nakrknutých krocanů, a rouhal jsem se

Bohu. Takový pastě! A lež se nevyplácí. Jenomže tohle je lež, které velebný pán Meloun říká přece *pia fraus*. Ta by se přeci měla vyplatit. Ó sakra! klel jsem. Proč jsem jí to neřek na rovinu! Třeba by se byla našla jiná šance. Třeba její krutý táta dostane zase housera. Ale nemoh jsem v tom nechat velebného pána samotného. To nešlo. Psal asi takovým tempem jako moje babička, a té bylo devadesát a psala dosud švabachem. A Rosta by to do rána sám nestih. Ó sakra!

Na jevišti předváděla čtverylku baletní škola Jitky Skalické, nohaté holky z primy a ze sekundy, a mě napadlo, jestli to není opět jeden z božích trestů. Furt mě trestáš, oslovil jsem Ho v duchu. A ještěs mě nikdy neodměnil! Nikdy, skoro. Takové úsilí jsem vyvinul! Jedenadvacet holek, jedna dokonce zdvojená! Taková práce! A výsledek? No, mám dvacet dvě kamarádky. Nějaký to líbání, nějaký to vochlování, a nic. Copak takový trest sám o sobě nestačí?

Na jeviště vešla Krista ve své drátěné krinolíně a s ní Rosta, přistrojený za Mozarta. Vedli tu konverzaci, samé-li, pak-li, víte-li, Rosta toho polovinu zapomněl, takže jeho repliky byly slyšet dvojmo, jednou přesně z budky, jednou od něj, v přibližném napodobení. A mně svitlo. Je to přece jednoduchá věc. Řeknu někomu z kapely, aby za mě zaskočil. Ne u Kristy, přirozeně. Při tom písářském melouchu. Rozhlédl jsem se. Fonda hrál právě menuet, který sice byl od Mozarta, ale když jsme *I've got a Guy* prisuzovali mýtickému Jiřímu Patočkovi, a dokonce jako *Mám, chlapce, mám*, proč by Rosta v roli Mozarta nemohl prohlásit, že složil klavírní skladbu *Komtesiny střevíčky na skleněné tůni*, což byl název, který si vymyslel Čóča Rot, nejlepší znalec surrealismu na kosteleckém gymplu. Rozhlédl jsem se po kapele. Fondu jsem vyloučil. Jednak na jedno oko neviděl, přišel o ně v primě při hokeji, jednak byl na gymplu proslulý rukopisem, který nedovedl přečíst ani pan profesor Krouský, učitel těsnopisu. Vedle mě si Lexa navlhčovat v hubě plátek od klarinetu, ale toho jsem taky

hned vynechal, ten měl zašitého fotra. Jeho fotr byl před válkou poslanec za národní socialisty, a ty měli Němci obzvlášť v žaludku, kvůli prezidentu Benešovi. Benno samozřejmě rovněž vypad z konkurence. Byl napůl žid, takže toho měl před říšskými zákony na svědomí už dost. Mimoto byl prakticky ženatý s Helenou a ženaté zatahovat do nějakých spiknutí, to je moc velká zodpovědnost.

Fonda kývl kudrnatou hlavou a nasadili jsme k nějakým doprovodným náladičkám z Fondova pera. Benno držel v ruce, spolu s trumpetou, krajíc chleba namazaný chemickým medem. Z toho důvodu vypadl taky Venca Štern, který je doopravdy ženatý, musel, a už má fakana. Jarku Lenocha na basu jsme si jenom vypůjčili, místo Jindry, jenž se proto z trucu na revui ani nepřišel podívat. Jindra hrál na basu s přibližností tak tři čtvrtě tónu a tři čtvrtě taktu, takže do revue jsme ho pustit nemohli. Jarka Lenocho byl kanón, profík, hrál s kapelou Vládního vojska v Hradci a teď nám tu dodával báječnou kostru z plných a drnčivých basů, taková melodická kanonáda. Jenže do kapely vlastně nepatřil. Vlastně jsem ho neznal. Jistě to byl fajn chlap, jeho táta byl švec, známý ochmelka, najímali si ho na funusy, aby nad čerstvým rovem hrál *Zelení hájové* na baskřídlovku. Hrál to tak, že obyčejně rozbřečel i funebráky. Z ochlastů jsou skoro vždycky dobří muzikanti. Jarka to měl po něm, obojí, jenomže vyšel ze druhé měšťanky, bůhví jak mu jde psaní od ruky. Bůhví jestli umí měkké a tvrdé i. Asi ne. Tak ten byl taky mimo soutěž. Harýk? Pletl na kytare krásný drátěný menuet, předehtu k poslednímu menuetu téhle scény, tomu, co jsme ho krásně prasili do charlestonu. Ale jak jsem přes vlnovku tenora mrk za kulisy, stála tam Lucie, jedna z rokokových dam v baletních střevíčkách, připravená na další výstup. Nojo. Taky ženáč. Tihle dokonce už od sekundy. A Pán Bůh je nepotrestá! Ačkoliv pan doktor Šmíd při zdravotní prohlídce žactva v tercii náhodou zjistil, že Lucie už není panna. To jsem věděl tutově. Od Honzy Šmída, který to slyšel, když to jeho otec telefonicky

oznamoval Luciinu otci. Luciin tatínek musel mít asi radost. Jenže co se dá dělat se ztraceným panenstvím. Nic. A Lucii teda Pán Bůh nepotrestá! Ani Harýka, který ji o to panenství evidentně připravil, asi už v sekundě. Divná spravedlnost.

Kristýna na jevišti, s intonací snad jako francouzskou, asi tak z třetí lekce, pravila: „Ach, maestro Mozarte, je-li to pravda, prý-li jste pro mne zkomponoval nový menuet?“ Nastalo mlčení, do toho hlasitě hrbatá Vaníčková z náповědní budky, vůbec bez intonace: „Je to pravda, komteso, zkomponoval jsem menuet –“ a nato Rosta jako princ z pimprlového divadla, a jak měl trému, východočeštinou: „Je to prauda, komteso, zkomponoval sem menuet, jaký ještě – ještě –“ „Nikdonikdynikde,“ Vaníčková

–

Brynych? Koukl jsem na jeho zelenou myší tvář s pihama kolem nosu, na vlasy jako polité pivem. Měřil metr padesát pět, místo prsou měl umyvadlo, hotový Chick Webb, jenže teda ne černý, ale chlorofylový. Třebaže byl už v sextě, po dvojím rupnutí, ještě se ani jednou neoholil, protože nemusel. Utahoval šrouby na malém bubínku a bylo vidět, že je to pro něj asi taková námaha, jako kdybych já měl zaskočit za Breitbarta, co jezdil po středních školách a živil se ohýbáním kolejnic. Pak ale Brynych zavirbloval, tichounce pianissimo, zaduli jsme menuet až ke stop time. Permanentně osvobozený od tělocviku, ale ne jako já v tercii, když jsem na pana doktora Šmída sehrál habadůru s nějakým práškem, který mi dal Čóča Rot výměnou za skoro nepoškozený výtisk *Ženy v množném čísle*, a co jsem po něm dostal skoro autentické astma. Brynych byl doopravdy marod. Máti říkala, že ho stačí ofouknout – stop time, Benno surově cukavým tónem se prodral zezdola nahoru, spustili jsme charleston. Jestli tohle teda pan říšský komisař Kühl bude považovat za ländler, to teda nevím. Takže Brynychy jsem si taky nemoh vzít na svědomí.

Z Rosti spadla tréma, roli už měl prakticky odříkanou a právě tančil od spinetu k rokokové dámě a mrskal nohama. Takže jak to vypadá, pomyslel jsem si trpce, je to na mně. Náhradníka, jak to vypadá, neseženu. Taková nespravedlnost! Ale ty víš, Pane Bože, že se tě bojím, a tak to využíváš! Ty víš, že to ze zbabělství udělám, aby sis na mě nevymyslel nějakou ještě nepěknější kruťárnu.

Rokoková dáma nadzvihla sukně a bílé nožičky zasvitly za černou mříží, začla sebou švihat do rytmu charlestonu, stejně hbitě jako maestro Mozart, ale na pohled to bylo ještě hezčí. Tatlata - tatlata - tádlatatata odsekávali jsme ten kostelecký charleston do chicagského dixielandu. Kristýna Nedoložilová a Wolfgang Amadeus se odpichovali od země, anebo se jí snad ani nedotýkali, já blbec, proč mě nenapadlo jí říct, že to ještě není v suchu, že ještě musím jít po představení páchat další hrdinské činy, takže do lesa nemůžu, ani kdyby šlo opravdu jen o ten sloh. A navíc by to byla pravda, ne lež, i když jen *pia fraus*. Že bych jí to ještě řekl? To už by mi asi nevěřila. To by si myslela, že třeba některá z těch dvaadvaceti, jestli se natolik informovala, no asi ano, když se holka informuje, tak je obyčejně dokonale informovaná, nojo, já blb.

Nojo. Pozdě bycha a tak dále. Bílé nožičky tančily na kraji rampy, zrovna nade mnou, viděl jsem i černé podvazky s rudýma růžičkama, dokonce jsem na zlomek vteřiny zahlédl i něco něžně bleděmodrého, ale moh jsem se jít klouzat. *Fraus* nebo *nefraus*, byla to lež, a nebyla nutná, protože jsem jí moh nalít čistého vína, aspoň částečně čistého. Zmocnil se mě trpký žal a žalostný vztek, Krista odtancovala do středu jeviště, podvazky zmizely, bylo vidět zase jen hezké holčencí nožičky za drátěnou mříží, dul jsem strašlivě do tenora, až jsem udělal slavíka a Fonda se po mně nespokojeně ohlédl, a byl jsem v loji, zase já, nojo, nedalo se nic dělat. Snad aspoň všechny ty tresty budou mít na mě aspoň nějaký umravňující účinek. Zatím jsem byl ale spíš plný vůle k hříšnosti, Krista byla můj dvaadvacátý

pokus, druhý přespolní, vlastně třiadvacátý, počítaje v to obě ty holky Weberovic z Lince.

* * *

Dřevěné hodiny se sluncetem odchrchlávaly každou čtvrt hodinu, mně připadalo, že každých pět minut. Psychologický klam. A my s Rostou drásali a drásali a drásali, na podlaze ležela už hromádka rozskřípaných per a do chrchlání těch pitomých švarcvaldek mírňoučce diktoval hlas velebného pána Melouna: *Pan Alois Čepelka, úředník, a slečna Eliška Kudelková, učitelka, oba z Kostelce. Patnáctého září tisíc devět set třicet sedm.* Střídali jsme se s Rostou vždycky tam, kde se v originále vystřídal rukopisy. Naštěstí tam byly jen dva, pana děkana Jezdce, kterého Němci zašili, protože v kavárně U Beránka vyprávěl anekdotu o říšském maršálovi, a pana kaplana Blahníka, v jehož kázání na sv. Václava zjistil pan říšský komisař říši nepřátelské myšlenky. Skutečně tam taky byly. Ne jako v Jarkově revui. Lukič, udavač, si je při tom kázání zapsal a pár jich přidal z pilnosti. Takže byl teď na faře jenom velebný pán Meloun sám, aspoň nebudou žádní další zasvěcenci, a mírňoučkým hlasem diktoval: *Pan Rudolf Mrkvička, mistr tesařský z Kostelce, a slečna Anna Machová, tovární dělnice z Provodova. Desátého února tisíc devět set třicet osm.* Pan kaplan Blahník se střídal s panem děkanem úplně pravidelně, snad měli měsíční šichty nebo co, jeden měsíc pan kaplan svatby a pan děkan křtiny, pak si to čenžli, *Pan Jindřich Lederer, obchodník, a slečna Růžena Skočdoplová, v domácnosti, oba z Kostelce,* psal jsem, to byl taky tak zvaný neárijec, Jindra Lederer, a Růžena Skočdoplová, no teda v domácnosti, no. Nojo, ale prostitutka nemoh pan kaplan Blahník do matriky napsat. Jindru jeho táta prý tehda vydědil a mojžíšsky proklel, jenže když uviděl Růženu, tak mu kletba zvadla na rtech, a pak se říkal takový fór, že Jindra by nad svým krámem s textiliema neměl mít nápis *Jindřich Lederer & spol.,* ale *Jindřich*

Lederer & otec. Teď ovšem Růžena v domácnosti skutečně byla, a jak to vypadalo, ta mezaliance se nakonec Jindrovi vyplatí, i když chudákovi otci asi nepomůže. Růžena, aspoň se říkalo, je vzorná manželka, jako prý, jak se říká, provdané prostitutky bývají. V tom smyslu aspoň, že to vypadalo, že to „v dobrém i zlém“ myslí vážně, protože Jindra už obchod s textiliemi neměl, ale Růženu měl pořád. V jiném smyslu to ovšem bylo horší. Měli zatím dvě děti, jedno zrzavé a jedno blond, ačkoliv oba byli tmavě brunet. Otec, otec Jindry myslím, byl zrzavý, ale kdo byl ten blondák, to se nevědělo ani v Kostelci.

Hodiny zachrchlaly půl páté, Krista už dávno spí, musela být teda nakrknutá. Kdo ji asi doprovodil do toho lesa? Asi Lexa. To byl stejný přeborník jako já, jedině že patrně úspěšnější. Možná že kdyby příští týden pan doktor Šmíd udělal zdravotní prohlídku žactva mýtského reálného gymnázia, bylo by s Kristou zle. Ó Bože! Ó sakra!

Rosta mě vystřídal, sedl jsem si k malému escritoiru, kde ve výklenku vydlabaném v modlitebních knížkách a různých devocionáliích stála jedna prázdná a jedna do poloviny vypitá flaška s vinětou *Mešní víno Ia jakost*, které pro nás velebný pán otevřel, pro posílení, řekl. Měl jsem z toho mešňáku už v hlavě. Další hřích. Smilstvo, lež, nestrídmost. Pak se nemůžu divit, že mi nic nevychází. Jestli šel s Kristou do lesa Lexa, tak to je určitě po panenství. V noci úplně na beton, ve dne by byla možnost, že by se Krista ubránila. Totiž kdyby se vůbec chtěla ubránit. Podle jejích řečí to na velké odhodlání k obraně nevypadalo. A já vůl, místo takového aspoň příjemného hřichu se tady ožírám. A to víno není žádná Ia kvalita. Ta kocovina zítra ráno!

Rosta ulomil peru nožičku, šel jsem ho vystřídat. *Pan por. Otakar Hejna z Prahy, důstojník, a slečna MUC. Ludmila Vavrušková, studující medicíny, z Kostelce. Dvacátého září tisíc devět set třicet osm.* Taky jedna svatba narychlo. Jenomže ne jako Venca Štern, že musel. Lída zbouchnutá nebyla, a dodnes není. To bylo kvůli mobilizaci. A sotva je

demobilizovali, pan poručík Otakar Hejna zdrh do Francie, Lída měla jet za ním, ale při nějakých praktikách se řízla do prstu nebo co, dostala otravu nebo co, prostě ležela s tím asi devět měsíců ve špitále a zatím nás vzali pod ochranu Němci a pan poručík Otakar Hejna zatím v Africe zahynul při výcviku na nějakých letadlech, na která nebyl zvyklý. Tomu říkám pech. Nebýt ani aspoň vdovou po hrdinovi. Při výcviku. Pak navíc zavřeli univerzitu, a Lída teď dělala ošetřovatelku. S nikým nechodila. Bůhví. Třeba tomu nevěří, třeba si myslí, že to pan poručík Hejna nechal tak rozhlásit, aby kvůli němu Lídu nešikanovali. Bůhví. Ten ví všechno, ten despota.

Rosta se posiloval vínem a polovičnými očima čuměl na nějaký obraz, kde z nějakého mučedníka stahovali kůži zaživa. Do půl pasu byl už stažený, červený jako uvařený rak, od pasu dolů byl ještě žlutý, ale tvářil se pořád zbožně, jako kdyby o tom mučení ani nevěděl. Mučitelé byli zato namalovaní tak, jako kdyby měli děsný vztek. Asi měli, když mučení nemělo efekt a ksichty měli každý jiný, docela realistické, malíř je patrně namaloval podle nějakých skutečných lidí, na které třeba měl vztek on. Rosta na to brejllil, možná že ho to inspirovalo. Možná že brzo vytvoří plátno, kde bude on sám, jak píše českou kónu^[56] s obličejem jako Karel Hynek Mácha a kolem všichni čtyři kostelečtí češtináři skřípají zubama. *Pan Přemysl Janek, průmyslník, a slečna Renata Müllerová, učitelka hry klavírní, oba z Kostelce.* Hodiny hrkly pět, důstojný pán Meloun se zatvářil, jako by se nám omlouval, a pravil: „Musím si také trošku svlažit hrdlo, chlapci. Vyschlo mi. Kdybyste, Pittermane –“ a Pitterman pochopil, nalil do číšky, v které předtím snad měl velebný pán nějaké svaté oleje, a velebný pán si opravdu jenom svlažil hrdlo a diktoval dál: *Pan Martin Vosolobě, mlynář, a slečna –*

* * *

Ale dopsali jsme to, vypijákovali, v půl sedmé ráno bylo všechno hotové. Doma jsem už večer řekl, že jdeme k Mánesům oslavovat premiéru. Všechno bylo v pořádku. Na první pohled to vypadalo slušně. Ovšem při bližším ohledání

-

Naštěstí asi hradecké Gestapo mělo zajímavější případy, tak poslali na kontrolu nějakého uchlastance, který měl půl hlavy z umělé hmoty, od granátu.

„To to mešní víno, chlapci,“ řekl nám potom velebný pán Meloun. „Já nejdřív nevěděl, jestli vám ho mám nabídnout. Ne že bych byl lakomý, ale mladí lidé nemají pít. Víno má být potěšením starého věku. No, ale řekl jsem si: Tohle je mimořádná okolnost, a posloužíme tím Bohu libé věci. A vidíte, chlapci, božím řízením možná právě to mešní víno -“

Zkrátka, tu flašku, kterou načal teprve ve čtvrt na sedm, zapomněl na stole, a muž s umělou hlavou si jí všiml, jakmile vkročil na farní úřad a myslel si, že je to překvápko. Flaška tomu možná propůjčila věrohodnost. Muž se ani nezeptal na dovolení, a než zasedl nad matriky, musel velebný pán Meloun načít další. Když skončili, musel mu zabalit celou baterii jako úplatek. Tou dobou byl už také muž od *geheime Staatspolizei* tak ožralý, že velebnému pánovi přísahal, že je dobrý katolický křesťan, do služeb nacismu se dal jenom proto, že má ženu a dvanáct dětí, a ke Gestapu ho vzali jenom jako poskoka, když mu v polském tažení ustřelili hlavu, takže má nyní ersatzkopf^[57]. Takže, když jsem to všechno vzal kolem a kolem, celá ta práce byla vlastně zbytečná, na všechno nakonec stačilo mešní víno, údajně Ia jakosti. Divné jsou cesty Páně. Bůhví, všechno to bylo zosnované jenom jako další z mých mnoha trestů. A Dáša Mařenka Sommernitzová byla zasichrovaná stejně jako Jindra Lederer, pokud se za *Protektoratu Böhmen und Mähren* dalo vůbec něco zasichrovat.

* * *

A na mě padl smutek, asi takový, jaký prý padá na *omne animal*, tím smutnější, že na můj případ nešel ten výrok aplikovat celý. Pořád jsem v duchu viděl Kristiny nožičky v bílých punčochách, jak za drátěnou mříží tancují ten charleston, a slyšel jsem její hlásek... a *sloh psát nebudem. Stejně by na něj v lese nebylo vidět...*

Byla jedna, otec se právě ukládal na kanape k desetiminutovému šlofiků, maminka sklízela ze stolu. Vstal jsem a šel jsem do kuchyně.

„Mami, já dnes přídů asi pozdě. Jedem s klukama do Mejta.“

„Do Mejta, Danny? A proč?“

„Ale něco,“ vymýšlel jsem si. „Na gymplu by tam taky chtěli dělat revui a nemaj kapelu, tak to jedem s nima dohodnout!“

„Tak to jedte,“ pravila maminka. „To ti bylo tak hezký, Danny! A ta dívenka, co hrála tu komtesku! Tý to tak slušelo! Není vona taky z Mejta?“

„Je,“ řekl jsem. Dívenka je z Mejta, maminko, akorát že tam na gymplu žádnou revui nechystají. „Vona tam v tý jejich revui má taky hrát hlavní roli.“

„Ona je nadaná,“ řekla maminka. „To je vidět. A hezká. Ty ji znáš, Danny?“

„Trochu. Mně se nelíbí.“

„Prosim tě! Taková hezká holka!“

„Má křivý nohy,“ řekl jsem. Krista je měla trošku do hokejky, ale tak nepatrně, že to vlastně bylo hezké. Dábelská úchylka od krásy, jak řek Poe nebo kdo.

„Prosim tě! Dyť má nohy jako laňka! Danny,“ maminka se na mě podívala a oči jí vesele zablýskaly, „neni to spíš tak, že se nelíbíš ty jí?“

„Já jí?“ nadmul jsem se, ale takticky jsem se ovládl a nahlas jsem se nebránil té celkem možné možnosti. „No to je možný. Já sem se jí neptal.“

„Tak se jí zeptej, dyž jedeš do toho Mejta. Dyby náhodou,“ řekla maminka.

Asi o mně byla taky dost informovaná.

* * *

Autobus zastavil ve tři v Mýtě, rovnou před radnicí, takovou barokní, ze samých půlobloučků a omýtnutou žlutohnědě, s béžovými štukama. Svítlo na ni málem už letní slunce, takže když jsem vylézal z autobusu, okna hořela a vrhala šajny na barokní kostel naproti, celý růžový a se slunečními hodinami, které ale ukazovaly čtyři, protože slunce nešlo nastavit na říšský letní čas. Mezi kostelem a radnicí se tyčil mariánský sloup, odlesk z jednoho okna padl taky na Panenku Marii a na zlaté hrozny vína, které se pnuly kolem sloupu. Na úpatí sloupu zvěstovával Anděl Páně Panence Marii početí. Počala zřejmě, protože to bylo plasticky vymodelované, tam, kde by, kdyby to byla nějaká jiná, měla ňadra. Srdce bylo také čerstvě pozlacené a k němu vedly od andělovy ruky tři zlaté paprsky. Křídla měl rovněž ze zlata. Mýto bylo zřejmě velmi přezbožné město.

Sedl jsem si na lavičku, abych si všechno promyslel, pokud toho budu schopen, poněvadž v autobuse jsem schopen nebyl. Ale sotva jsem začal myslet, už jsem nemusel. Za rohem ulice, která ústila do náměstí, se objevila Kristýna v šatech s hruškama, pod paží černé desky se zlatým nápisem *HUDEBNINY* a na nahých nohou si to štrádovala rovnou kolem růžového kostela. Neměla je vůbec křivé. Další moje lež. Jenom trochu, čistě jen trošičku do hokejky.

Ale radostně jsem si uvědomil, že tohle včasné objevení Kristýny není samo sebou, asi to bude řízení boží a Bůh se mě konečně chystá odměnit. Dopustil jsem se možná trochu smilstva, trochu lži a trochu nestřídmosti. Jenomže noční šichta nad matrikou byla zas dobrý skutek. I když nekonaný s radostí a ochotně, jak se mají takové skutky konat. Ať je to, jak chce, Pán Bůh mně posílá tu hezkou holčičku rovnou do náruče.

Vztyčil jsem se a Krista mě uviděla. Zarazila se, na obličejích jí zabělaly zuby, pak rychle sklapla a začla trucovat.

„Ahoj, Kristo,“ pozdravil jsem ji.

„Ahoj,“ pravila úsečně.

„Se zlobíš?“

„Já? Proč?“

„No že sem včera nepřišel.“

„Asis nemoh, ne?“ řekla a trochu nejistě pravila: „Asis musel zas někoho z něčeho vytahovat. Asi nákou, že?“

Přesně jak jsem se obával. Ale byla nejistá. Její truc zřejmě podminovávalo podezření, jestli třeba opravdu nejsem hrdina a jestli se následkem toho nechová blbě.

„To sem teda nemoh,“ řekl jsem tónem jakoby trochu dotčeným.

„Řikals, že všechno je v suchu. Před představením si to říkal, ne?“

„Taky bylo. Jenže pak se zas vyskytly nějaký komplikace,“ pravil jsem a osvítilo mě vnuknutí. „Kühlovi se nelíbil ten tvůj charleston. My mu nakukali, že v tý scéně se bude tancovat ländler, a von, jak je blbej, tak poznal, že to ländler není.“

„Ježkovy voči!“ pravila Kristýna. Všechny holky to rády říkaly. Měly to z knížky *Jirka, postrach rodiny*. Taky jsem ji čet a taky jsem to říkal.

„Museli sme ho ukecávat až do rána Mimo to taky říkal, že jaks to tancovala, bylo to nemravný.“

„Ježišmarjá,“ vyjekla Krista a zbledla. „Eště to bude na mně!“

„Neboj. Ukecat ho nešlo, ale von je úplatnej, jako všichni Němci. Dóďa Lehm přitáh nějakej koňak. To je teď takový říšskoněmecký platidlo.“

„A nebude z toho průšvih?“

„Určitě ne. Všechno je zažehnaný.“

Náhle jsem si s hrůzou uvědomil, že zase lžu. Ale je to zas *pia fraus*, Pane Bože! Moc *pia* vlastně ne. Chci, aby se

Krista se mnou šla projít To bych neměl. Jenže jsem musel. Pokušení bylo svalnaté a já, už před vstupem holek Weberovic, jsem byl asi zaprodanec ďábla nebo co.

„Eště má tvůj táta housera?“ zeptal jsem se s mnoha postranními úmysly.

„Už ne,“ řekla Kristýna. „Už je zdravej.“

„A kam deš?“

„Na piáno.“ Pohlédla na sluneční hodiny. „Jéžiš! Už sem tam měla bejt!“

„Nechod!“ pravil jsem naléhavě.

„Seš dobrej! A co řeknu doma?“

„Řekneš, že se ti udělalo špatně, třeba. Žes v parku třeba vomdlela.“

„To mi náš táta bude akorát věřit!“ pravila, a bylo na ní vidět, že problém v této chvíli není už Jestli, ale Jak.

„Tak ne, žes vomdlela. Že se ti jenom udělalo slabo nebo tak. Zahraj to na ženskou, že. Táta se tě přece nebude na takový věci vyptávat.“

„Na jaký věci?“ nepochopila Kristýna.

„No na ty ženský věci a tak.“

Kristýna pochopila. Proměnila se v pivoňku.

„Já nevím,“ pravila. „Já - a stejně by to bylo jen ani ne na hodinu. Nejdýl ve štvrt na pět musím bejt doma. Táta se mnou bude dělat úkol z matky.“

„Budeš,“ řekl jsem hrdinně. I když za hodinu, toho jsem si byl vědom, se toho moc stihnout nedá. Nebo možná dá, ale já moc nestihnu. Za hodinu. „Budeš. Pudem si sednout do lesa,“ kývl jsem směrem na jih, kde na konci kratičké ulice bylo vidět to zmíněné místo.

Krista zas nerozhodně pohlédla na sluneční hodiny, pak na dům vedle radnice.

„Kristo! Já se na tebe tak těšil!“ prihuštoval jsem to. „A přeci chápeš, že sem nemoh přijít. Šlo vo vážný věci. A teď sem za tebou extra přijel autobusem. Tak vidíš, jak vo to stojim, bejt s tebou. Třeba teda jenom pouze ani ne na hodinku.“

Vlastenecký argument i ji naplnil hrdinstvím.

„Tak pod!“ vybídla mě. Rychle jsme přešli kolem domu, kde byla dole tabulka *J. K Hejda, ředitel kůru. Klavír - housle - harmonium*, a za tři minuty už jsme seděli na lavičce v lese.

Byl to takový malý hájek, hned u města, z jedné strany ho ohraničoval hřbitov. Skutečný les byl dál, ale tam by to pěšky trvalo nejmíň čtvrt hodiny ostrého tempa, pak čtvrt hodiny zpátky, teď bylo už čtvrt na čtyři. Za čtvrt hodiny by nic nestih ani Lexa.

Pocítil jsem žárlivost.

„Cos dělala včera po představení?“ otázal jsem se, tónem asi málem výhružným.

Obrátila ke mně své holčence oči, ale hned jima zas nervózně zatékala kolem dokola a nakonec je upřela směrem ke kostelní věži.

„Byla sem s holkama u Dreslerů,“ pravila nevinně, zřejmě podle pravdy. „Pan Dresler mě pak doprovodil na nádraží.“

Co teda dělal Lexa? No možná že šel s ňákou jinou. Revue byla plná nejhezčích holek z gymplu a taky tam byly dvě z obchodní akády. Tak šel Lexa asi s těma.

„Já sem na tebe myslel,“ pravil jsem standardně.

„U Kühla?“ pravila nedůvěřivě, ale hned ji nedůvěra přešla. „A prosim tě, co to tam vo mně říkal? Že ten tanec byl nemravnej nebo co?“

„To až pak. Nejdřív že sme zprznili německej tanec ländler. Pak přišel Dóďa Lehm s těma koňakama, tak aby se nezdál, tak eště řek, že to navíc byla strašná nemravnost.“

„Ježišmarjá proč?“

„Byly ti prej vidět podvazky.“

„Fakt?“

„No byly. To je fakt.“

„Ne. Já myslim, jestli to fakt řek, že to byla nemravnost - a fakt mi byly?“

„No byly. Fakt.“

„Stejně to sou podvazky na ukazování,“ řekla Kristýna a dodala naivně: „Proč by na nich jinak byly ty růžičky?“

„Já je viděl moc dobře,“ pravil jsem potměšile.

Opět znejistěla.

„Jo? No co. Taks je viděl. To je toho!“

„Já viděl víc,“ řekl jsem ještě potměšileji. „Nezapomeň, že sem se na tebe koukal z orchestru, zespona.“

Kristýna opět zpivoňkovatěla.

„Seš sprosták! Ale nechutnej! To se mně nelíbí!“

„Nejsem,“ řekl jsem. „Já sem si nemoh pomoct. Na jeviště sem se musel dívat, abych nepromeškal nástup, a já za to nemůžu, že ženský nosej sukně.“

„Hele, víš co? Já rači pudu na to piáno,“ řekla, ale nevstala.

„Nechod!“ Přisedl jsem blíž k ní a dal jsem ruku za ni na opěradlo lavičky.

„Nech mě bejt!“ pravila.

„Kristýno! Já ti teda řeknu, u toho Kühla sem měl nahnáno. Jednu chvíli. A víš, na co sem myslel?“

„Nevim.“

„Na tebe. Na tvou pusu. Ty máš tak krásnou pusu...“

„Ale nepovídej. Akorát povídáš.“

„Nepovídám. Dej mi pusu, Kristo,“ řekl jsem přímo, protože jsem se kouk na hodinky na té ruce, co jsem měl za ní, a usoudil jsem, že musím dělat, aby aspoň něco málo, a že bych to obvyklým oklikováním už nestih.

„Já je nerozdávám každému.“

„Copak já sem u tebe každej, Kristýno?“

„Seš,“ řekla, koukla na mě, holčencí oči byly taky plné pokušení. „Nebo nejseš,“ řekla.

Vzal jsem ji tou rukou vzadu za ramínko a rukou vepředu jsem ji zepředu objal. Holčencí oči se zavřely a stejně holčencí pusa se pootevřela.

Přiblížil jsem se svou hubou k ní.

„Kristýno!“ zařval někdo za námi.

A já! pravil jsem v duchu.

Krista jako kdyby sáhla na rozžhavenou plotnu. Vyskočila, na zem spadly Hudebniny a rozsypaly se. Krista se opět podobala pivoňce. Otylý pán, rovněž jak pivoňka, prudce přištěrádoval k lavičce a neurvale popadl Kristýnu za ruku.

„Tatí, mně se udělalo -“

„Ti si povíme doma!“ pravil otylec klasicky a obrátil se ke mně. „Ty uličníku, ty koukej zmizet! A oznámím to na tebe ve škole!“

„Tak oznamte,“ pravil jsem drze a s hlubokým vztekem. „Nemáte co.“

„Tvoje štěstí, ty parchante mizerná!“

Pan Nedoložil škubl Kristýnou a vlekl ji pryč.

„Tatí, počkej - noty!“

Otylý pán nerudně zaznamenal Hudebniny, rozsypané po cestičce.

„Seber to!“

Svižně jsem přiskočil a začal jsem jí pomáhat.

„Necháš to bejt!“ zařval pan Nedoložil a odstrčil mě tak, až jsem si sedl.

„Vy ste nákej!“ pravil jsem. „Nežijeme za Rakouska!“

„Drž hubu!“ pravil, Krista měla už noty sebrané, smýkl jí a táhl ji pryč z lesa. Stihla po mně ještě hodit smutňoučkým holčencím pohledem, už plným slzí, a pak mi zmizela, i se svým přísným otcem.

Chudák Kristýna. Mít takhle středověkého rodiče. Zvednul jsem se ze země, oprášil jsem se a pak jsem zas usedl na lavičku, protože nejbližší autobus mi jel stejně až v pět.

Za co mě zas trestáš, Pane Bože? Proč teda vůbec dělal holky, když si katolický křesťan, jak to vypadá, na ně snad nesmí ani sáhnout? Nebo to bylo za tu lež s ukecáváním Kühla? Přece jsem jí nemoh říct, proč jsem doopravdy nepřišel. Je to holka, měla by trhání to rozkecat. Holky, aspoň se to říká, je vždycky mají. Nemohl jsem ji uvést do takého pokušení. Pane Bože, co jsi zač? Já chápu, že na lidi

musí být přísnost. Ale tohle už je trochu přehnaný. V mém případě myslím. Vždyť jsem zas tak moc neudělal.

Teda, de facto, nic jsem neudělal, řekl jsem si v duchu trpce. Ani ň, s Kristýnou. Ani charleston jsem si s ní nezatancoval. Za zelenými keři na kraji háječku na mě vykukoval mýtský kostel růžovou věží, na okapu jeho červené cibule se cukrovaly hrdličky. Ty můžou, pomyslel jsem si. Ty můžou, Pane Bože, a jsou to jenom zvířata. To je teda pěkná nespravedlnost!

Prima sezóna vrcholí:
VYHLÍDKA Z VĚŽE

*A on tě bude malovati
(malovati = milovati)
a bude tě zvat do své chaty...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

Tentokrát byl plán tutový a bylo to vymyšleno tak: Zdeněk Pivonka odjel do Prahy k rodičům, protože dostal telegram, že mu onemocněla matka. Irena už dávno Rostovi slíbila, že mu bude sedět modelem k portrétu; a protože tou dobou patřilo k ctižádosti všech kosteleckých holek mít od Rosti portrét, nebude se Irena jistě zdráhat využít Zdeňkovy nepřítomnosti a přijít do Rostovy chaty v lese, kterou používal jako ateliér. Skicy k portrétům si Rosta schovával, a holkám neříkal proč. Jelikož jim ale dával zadarmo hotové a děsně barevné portréty, žádná po tom nepátrala. Já jsem podle toho plánu měl, jako rozervaný marnou láskou, bloudit ten den po lese a jako náhodou zajít po obědě do Pittermanovic chaty. Potom měl Rosta jako říct, že asi tak na hodinku na dvě Irenu nepotřebuje, neb pro dokončení obrazu je lepší, když tam model není, aby ho nerozptyloval. Rosta často holky poučoval, že je expresionista, to znamená, že do jejich obličejů promítá své vnitřní stavy, které v něm vyvolávají. Té dvouhodinové pauzy, potřebné k tomu, aby Rosta promítl své stavy do Ireny, jsem měl využít já. Počítali jsme, že ji pozvu na procházku do lesa, a dál, mezi skály, a tak dále, jak nejdál to půjde. Rosta se měl zatím vytrazit do Kostelce a nechat v chatě nějakou výmluvu, takže až se vrátíme z procházky s Irenou uvedenou do přístupné nálady, bude tam jen jeho vzkaz a nedokončený portrét. Potom už bude záležet jen na mně, jak dlouho se mnou Irena v chatě zůstane. Pro jistotu dal Rosta na palandu čisté prostěradlo.

Byl to krásně vymyšlený plán. Nejkrásnějc ze všech, co jsme je až dosud s Rostou vymysleli na různé jiné holky.

Většinou moc nevyšly, ale tenhle byl tutový.

Ve čtvrt na dvě jsem tedy, jako hrozně smutně, vlezl do chaty a jako jsem se překvapil: „Ahoj! To je ohromný! Vy ste tady? To sem nevěděl! Neruším?“

„Nerušíš,“ řekl Rošťa, přesně jak to měl v roli, nic nezapomněl.

Irena po mně koukla s inteligentním podezřením, a mně najednou připadalo, že plán třeba není tak tutový. A s lanem přes rameno a v horolezeckých pumpkách, které jsem si navlík na to rozervané bloudění, jsem si připadal trochu vedle.

„Co tu děláš?“ pravila Irena.

„Tak...“ řekl jsem lyricky. „Bylo mi smutno... víš, Ireno? Tak sem se šel tak courat... do skal...“

Až sem jsme měli konverzaci přibližně promyšlenou. Odsud začínala šachová partie, kde na všechno, co by Irena řekla, byla řada možných replik.

Řekla repliku, s níž jsem vůbec nepočítal:

„Tak proč se necouráš? Di se courat!“

„Bolej mě nohy,“ řekl jsem. „A dyž tady mistra neruším...“

„Ale mě rušíš!“

„Proč tebe, Ireno?“

„Já se stydím,“ pravila Irena. „Já se nemůžu tvářit přirozeně.“

„Proč by ses měla stydět? Nesedíš k aktu,“ pravil Rošťa.

Tu nahrávku Irena moudře ignorovala.

„Mě to prostě znervózňuje. Ať de Danny pryč. Dyž tu je, já nemůžu mít přirozenej výraz.“

„Já na tvým výrazu nic nepřirozenýho nepozoruju,“ řekl Rošťa. „Valíš voči, jako dybys měla vobrnu ve víčkách, ale to ty děláš dycky.“

„Jakto valim voči? Mám je velký.“

„Asi je chceš mít eště větší,“ řekl Rošťa. „A koukni, já tě už stejně nepotřebuju. Podobu mám zachycenou, teď tě dodělám a promítnu do toho vnitřní stavu, kerý ve mně vyvoláváš.“

„Tak už nemusím sedět?“

„Ne.“

„Tak já se budu dívat, jak promítáš ty stavy.“

„To nemůžeš.“

„Proč?“

„Protože dyž se budeš dívat, žádný stavy se nepromítnou. Znervózňuje mě to jako tebe. Žádný stavy bych neměl, dyby ses mi dívala na prsty.“

Bylo vidět, že Irena mu moc nevěří.

„Di se projít,“ řekl Rosta podle role. „Přid' tak za dvě hodiny, portrét bude hotovej.“

Jo?“ řekla Irena a já ji poznal na hlase, že má v úmyslu nějakou neplechu. „I se stavama?“

„Se všim,“ pravil Rosta. „I s tím cucflekem, co máš pod límečkem.“

„Žádněj nemám!“ ohradila se, ale nejistě si sáhla pod límeček.

„Tak dobře,“ pravila. „Tak já puđu domu a vrátím se ve čtyři.“

„To ti nestojí zato,“ namítl rychle Rosta, aby zachránil plán.

„Ale stojí. Mám to domu dvacet minut z kopce a půl hodiny do kopce. To eště pořídím jít na rande.“

„S kym?“ otázal se Rosta.

„No se Zdeňkem, přirozeně.“

„Ten jel přece do Prahy?“

To patrně neměl říkat, protože Irena si dala jedna a jedna dohromady.

„Jak to víš?“ zeptala se, měl jsem dojem, že vítězně.

„Jak?“ opakoval Rosta a přemýšlel. V takovýchle situacích neprojevoval moc velkou pohotovost.

„Povídala to vaše Alena,“ pomohl jsem mu. Sobě jsem tím nepomohl.

„Ty to víš taky?“ Irena na mě obrátila své, jak správně řekla, veliké oči, hnědé s kapičkama medu v duhovce.

„No... říkala to vaše Alena...“

„Tak ty to víš taky?“

„No vím. Vaše Alena -“

„Já vim, že to říkala naše Alena. Akorát že je to zajímavý.“

„Mě to nezajímá,“ řekl jsem.

„Ale mě jo.“

„Mě nezajímá, jestli je Zdeněk v Praze nebo kde.“

„To mě taky ne. Mě zajímá, že ty seš tady. Vod který doby seš takovej samotář, Daníčku?“

Vstala, měla na sobě na ten portrét parádní žluté šaty s hnědým límečkem.

„Tak ahoj, Rostó! Ve čtyři sem zpátky.“

A vítězně odešla středem.

Vyměnili jsme si s Rostou bezmocné pohledy a já vypadl za Irenou.

* * *

„Můžu tě doprovodit, Ireno?“ řekl jsem, sotva jsem ji dostihl. Rázovala k městu téměř skautským krokem.

Přejela zrakem mou kompletní lezeckou výzbroj:

„Ty nepudeš lízt?“

„Samotnýho mě to nebaví. Myslel sem, že třeba někoho potkám...“

„Ve všední den?“

„No třeba.“

„Nebos třebas myslel, že třebas potkáš mě, třebas?“

„Třeba. To by bylo nejlepší.“

Zastavila se, utrhla kopretinu a dala si ji za ucho. Pak se obrátila ke mně.

„Vy ste se s Rostou smluvili. To je mi jasný.“

Udělal jsem užaslého:

„Smluvili? Jak to?“

„Nedělej hloupýho, dyž seš mazanej. Ale ne zas tak moc. Taky seš trošku hloupej.“

Chvíli jsem obdivoval ten myšlenkový kruh, pak jsem řekl:

„Přiznávám se, Ireno. Smluvili jsme se.“ Plán byl úplně v tahu. „Ale není to moje vina!“

„Na Rostu to nesváděj. Ten není jako ty. Ten miluje Marii Dreslerovou a jiný nevobtěžuje.“

Byla, jako všechny holky, dost informovaná. Ne úplně. Taky byla dost neinformovaná, vyrobil jsem zase já myšlenkový kruh.

„Nesvádím to na Rostu. Ale ty seš ke mně, jak dybych ti něco udělal.“

„A co sestřenky Weberovic? A prej si na tebe nedávno stěžoval ve škole pan Nedoložil z Mýta. Nevíš proč?“

„To teda nevím. Potkal sem jejich Kristýnu náhodou v parku a von se na mě vrh jak lidožrout.“

„A Karla-Marie?“

„To mě vyčítáš ty, Ireno? A co Zdeněk?“

„To je něco jinýho. S tím chodim.“

„Já bych byl s Karlou-Marií taky chodil, dyby na mě nebyly sehrály tu habadůru. Stejněs je asi navedla ty.“

„Prosím tě! Ty nepotřebujou navádět! Myslíš, žes byl první, kerej se spálil?“

„Vidíš. A stejně miluju jen tebe.“

„A co dybys chodil s Weberkama?“

„Stejně bych miloval jen tebe.“

„Stejně hrdloužeš,“ řekla.

„Stejně tě miluju.“

Domů se jí ale už zjevně nechtělo. Plán se dal ještě zachránit.

„Ireno,“ řekl jsem. „Pojď se projít do skal. To nemá přece fakt cenu jít na hodinu domu.“

„Jo, já vim. A ty na mně budeš škemrat, jako dycky.“

„No budu, dyž budeš chtít.“

„Já ale nebudu.“

„Obyčejně chceš.“

„Dneska nebudu.“

„Tak nebudeš.“

„A nebudeš na mě škemrat?“

„Budu.“

„Aspoň seš upřímněj,“ řekla. „Jinak seš teda vejlupek špatností.“ Pohlédla k šedivým vrškům skal, které vášně svítily v červencovém slunci.

„Pod!“ pravil jsem jako vášnivě.

V makovičce se jí rodil zas nějaký její plán.

„Víš co?“ řekla. „Pudem si založit.“

„Založit?“

Jasně uslyšela v mém hlase otrávenost, poněvadž se rozesmála.

„Aspoň budeš mít zaměstnaný ruce, Daníčku!“

„Ty bys mě teda votrávila.“

„Dyťs vo lození napsal báseň,“ pravila. „Sice pod pseudonymem, ale každěj přeci ví, že je vod tebe,“ a posměšně zarecitovala verš z mého výplodu, který mi otiskli v Kosteleckých listech: *„Tak svaly obrostlý a s lýtky ze železa - k zlatému slunci modrým vzduchem leza -“*

„Přestaň, Ireno!“

Svaly jsem moc obrostlý nebyl a k celému tomu ostudnému opusu mě inspirovala jediné její, ne moje vlastní lýtka. Míval jsem na ně dobrý výhled, jak jsem lezl za ní, a ona lezla za Zdeňkem, všichni na jednom laně.

„A nenapsals to snad?“

„No napsal. Ale ne kvůli lezení. Kvůli tobě.“

„Mně se ale chce lízt. Tak jestli mě miluješ, tak pod'. Uděláme Pět prstů.“

Jo, pomyslel jsem si. Já udělám pět prstů. Pět o jednoho. Dnes v noci, jak to tak vypadá. To jsem Ireně přirozeně neřekl.

* * *

V klubovní chatě Klubu českých turistů se Irena převlíkla do svých populárních knickerbockerů se srdcem z hnědé kůže na zadečku a do svého odřeného klukovského pruhovaného saka s koženými náloketníky a s koženou slaňovací záplatou na rameni. Ověsila se karabinkama,

smyčkama a slaňovacíma skobama, asi abych na ni nemoh, a odvedla mě k úpatí Pěti prstů.

Nevím, proč tomu tak říkali. Vypadalo to spíš jako výhrůžně vztyčený ukazovák, ale podle tabulek obtížnosti to byla jen trojka. Nahoře jsem nikdy nebyl, ani jsem netoužil se tam dostat. Ani s Irenou. Věděl jsem, jak ty vršky vypadají. Kolik je tam místa. Tam, když holka nechce, nejde dělat absolutně nic.

„Pudeš první?“ zeptala se Irena.

Zabručel jsem: „Jasně!“ a vůbec jsem se na to teda netěšil.

„Ale na Pěti prstech je první plošinka až támhle, vidíš?“ Ukázala kamsi vzhůru, dobrých šest metrů. „Abys neslít, náhodou.“

„Tak náhodou slítnu a zabiju se.“

„To ne, ale moh by sis pěkně nabít,“ dělala, že neslyší můj výmluvný podtext. „Já tě budu jistit přes tady ten smrk.“

Než jsem se mohl ohradit, aby nepodnikala nic, co by stálo v cestě mému Todeswunschi, vyskočila na kmen urostlého smrku, jako veverka vyšplhala k nejnižším větvím a po těch zas jako opice lezla výš a výš.

Jak lezla, zavzpomínal jsem, co všechno jsem si už kvůli ní užil. Do sokolského cvičení jsem kvůli ní začal chodit. No, k ničemu jsem se nevytvčil, jedině že jsem si vykloubil ruku, a ještě levou, takže ani ze školy jsem se nemohl ulejt. Pak jsem začal jezdit na lyžích. Jakživ jsem přesně nepřišel na to, jak se na lyžích zatáčí, aby sebou člověk neseknul. Chodil jsem plovat do bazénu v Městské spořitelně, i v létě na Jericho, ale ať jsem ploval, jak jsem ploval, Zdeněk vždycky ploval líp, málo platné. Jednou jsem skočil až z věže, abych se před Irenou vytáh, ale Benno skočil za mnou, a jak byl tlustý, letěl rychlejc, pod vodou mi dopad na záda a vyrazil mi dech. A křísit mě musel zrovna Zdeněk boucháním do zad. Irena se samozřejmě taky přidala. Co já už kvůli té holce vytrpěl, a na jazz úplně kašlala.

Byli jsme už k sobě přivázáni lanem a Irena, někde až nahoře v koruně smrku, ho provlíkla skobou, skobu pověsila na smyčku, tu zahákla kolem kmene a přes nějakou větev a slezla dolů. Lano se zdvihalo od mých prsou do koruny borovice a z ní viselo dolů k Ireniným ňadrům.

„Tak di na nástup,“ pravila, v očích viditelné čerty-dábly.

Šel jsem jak gladiátor, a sotva jsem vylez půl metru, přirozeně, ujela mi noha a sklouz jsem zpátky a praštil jsem se o skálu do nosu.

„Támhle napravo máš chyt,“ poučila mě odbornicky. „Tam dosáhneš pravou. Pak levou asi čtyři decimetry rovnou nahoru, tam sou hodiny.“

S velkou námahou jsem učinil podle jejích rad a vylezl jsem tak asi tři metry. Pak jsem se dostal do nesnází. Stěna se tam naklonila do převisu.

Koukl jsem, proti všem pravidlům, dolů. Irena stála pode mnou, široce rozkročená, aby udržela mou váhu, kdybych se zřítíl, a úplně vážnými očima sledovala mé nemehlovské pohyby. Zalila mě vlna lásky, přesto, že má situace byla překerní.

„Nekoukej dolu, Danny!“ zvolala ihned přísně. „Dívej! Napravo máš šikmou spáru. Dostaň se do ní a sokolíkem di asi metr, tam sou zase hodiny, a vod těch máš jenom metr k traverze.“

Jí se to lehce řekne, pomyslel jsem si. Patrně se zřítím. Přesto jsem se s napětím všech svých saxofonistických svalů dostal ke spáře a zaujal jsem sokolí pozici. To jest, oběma rukama těsně vedle sebe jsem se chytil jedné strany šikmé pukliny, špičkama obou nohou jsem se vzepřel o druhou stranu, a takto držen tahem rukou a tlakem nohou vodorovně nad prostorem, měl jsem se pomalu sunout vzhůru.

Sunul jsem se, dost rychle, dolů.

„Ne dólu, Danny! Nahóru!“ uslyšel jsem pokárání učitelky pod sebou. Abych zahladil trapnou skutečnost, že mě přemáhá gravitace, zasupěl jsem jako udiveně: „Nahóru?“

„No samo!“

Napnul jsem barové svaly i hříšnickou vůli a měl jsem dojem, že vážím tunu. Zejména zadek. V té chvíli pravděpodobně zasáhl Pán Bůh, protože nějakým způsobem jsem se prostě dostal k těm hodinám. Chytil jsem se jich, levou nohou jsem nahmátl nějaký stup, pravou jsem chvíli šmátral, pak jsem se vzdal, a nechal jsem ji viset jen tak dolů. Blízko mě šuměly koruny vysokých borovic a nějaká blbá veverka ustala v hlodání na vršku jedné borovice a čučela na mě.

„Musíš mít *tři* vopěrný body, Danny! Dva sou riskantní!“ zaječela hluboko dole Irena.

„Dyť se držím voběma rukama.“

„Ale jenom jednoho bodu. Nalevo, asi tak tři deci, máš chyt. Kousek nahóru!“

Pustil jsem se tedy levačkou bezpečných hodin a počal jsem hmatat vlevo nahoru. Bylo to tam hladké jak Irenina zadnička. Aspoň jsem si ji představoval tak hladkou. Pravou nohu jsem měl pořád ve vzduchoprázdnu. Tak jsem stál na palci levé nohy a pravou rukou jsem se držel dost tenkého sloupku z pískovce.

„Eště kousek vejš!“

Natáhl jsem se, až mě zabořilo v kříži, a opravdu, nad zadničkou byl důlek, asi tak hluboký, jako tam měla Irena. To jsem věděl z autopsie, pouze vizuální. Chodila na Jericho v malých dvoudílných plavkách.

Ukazovákem jsem se zachytil důlku.

Irenin hlas ke mně zazněl opojným šumem borovic a přes chroustání veverky, která se mezitím zas pustila do žrádla „Teď dej pozor. Přímo nad hodinama máš další chyt. Na těch dvou se vzepři, a pravou nohou di do spáry asi ve výši hodin.“

Pustil jsem se hodin, jenže chyt nikde žádný. Chvíli jsem tak visel na Irenině dolíčku a na palci levé nohy, a potom mi noha začla prudce telegrafovat.

„Vejš!“ křičela Irena „Kousek napravo! To je moc!“

„Te –“ pravil jsem, „- telegrafuje mi noha –“

„Tak se vrať k hodinám! Ne pravou! DANNY!“ zaječela.

Cosi se přihodilo. Letěl jsem povlovně v modrém vzduchu, přesně takovém, jaký jsem popsal ve své básni, nahoře zlaté slunce. Chvilku mi po boku letěla také veverka, s ocasem nadmutým jak padák a se šiškou v rypáku, ale brzo zahnula a přistála na větvi. Řítím se dolů, napadlo mi, všiml jsem si, že se skála ode mě prudce vzdaluje, ale nějak jsem se ani nelek, bylo mi skoro blaze. Anděl strážný mě vzal v podpaží, na chvíli se mi zezdalo, že ho vidím, křídla měl zlatá jako na Zvěstování na mariánském sloupu v Mýtě, vzal mě v podpaží a nesl mě povlovným obloukem dolů a zase nahoru, a tam mě pustil.

Visel jsem na laně z borovice, bezmocně jak pytel zrní, a pode mnou Irena zarývala nohy do země a táhla ze všech sil.

* * *

Takže pak převzala Irena vedení a asi za dvacet minut jsme byli na vrcholku. Nad tou velkou traverzou, co jsem se k ní na první pokus nedostal, to opravdu byla ani snad ne trojka. Ale stejně, pěkně kolmá a pěkně vysoká jehla. Nebýt srdce na Irenině zadečku, asi bych se na to byl vykašlal a slanil od nějakých hodin.

Špička ukazováku zvaného Pět prstů čněla však krásně vysoko nad všemi ostatními věžemi široko daleko, v hloubce pod náma se kývaly koruny borovic, plné nenažraných veverek. Do dálky se rozvíral červencový kraj, pruhovaný a kostkovaný žitnými lány a jetelem a trávou, a na něm, jako na strakatém koberci, červený a bílý a růžový Kostelec a nad ním zámek s mohutnou věží, k níž spělo vařící se slunce.

„To je krása!“ pravila Irena.

Poctivě vzato byla. Jenže já se k ní nikdy nepřiznával. Mým ideálem bylo velkoměsto, aspoň Praha, ale spíš New York, a bary, hotely a tak. Samozřejmě, že jsem to byl já,

bydlet jsem musel v Kostelci. Ale na to jsem byl od Pána Boha zvyklý.

„Ale ta námaha, než se sem člověk dostane.“

„Však ti neuškodí! Seš líněj jak veš. Podívej!“ někam vzrušeně ukázala rukou.

„Co?“

„Sou vidět Krkonoše!“

Říkala to, jako kdyby byla plavec stížený kurdějema, který po tříměsíčním bloudění spatřil nějaký ostrov.

„Ajo,“ řekl jsem.

Pohlédla na mě.

„Tebou to vůbec nehne, Danny?“

„No sou vidět Krkonoše. Já vim, že tam sou. Taky sem tam byl. Tak co?“

„Ale dyť je to *krásný*. Takovej krásnej jasnej den! Víš, jak sou daleko?“

„Padesát kiláků, možná. Sedumdesát –“

„A to ti vůbec –“ vzdala se, mávla nade mnou rukou a zahleděla se k těm namodralým Krkonošům, co na nich bylo bůhvíproč pozoruhodné, že jsou padesát kilometrů daleko. Koukala na ně jak uhranutá a já dost stejným způsobem koukal na ni.

„Já mám nejradši,“ řekla, „dyž sem vylezu večer, víš? Dyž zapadá slunce. To je teprv nádhera! Sice to vypadá jako kýč,“ pravila, aby neupadla v podezření ze špatného vkusu, „ale přesto je to krásný.“

„Já kýč vod vopravdovýho umění stejně nerozeznám.“

„Nepovídej, Danny! Přece poznáš kýč.“

„Sou Rostový vobrazy kýče?“

„No – to –“ teď jsem ji chytil, ale vykroutila se. „Já – myslím, že nejsou. Ale Rosta je samosebou teprv na začátku svý umělecký dráhy. Technicky je eště nedokonalej.“

„Myslíš, že je to takový strakatý?“

„To ne. Ale vem si třeba, že, van Gogha.“

„To je ten, co maluje ty hranatý kytary? To je teda podle mě kýč.“

Tak blbý jsem přirozeně nebyl. Věděl jsem, že hranaté kytary malují Picasso a Braque. Náhodou mě malířství dost zajímalo. Ale chtěl jsem Irenu naštvat. Věděl jsem taky, že van Gogh maloval slunečnice.

„Ale ne! Ty seš taky! Prosim tě! To chodíš do septimy! Van Gogh maloval slunečnice!“

Irena si sundala pruhované sako, pod ním měla žluté tričko, ušpiněné smůlou a mechem, a pod tričkem černou podprsenku. Vyhrnula si tričko až k podprsence, takže kolem dokola měla hladkou, světlehnědou kůži. Hleděl jsem na tu kůži a Irena mi, nad kýváním borovic hluboko dole a pod vařícím se sluncem nízko nad námi, vykládala o van Goghovi. Že maloval slunečnice a že si uřízl ucho. Taky že byl impresionista.

„Rostá je expresionista,“ řekl jsem.

„To říká von,“ pravila Irena „Von eště neni zatim nic. Ale talent má. Jednou z něj něco bude. Ne jako z tebe.“

„Já budu hrát v baru na tenora,“ řekl jsem.

* * *

Tak jsme plácali, krásné odpoledne ubíhalo, slunce se blížilo k zámecké věži. Jednu chvíli pod námi přelétlo káně a Irena se ocitla v sedmém nebi. Káně kolem nás chvíli kroužilo, asi odhadovalo, jestli bysme se dali sežrat. Pak ztratilo zájem a nádhernou elipsou přelítlo půl skalního města a zmizelo v lese.

„Čim bys ty chtěla bejt, Ireno?“ zeptal jsem se.

„Já eště nevim. Možná že pudu študovat tělák. Teda po válce.“

„Ty bys chtěla bejt profesorkou?“ pravil jsem s odporem.

„Docela jo, třeba,“ řekla. „To musí bejt docela hezký, učít mladý lidi.“

„Tobě to připadá hezký?“ pravil jsem zhnuseně. „Nutit mladý lidi skákat přes koně a vytahovat se na kruhy a takový koniny?“

„Inu, lenochům, jako seš ty, se to nelíbí, to vím,“ řekla a očima jako káva s mlíkem se milovala s krajinou.

„Stejně si vemeš Zdeňka. Ten ti udělá dítě nebo dvě nebo tři, a skejsneš doma.“

„Neskejsnu. A já mám děcka ráda. Chtěla bych mít *aspoň* tři.“

„Ale ne se mnou.“

Pohlédla na mě, usmála se.

„Nežvaň,“ řekla. „Zase už žvaníš.“

„Nebo bys chtěla?“

„To by záleželo jen na tobě.“

„Dyby to záleželo jen na mně, Ireno,“ pravil jsem logicky, „měla bys ve svejch šestnácti letech už nejmíň dvě děti. Možná čtyři, dybys je všechny měla v šestém měsíci.“

„Nežvaň, nežvaň, Daníčku. Dyť víš, jak to myslím.“

„Dybych to věděl,“ pravil jsem trpce. „Dybych to věděl, tak bys je měla.“

Položila mi ruku na ústa. Měla na ní mozoly od pískovce a dlaň jí voněla mechem a husím sádlem. Asi měla k obědu chleba se sádlem. Trošku mi stiskla čumák.

„Teď sem četla moc hezkou knížku,“ řekla „*Věčně zpívají lesy*, od Gulbrandsena. Čets to?“

„Nečet,“ řekl jsem. „Já čtu rodokapsy.“ A líbnul jsem ji do dlaně.

„Zase žvaníš, Daníčku,“ stáhla ruku zpátky a prohlížela si dlaň.

„Nežvaním. Četlas *Návrat pobožného střelce* vod - vod - no někdo to napsat musel, počítám.“

„Co to tam mám?“ pravila a pořád se dívala do dlaně.

„Duši,“ řekl jsem.

„Čí duši?“

„Mou. Ale je tvoje. Můžeš si jí nechat.“

„Tak jo,“ řekla a zavřela dlaň v pěstičku. „Ale kam jí dám?“

Pohlédla na mě, v očích snad poezii nebo co. Měl jsem dost rád básničky, ale tohle jsem v nich nenašel. Koukal

jsem jí do těch očí, medové rybičky pluly v bílé kávě. Pak jsem sklouzl zrakem tam, kde mělo pokecané tričko cudný výstřih. Irena pořád držela zavřenou pěstičku před sebou. Sledovala můj pohled, vzdychla.

„Ach jo, Danny. Dybys ty pořád nemyslel jen na to. Mysli třeba na literaturu. Na básně, třeba. Můžem si vo nich povídat.“

Otevřela pěstičku, dala si dlaň před pusou, pravila. „Leť, duše!“ a foukla.

„Ty seš, Ireno!“ řekl jsem vyčítavě. „Kam má taková odfouknutá duše letět? Neni kam.“

„Najde třeba nějakou jinou duši.“

Položil jsem jí svou dlaň na pusou. Přes dlaň na mě koukaly obrovské hnědé oči, hrozně krásné. S Irenou, když chtěla, to bylo prima. Když chtěla, i když někdy ne to, co jsem chtěl já. Možná že když chtěla, ani já to nechtěl, tamto. Cítil jsem, jak mě slabounce líbla do dlaně. Sevřel jsem ruku v pěst. Dal jsem si ji blízko k očím a pootevřel jsem ji.

„Co to tady je divnýho?“

„Jakto divnýho?“

„No já nevim. Nikdy sem nic takovýho neviděl.“

„To je duše, ty trumbero!“

„Čí duše?“

„Hádej!“

„Je taková - ňáká -“

„Jaká?“

„Přelítavá nebo jaká. Koukej, jak tam sebou cuká! Z jednoho prstu na druhej!“

„Náhodou vůbec neni přelítavá. Jenom neví. Proto sebou cuká,“ řekla Irena.

„Já jí poradim, jo?“

„Tak porad'. Ale dobře!“

„Duše,“ řekl jsem. „Koukej. Vidiš támhletu borovici?“ a druhou rukou jsem ukázal po směru, co jím Irena odfoukla mou duši. „Tak tam lítá sem tam jedna taková vosamělá duše. Duše mužskýho pohlaví.“

„Jak se to pozná, u duše?“

„Že je smutná. Všecky mužský duše sou smutný. A ženský duše se hihňaj.“

„Tadle se taky hihňá?“

„Teď ne,“ řekl jsem. „Teď poslouchá. Aspoň to tak vypadá.“

„Tak jí rad!“

„Radim, ti duše. Leť támhle k tý borovici, a až tam uvidíš tu mužskou duši, tak se na ní nalep a drž se jí zuby nehty a už se jí nikdy nepouštěj. Vona je to děsně věrná mužská duše.“

„Nevěř mu, duše,“ řekla Irena „Je to ta nejproradnější duše v celým Kostelci.“

„To se jen tak zdá. Poněvadž žádná duše vo ní nestojí. Tak ta duše furt hledá a hledá, ale duše sou většinou blbý. Myslim ženský duše.“

„Dej si majzlíka, duše,“ řekla Irena.

„Nedej. Nemusíš,“ řekl jsem. „A leť rychle! Leť!“ a od foukl jsem Ireninu dušičku mezi borovice, ztratila se mi v tom mladém stínu svěžích borovic, už jsem ji nikdy nenašel.

* * *

Tak jsme plácali a plácali, s tou holkou Irenou, až najednou z dálky od kostela zahřměl Gabriel a hned po něm Michael a holka Irena zvolala, jak to volávaly kostelecké holky: „Ježkovy voči! Vono je už pět!“

Vono už bylo pět.

„Musíme slanit, Danny,“ řekla.

„Nojo. Asi musíme.“

A teď jsme zjistili nemilou věc. Tam, kde na Pěti prstech vždycky byla slaňovací skoba, už nebyla. Byla tam po ní jen dírka s vydrolenou sádrrou.

„To tu asi slaňoval Benno,“ řekl jsem. Jako fór, samozřejmě. Benna nikdy ani nenapadlo, aby se dával k horolezcům. Ale Ireně nebylo do fórů.

„Co budem dělat?“

„Nemáš slaňovací skobu v tom svém svazku cudnosti?“ ukázal jsem na hrozen všelijakých železek, které s sebou přitáhla na ochranu. Narážku ignorovala a pravila: „Ale nemám sádru!“

Byli jsme v pěkném loji a vypadalo to, že na večeri se domů hned tak nedostaneme. Mně to tak nevadilo, ale Irena se bála pana rady.

„Strčíme jí tam jen tak,“ řekl jsem, „ňák ji utěsníme a já jí budu držet za smyčku. Ty slaniš a pro někoho dojdeš, aby sem vylez se sádrou.“

„Jo a co dyž se vytrhne? Ty jí neudržíš. Tady nemáš žádnou vopěru pro nohy.“

Rozhlédla se. Vršek Pěti prstů byl hladký, do kulata, ohlazený dešti asi už od diluvia. Nikde nic, za co by se dala zachytit aspoň smyčka, a nejmíň deset metrů pod vrškem ani jedny hodiny. Úporně jsem přemýšlel.

„Víš co? Hele: rozvážem asi tři smyčky, navážem je na sebe a provlíknem je slaňovací skobou. Pak skrz ní provlíknem slaňovací lano a já se za ty svázaný smyčky pověsím na druhou stranu. Takže dyž se skoba vytrhne, tak tě udržim.“

Bylo to děsně neortodoxní, proto se jí to nelíbilo. Irena měla ráda všechno podle pravidel. Ale na druhé straně se zas bála tatínka.

„To je ale děsnej risk, Danny.“

„No taky můžem počkat, až sem v sobotu přijdou kuci. Mně je to jedno. Dnes máme středu, to máš dva dni, to se bez jídla dá vydržet. Vodu si nachytáme do tý jamky po slaňovací skobě, jestli bude pršet. Dyž ne –“

„Já musim bejt nejdýl v sedum doma. Jinak je zle!“ pravila, jak to kostelecké holky říkávaly.

„Proč by bylo zle? Nebude.“

„Nemluv hloupě, Danny. Heled’“, svitla jí naděje. „Třeba Rostovi bude divný, že nejdem, tak nás pude hledat, ne? Nemyslíš?“

„Nemyslim,“ řekl jsem. „Ten už je dávno doma, víš?“

„Jak to víš?“

„To sme se tak na tebe smluvili,“ pohlédl jsem jí zpříma do očí z bílé kávy. „Vypad hned, jak sme vodešli. Akorát tam nechal lístek, že se mu udělalo špatně.“

„Vy ste kluci pitomí!“ rozčilila se. „Co budem dělat, proboha?“

* * *

Nakonec zvítězil strach z jejího ortodoxního tatínka nad strachem z mnou navržené neortodoxní techniky. Měl jsem ji seshora jistit vahou své lásky a ona cestou k tatínkovi měla přivolat pomoc.

Pokřičoval jsem se, Irena taky, a pak jsem se spustil po svázaných smyčkách na druhou stranu jehly. Krkolomné to teda bylo. Dostal jsem strach.

„Můžu, Danny?“ slyšel jsem Irenin úzkostlivý hlásek.

„Jo,“ pravil jsem úsečně, aby se mi náhodou nezatřás hlas.

Něco se dělo. Zřejmě začla slaňovat. Ke své hrůze jsem cítil, že skoba se nějak viklá. Najednou to luplo, cvaklo něco nebo co, a smyčka nade mnou se pomalu sunula k jedné straně.

Tě pic! Ježišmarjá!

Rychle jsem se vytáhl nahoru, do půl těla jsem to stihnul, a pak pud sebezáchovy mrzce zvítězil nad láskou a já se pustil smyčky a přilnul jsem celým tělem na plochu k pískovci. Jako had jsem se pomaloučku plazil dopředu, do bezpečí. V uších mi zaznělo strašidelné zaječení. Irena jak se chudák řítila na druhé straně asi tak z dvaceti metrů na zem.

Proboha! Zapraskaly nějaké větve, snad pomocí břišních svalů jsem se konečně doplazil tak daleko, že jsem měl těžiště na oblé plošině. Rychle jsem se vztyčil na všechny čtyři a dolezl jsem ke kraji na tu stranu, kde spadla Irena.

Asi poprvé v životě mě popadla opravdová hrůza.

Koukl jsem přes okraj věže a uviděl jsem Irenku dole na jehličí. Seděla na něm. Zaplať Pán Bůh! Neležela bezvládně. Seděla na zemi a sahala si na nohu nebo kam. Nebylo to vidět přesně. Asi jsem měl před očima ty mžitky. Zavolal jsem: „I - Ireno! Ne - nestalo se ti něco?“

Dost pitomá otázka.

Pozdvihla ke mně tvář a žalostně pípla:

„Danny! Já sem si asi zlomila nohu!“

„Jinak nic?“ zeptal jsem se, opět blbě.

„Já nevím. Vono se to utrhlo, zrovna dyž sem se vodrazila vod stěny. Slítla sem na borovici a po tý sem sjela dólu. Sem celá vodřená!“

„Nemáš ňáký - vnitřní zranění nebo něco?“ volal jsem jako úplný idiot.

„Já nevím. Ale asi budu mít zlomenou nohu!“

„Je to vidět, že je zlomená?“

„Já nevím!“

„Leze ti kost?“

„Ne. Vypadá celá.“

„Zkus se na ní postavit. Ale vopatrně!“

Irena se zdvihla ze země, a pak se najednou zas složila.

„Jau!“

„Je zlomená?“

„Já nevím! Děsně to bolí! Jau! Jau! V kotníku!“

Nevěděl jsem, co říct.

„Jaujaujau!“ ječela Irena. Muselo ji být slyšet až v Kostelci.

Průšvih.

Rozhlédl jsem se. Vtom jsem dole uviděl nějakého chlapa. Stál pod borovicema a močil. Irena ho vidět nemohla, bylo mezi nima spousta křoví a balvanů. Ale chlap ji zřejmě uslyšel rvát a zarazil se. Rychle si zapnul poklopec.

Užuž jsem na něj chtěl zavolat, ale v poslední chvíli jsem se zarazil.

Ten chlap byl Zdeněk. A měl být teda v Praze.

* * *

Tak jsem byl zticha jako pěna a sledoval jsem je jenom jako pantomimu. Irena pořád ječela a Zdeněk rychle vyrazil po tom zvuku. Když rozhrnul poslední křoví, prudce se zastavil a já měl dojem, že snad chce couvnout. To už ho ale uviděla Irena, takže nemoh.

„Zdeňkúúú,“ zvolala žalostně, vůbec nepřekvapená tím, kde se tady bere, když tu nemá být. „Já sem si zlomila nohúúúú! Zdeňkúúúúúúúú!“

A náhle jako když utne. Došlo jí, že má být u onemocnělé matky, a není. Zdeněk, děsně nerad, se vynořil z křoví a poklekl k její noze. Úplně zapomněla řvát. Ne teda štěstím, že je zachráněná. I na tu výšku bylo vidět, že se na něj moc neusmívá.

Pak se ho něco zeptala. Protože to bylo normálním hlasem, neslyšel jsem co. Uměl jsem si to domyslet. Zdeněk odpověděl taky něco nesrozumitelného, ale řekl to tak, že i nahoru na Pět prstů bylo slyšet, že lže. Něco zas Irena, pak zas Zdeněk, pak Irena a pak se Zdeněk kouknul nahoru.

Rychle jsem zatáhl hlavu a odplazil jsem se na druhou stranu. Ohlédl jsem se, abych nepřepad, a tady, dole mezi borovicema se brouzdala nějaká blondýna v dlouhých kalhotách. A hele! Vypadala ne moc přírodně. Vlasy byly peroxydové a čerstvě od holiče. Škobrtala přes kamínky, asi byla z Prahy. Hele. Tak to bude ta onemocnělá matka. Jenže Mohamed nejel k hoře, hora si zajela za Mohamedem. A Mohamed se lek, aby horu v Kostelci neviděli, tak ji dopravil do skal. Asi do Pilňáčkovy chaty. Dost se kamarádil s Pilňáčkem.

Rychle jsem se přeplazil zas na druhou stranu a dole se Zdeněk zabýval Ireniným kotníkem a podezřele se přitom ohlížel přes rameno. Vstal, něco vykládal a otočil se k odchodu. Asi že přivede pomoc. Irena mu něco říkala, zdržovala ho.

Honem zpátky. Blondýna byla rovnou pod Pěti prsty a škubala za nějaké kytky. Hvízdal jsem. Podívala se nahoru.

„Slečno!“ zavolal jsem zdušeným hlasem. „Běžte rychle kolem na druhou stranu. Něco se tam stalo!“

Koukala na mě jako vyvalená.

„Honem! Mně tam vodsud spadla partnerka a zlomila si nohu!“

A ukazoval jsem tím směrem, kterým Zdeněk určitě nepůjde. Peroxydka pochopila svou křesťanskou povinnost a pustila se v klus kolem Pěti prstů.

Rychle zpátky. Zdeněk právě opouštěl Irenu opačným směrem, aby jako přivedl tu pomoc. Byl bych rád věděl, co si asi v hlavě sestavuje za řeč, kterou hodlá přednést blondýně.

Zmizel a za moment se objevila blondýna. Přiběhla k Ireně, a i přes tu výšku jsem uviděl ten Irenin pohled. Ten, pane, byl!

Rychle jsem přešel na druhou stranu. Zdeněk už tam pátral zrakem i sluchem.

„Zdeňku!“ zařval jsem na něj seshora. „Tady na druhý straně leží Irena. Zlomila si nohu!“

„Já vim,“ zahulákal. A pak tišeji: „Já du přivíst pomoc.“

Asi zabloudil, poněvadž ji hledal směrem, kde se asi tak třicet kilometrů rozprostíraly samé skály.

„Zrovna jí našla nějaká holka,“ zavolal jsem. „Tak už nemusíš.“

„Jaká holka?“

To skoro zajechel.

„Taková blondýna v kalhotách.“

Něco řekl, asi Do prdele! Počítal jsem, že jistě.

Tak jsem se zas přemístil.

Co si řekli, když se tak všichni tři sešli, to mi ušlo. Uviděl jsem jenom, jak se jich Irena drží kolem krku, nalevo blondýny a napravo Zdeňka, a pajdá po jedné noze směrem k Rostově chatě. Co řekl Zdeněk portrétu, jsem se taky nedozvěděl. Ze vzteku mě ale nechal na Pěti prstech čekat

skoro do deseti hodin. Teprve pak dorazili Leneček a Kršák, dvě alpinistická esa z Klubu turistů, zdolali Pět prstů za deset minut, vyčistili dirku, nacpali ji olovem, zalili sádrou a pak jsme čekali, až ztverdne.

Na nebi visel veliký měsíc, blíž, než když člověk stojí na zemi. Poslouchal jsem Kršákovo kázání, jací jsme byli blbci, trestuhodní blbci, a jak horolezectví je jedním z nejbezpečnějších sportů, pokud se přesně dodržují pravidla. Jak vede k pravému kamarádství a cvičí věrnost a obětavost, ačkoliv je teda úplně bezpečné. Kršák takto kázal a já vzpomínal na to, jak Irena odfoukla mou duši a já její, kolem měsíce se udělala zelená koróna a na Kostelec v hloubce pod námi padal jemný bavlněný prach, který přes den k nebi vyfoukly prašné věže prádelen, a v měsíčním světle světélkoval jako nějaké obrovské hejno kobylek se slídovými křídly. Teď zase řečnil Leneček, jak to horolezectví vede k přátelství na život a na smrt, ačkoliv teda je úplně bezpečné, a já si pomyslel, co asi dělají ty dvě duše v korunách borovic, jestli se hledají, jestli se najdou a jestli snad, v případě opačných pohlaví, nevede horolezectví taky k pravé lásce. Zas kázal Kršák, zezdola jsem slyšel chrápat a krkat nějakou veverku, děsně se v létě přezíraly, odněkud houkala sova a jakýsi netopýr se na nás přiletěl podívat a pak se na nás z výšky vysral, tedy doslova, spadlo to Kršákovi na klobouk a on to rozmazal po pískovci, zafoukal vítr a prašné vločky se roztančily nad Kostelcem, nad tím krásným mlžným městem, kde kvůli těm vločkám trpělo padesát procent obyvatelstva průduškovým katarem. Ty duše se určitě najdou, určitě, musí. Irena se teda přesvědčila, přesvědčila se teda, kdo je přelétavý a kdo ne, jemu dovolila, a podved ji s nějakou peroxydovou blondýnkou, a mně nedovolila, a – nepodved jsem ji ani s krásnýma holkama Weberovic, poněvadž se mi to nepovedlo, to je fakt, ale kdyby mi dovolila, přísahám, Pane Bože, že já bych ji nepodved, Irenku, jak bych moh! Najednou se mi zdálo, že dnes jsem se konečně nedopustil

žádného hříchu, ani jsem nelhal. Přiznal jsem se Ireně, jak jsme to na ni měli nalíčené, takže to se tím zneutralizovalo, a zdálo se mi, že Pán Bůh přece jen není tak nespravedlivý, jak se někdy zdá, a že mě dnes vlastně odměnil. No ano. Mě odměnil a Zdeňka potrestal. A to je, páni, teprv začátek! Co teprv bude! Páni! Ach Bože! Pane Bože! A děkoval jsem tomu dost nevyzpytatelnému Pánovi, pod měsícem, který zatím skoro zhnědnul a pluly v něm malé žluté tečky, tak žluté, skoro jako Ireniny zřítelnice.

Pak sádra ztvrdla a bez nehody jsme slanili do tmy pod borovice. Teď teprv to bude prima sezóna!

Prima sezóna se chýlí ke konci:

HOTEL PRO SOUROZENCE

*Jsou hory krásné jako ty,
kdykoliv k tobě přijdu.
Já když jsem s nimi, necítím
života bídu...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

Taky byla. Moc prima.

Sotva jsme slanili, běžel jsem do nemocnice. V duchu jsem si po cestě představoval, jak navštíviju Irenu, pěkně uzemněnou s nohou na šibeničce a se zlomeným srdcem, já s pugétem, každý návštěvní den, aby viděla. Napadlo mi, že s pugétem tam asi nebudu sám, protože kdekdo bude chtít využít situace, až se to roznese, že jí Zdeněk zahnul. Bude zas konkurence, jenže té jsem se tak nebál. Budou to sami noví, a já Irenu miloval už tři roky, ještě když chodila s Frantou Kočandrllem, než jí ho přebrala Marie Dreslerová, a když ze vzteku pak začala chodit s kosteleckým Tarzánem, takovým vylízancem jménem Peruna, na kterém nebylo ale vůbec nic, ani slohy psát neuměl a z matyky jsme se vždycky sešli u reparátu; jedině že měl Tělo. To s velkým Ě. A to mu taky k ničemu nebylo, poněvadž nevěděl, co s ním; tak ho jenom jednou za rok vystavoval na sokolské akademii, namaštěné olejem, jako součást Živého obrazu, kde představoval Alegorickou Postavu, ani sám přesně nevěděl čeho. Přesto s ním Irena chodila lyžovat, to mu ale taky moc nešlo, měla ho brzo dost. Když ho nechala, asi čtrnáct dní to vypadalo, že v kontrastu k tomu strašně nudnému Tělu moje mluvní cvičení přece jen zaberou, ale pak se najednou objevil vůl Zdeněk, ten byl z Prahy nebo co, seznámila se s ním někde ve skalách, a celé moje duševní úsilí vyšlo naprázdno. Ale neustal jsem, takže jsem byl něco jako senior toho konkurenčního sboru, ostatní byli pouzí lemounci. Budu za ní chodit s pugétem a lemounci ať si trhnou nohou. Tentokrát dá Irena určitě přednost mně.

Brzo mi sklaplo. Doktor Čapek na ambulanci si mě dost divně změřil a pravil, jako by ho to moc pobavilo: „To vy ste jí tak zřídil, pane Smiřický?“

Pak mi oznámil, že Irenka má odřeniny na rukou a v obličejí, lehkou konkuzi mozku, natržený ouško, zhmožděniny na, hm, dolní polovině těla, prostě, sportem ke zdraví. A že pan Pivonka říkal, že technika, kterou jsem navrhl pro sestup z Pěti prstů, byl idiotský nesmysl, a že kdybysme byli deset minut počkali, byli bysme ho viděli přicházet lesem a on by přivedl pomoc.

„Pivonka ať rači mlčí!“ řekl jsem a zeptal jsem se, jestli má Irena taky zlomenou nohu.

Neměla. Jenom výron. Takže vidina milosrdného samaritánství se rozplynula jako většina mých vidin. Ale jak jsem šel domů a měsíc ozdobený třemi korónami z bavlněného prachu mi věrně zdvihal náladu, řekl jsem si, že s výronem v kotníku se taky musí ležet, v pokojíčku s benátským zrcadlem a se šatníčkem, a že jí aspoň jeden pugét přinesu, hned zítra.

* * *

Zazvonil jsem a otevřela mi Alena.

„To seš ty?“ řekla, jako kdyby tomu nevěřila. Nebylo to přivítání, jaké se mi zrovna zamlouvalo.

„Proč se ptáš tak blbě, miláčku?“

„Jestli dáš na miláčka, tak si radši dej čelem vzad. Pugét tu můžeš nechat, ale není to nutný.“

„Koukej se, milánku,“ spustil jsem, ale vtom se v předsíni objevil pan rada. Alena se nějak zmenšila, až zmizela úplně, a pan rada na mě beze slova zakýval prstem.

Nic se dělat nedalo, tak jsem ho následoval do jeho pokoje. Ukázal mi na křeslo a sám se posadil za psací stůl. Měl na něm bustu tatíčka Masaryka z pravého bronzu, ale že ji tam měl on, pocítil jsem silnou nechuť k tatíčkovi Masarykovi.

Konverzaci zahájil tím, že pochvalně zakýval hlavou. „Hezké květiny. Mám za to, že jsou pro naši Irenku?“

Potvrdil jsem, že za to má správně.

„To je od vás velmi pozorné, pane Smiřický,“ pravil a nepřestával kývat hlavou. „Já je Irence odevzdám.“

To bylo pozorné zase od něho, ale nežádal jsem na něm takové pozornosti.

„Můžu Irenu vidět, pane rado? Já bych jí je rád - jaksi - dal sám.“

„O tom nepochybuji,“ pravil pan rada. „Jenomže -“

Nechal tu nakousnutou větu odeznít do mistrovsky neurčité pauzy. Já věděl, že je sadista. Ne fyzický jako pan Nedoložil. Duševní sadista.

„Já vim, pane rado. Tenkrát jak sem Ireně pomáhal s tou matykou, v zimě, tak sem -“

„To vám nemám za zlé, pane Smiřický,“ pravil pan rada. „Taky jsem byl mladý, taky se mi dívky líbily. Doba byla trošku jiná. Dívky tehdy nebyvaly samy doma. Ale to je, řekl bych, spíš moje vina.“

Zřejmě chtěl nyní tu vinu napravit. Dumal a já byl zticha.

„Jenomže,“ pravil po chvíli. „Vy jdete po prázdninách do oktávy, že ano?“

„Doufám.“

„Tím chcete naznačit, že -“

Dobře věděl, co tím chci naznačit. Přesto jsem musel říct:

„Mám reparát.“

„Z latiny?“

Trapas. Lhát jsem ale asi nemoh, protože pan rada chodil hrát šachy s Bivojem, co mi ten repec napařil, už potřetí. Už od tercie jsem každý druhý rok vždycky koncem srpna obstarával kratochvíli pro toho zhovadilce. Taky jeden sadista.

„Ne. Z matematiky.“

Pan rada pouze pozdvihl obočí. Nemusel nic říkat. Dodatečně se jemu i mně vybavila scéna z loňské zimy v

celé své absurdní podstatě. Aspoň se mu objasnilo, proč měla Irena loni taky repec a taky ne z latiny.

„Nu, to je dobře, že nikoli z latiny,“ pravil pan rada. „Chci vám totiž citovat jeden výrok, tuším z Cicerona. *Sunt certim denique fines*. Jistěže rozumíte.“

To se ptal poměrně naivně.

„Jako – že je všemu konec? *Finis*, plurál *fines* –?“

Spočinul na mně dlouhým, nevyzpytatelným pohledem.

„Poslyšte, pane Smiřický,“ pravil asi po půl hodině, naplněné vědomím, že jsem se před ním se svou latinou shodil jako tenkrát s tou exponenciální rovnicí. „Jak jste jistě už zjistil, patřím k nemoderním rodičům. Kontroluju občas – tajně – písemnosti svých dcer. Koneckonců, jak Irenka, tak Alenka jsou ještě nezletilé.“

Měl jsem dojem, že jsem zpivonkovatěl jako Kristýna, když jsem jí řekl o těch ženských věcech. Proboha! Tak on je zřejmě dost sečtělý v mých dopisech Ireně! Proboha!

To, co vytáhl ze šuplete, nevypadalo však na dopis. Byl to svazeček malinkých stráněček, jako vytrhnutý z filigránského notýsku. Irenin deník? Proboha! Pan rada se v tom chvíli probíral, roztáhl stráněčky jako karty do vějířku, jako kdyby přemýšlel, kterou vynést. Byl jsem úplně vedle. Milostné dopisy Ireně jsem psal na předválečný ruční papír, který jsem koupil pod pultem v papírnickví pana Lukáše, čistě jen za účelem psát na tom papíře milostné dopisy Ireně. Taky jsem na něm psal Marii Dreslerové a několik možná taky Helence Teichmanové. Taky, vzpomněl jsem si, Lídě Obdržálkové a možná ještě tak třem čtyřem nebo pěti, nanejvýš osmi jiným. Ale hlavně Ireně – Vytrhl jsem se z těch reminiscencí, neboť pan rada počal předčítat nějaký divný seznam: „Marie Dreslerová, Helena Teichmanová, Danica Špálová, Ludmila Obdržálková, Marie Štichová, Libuše Fišerová, Alena Synková, Hana Hartmanová, Jaroslava Fibírová, Marie Dyntarová, Vlasta Bartošová,“ pomalu se mě zmocňovalo trapné a nevysvětlitelné podezření, chtěl jsem ho přerušit, ale on mě umlčel

mávnutím ruky a čet to dál, jako kdyby kontroloval prezenci nějaké dívčí třídy: „Ladislava Hornychová, Bibi Kalhousová, Zdena Maršíková, Jarmila Dovolilová, Dagmar Winternitzová, Eva Bojanovská, Venuše Paroubková, Jana Leskovjanová a Zuzana Princová.“

Odložil papírky.

„Znáte tyhle mladé dámy, pane Smiřický?“

Takovou vědomost jsem popřít nemoh. Vzdorně jsem pravil:

„Znám.“

Pan rada sklouzl zrakem zpátky k lístečkům a řekl:

„K tomu seznamu je připsáno od nějaké Karly-Marie – patrně dcerka mé sestřenice provdané Weberové v Linci – *Těm všem viznával* –“ odmlčel se, koukl na mě: „Určitě to bude dcerka mé sestřenice. Chodí do německých škol.“

Mě o tom nepotřeboval přesvědčovat. Věděl jsem taky, že to je Karla-Marie Weberová, určitě ve spolku s Marií-Karlou Weberovou, ta dvouhlavá zmije.

„*Těm všem, tedy, vyznával tvůj Daniel lásku,*“ dočetl pan rada, sklapl vějířek, vložil jej do obálky, obálku dal do šuplete, šuple zasunul a zamkl, vše v hrobovém tichu.

Pak sepal ruce na desce stolu.

„Jak jsem řekl, pane Smiřický,“ pravil sadisticky klidně, „býval jsem také mladý. Ovšem –“

Sunt certim denique fines, řekl jsem si v duchu. Neboli: *Všemu je konec*. Nahlas jsem neřekl nic, taky se nedalo. Mluvil on, s tou svou sadistickou mírností: „Až se rozhodnete, pane Smiřický, pro, řekněme, dvě tři mladé dámy z těch jedenadvaceti – počítám v ně i naši Irenku –“ řekl, a to ještě nevěděl – nebo aspoň je nezapočítal – o Karle-Marii a Marii-Karle, „- až se tedy rozhodnete, mezi kterými dvěma či třemi mladými dámami hledat, hm, tu, které budete věnovat pozornost nejenom přátelskou, přijďte zas, pane Smiřický. Jestli mezi nimi bude ovšem naše Irenka. Do té doby, má úcta, pane Smiřický.“

Vstal a pokynul mi ke dveřím. Opustil jsem jeho byt i s pugétem.

* * *

Pak jsem zkoušel telefonovat, ale bral to spolehlivě pan rada. Byla jedna a čas jít na hodinu matematiky k panu profesoru Starcovi. Červenec se chýlil ke konci, reparát se přibližoval, a jako už dvakrát předtím, moje výkony v matematice umožnily panu profesoru Starcovi něco si přivydělat.

Pan profesor Stařec bydlel na druhém konci města, v krásné moderní vile, prý celé z kondic a úplatků. Základní kámen prý od pana barona Bájecného, jenž měl dva syny mnohem blbější než já, kteří ale přesto udělali maturitu, kterou jim zajistil pan profesor Stařec, jenž prý u toho fungoval jako distributor peněžních fondů. Táhl jsem se tedy k té vile, přes město, navýsost otráven, kolem kostela, kolem sokolovny a po Kocandě na západ. U bazénu před Luciinou vilou seděli Benno, Helena, Harýk a Lexa a učili Lucii skákat do vody saltem nazad. Skočila a nabila si kříž, protože vylezla celá křivá. Asi to jen tak dělala. Užívali si prostě. Zahnul jsem k plotu vily, zůstal jsem stát za ním a díval jsem se, jak Harýk napravuje Lucii. Lexa mě uviděl: „Kam deš? Pod' dál.“

„Nemůžu. Du na matyku.“

„Zas si rup?“

„Co se divíš?“

„Kdo říká, že se divim?“

„Jen aby ses nedivil,“ řekl jsem. „Příští rok máte Bivoje vy. Řikal to Stařec.“

Lexa chodil do A, kde měli až dosud na matyku potrhlého a hodného dr. Luboše Hlavatu.

„Páni! Harýku!“ zavolal Lexa na napravovatele. „Příští rok je s náma konec! Máme na matyku Bivoje!“

„Páni, já se poseru!“ pravil Harýk.

„Počkej,“ řekl Lexa mně. „Dem se s tebou učit. Nemáme času nazbyt.“

„Neměli bysme se rači rovnou voběsit?“ zeptal se Harýk.

„Můžete se utopit v bazénu,“ řekla Lucie. „Fotr má v pokoji činky. Můžete si je přivázat na krk a - jenomže von má jenom jedny.“

„Utopíme se jeden po druhým,“ řekl Lexa „Nejdřív Harýk, abych ti zabránil, dybys ho chtěla zachraňovat, a až bude utopenej, vodvážem mu činku a můžu se utopit já.“

„A co já?“ zeptal se Benno.

„Ty nemáš kvalifikaci, vole,“ řekl Harýk. „Takoví voli, kerý maj z matyky trojku, ne-li dvojku, nemaj právo se utápět.“

No, užívali si. Měli svoje dívky a neměli letos reparáty, jedině Brynych z latiny, proto tu taky neseděl s nima. Znechucen jsem je nechal a pokračoval jsem kolem Šerpoňovy přádelny a kolem hřbitova k vile pana profesora Starce.

* * *

Měl tam frontu. V zimní zahradě seděl Berta Moutelík a skleněnými dveřmi do pokoje bylo vidět Blanku Poznerovou a Milenu Pilnáčkovou, jak se nudí za stolem, za kterým se z druhé strany potí pan profesor Stařec nad jejich rovníčkama. To měl takovou svou vlastní vyučovací metodu. Nejdřív dal příklad, žák s ním nemoh hnout, tak pan profesor Stařec začal radit, zamotal se do příkladu, taky mu to nešlo, pustil se sám do počítání, nemoh s tím hnout, ale poněvadž byl tvrdohlavý, nakonec skoro všechno vyřešil. Někdy až za tři hodiny. Mezitím se mu nahromadili další, co přišli na kondici, tak aby nezaháleli, rozdal jim příklady. Většina s nima sama nemohla taky hnout, čekali, a on je bral jednoho po druhém a počítal je za ně. Nemoh s nima hnout, ale počítal a nevzdával se. K večeru u něho obvykle seděla celá menší třída, ačkoliv někteří přišli na kondici hned po obědě. Pan profesor Stařec vyučoval na gymplu přírodopis a

zeměpis, a matematiku si jenom pamatoval z dob, kdy se jí sám učil na gymplu, a to bylo ještě dávno před Einsteinem.

Ted' byly prázdniny, chodili jen lidi s reparátama, a těch nebylo tak moc. Proto tam byli jen tři, když jsem přišel. Obě holky pan profesor brzo nato propustil a vzal mě a Bertu. Uváz hned na mojí první rovníci a pustil se do díla. Nudil jsem se, v rohu pokoje spal v košíku staříčkový ratlák, prý nejstarší v celých Čechách. Pan profesor Stařec měl rád zvířata a neměl to srdce je dávat utrácet. Ratlák měl astma a asi tak v desetivteřinových intervalech odporně kašlal. Pak se vyštrachal z košíku, třásl se, jako kdyby byla bůhvíjaká zima, a šel se vyčůrat do bedýnky v zimní zahradě. Měl drápky tak přerostlé, že jima titěrně cvakal o parkety, jak se motal ven. Pro samou matyku se pan profesor Stařec neměl čas starat o svoje zvířata. Protože měl asi čtyřicet koček, vypadal nábytek v pokoji, jako kdyby vilou právě prošla divize vandalů.

Zmohl můj příklad, dal příklad Bertovi, Berta s ním nemoh hnout, pan profesor se pustil do zmáhání Bertova příkladu a tak dále, čas plynul, až zmohl poslední Bertův příklad, propustil ho a dal ještě jeden mně. Bylo ticho, jenom ratlák kašlal, a najednou vrzly dveře do zimní zahrady a vešla Alena. A hele! To jsem nevěděl, že basketbalové eso má taky napasa z matyky.

Z nudy jsem koukal na Alenu, zatímco pan profesor Stařec se tužil, až se z něj lilo, a když už jsem koukal moc dlouho, udělala na mě obličej. Oplatil jsem jí to. Seděla tam pod palmou, fantasticky opálená, v kratičké sukýnce, hnědé vlasy udělané do dvou copů, které jí vpředu visely přes zelené tričko a byly dole svázané růžovou gumičkou. Koukal jsem na ni dál. Figuru měla prima. Jednu z nejlepších. To jsem věděl, protože jsem se často chodil dívat na mistráky kosteleckého dívčího týmu. S obličejem to bylo horší. Ne že by byla šeredná nebo něco. Ale moc se podobala Ireně, jenomže to bylo asi tak, jako kdyby než Pán Bůh udělal

Irenu, zkusil si to na Aleně, a pak se poučil z chyb a napravil je. Ve skutečnosti byla ovšem Alena o rok mladší.

Najednou mi bleskl hlavou nápad. Moc jsem Alenu neznal, jenom tak na to Ahoj! – Ahoj!, a že jsem jí z legrace říkal Miláčku. Nanejvýš mi někdy řekla nějakou tu dobromyslnou jedovatost, vztahující se k mým činnostem směřujícím k Ireně. Byla to asi docela fajn holka. Jistě aspoň tak fajn, že mě neshodí.

Pan profesor Stařec konečně spořádal můj příklad, propustil mě a šel si uvařit bylinný čaj. Alena vstoupila a já jí mezi dveřma řekl: „Aleno, prosim tě, mohla bys pro mě něco udělat?“

„Chceš něco Ireně?“

„Jak to víš?“

„Vychodila sem s prospěchem vobecnou školu,“ řekla. „Náš táta ti ráno vylil perka, že?“

„Vylil.“

„Já sem tě chtěla varovat, ale táta mě předběh.“

„Aleno, řekni Ireně –“

Co sakra? Že ji miluju nemůžu přece vzkazovat po Aleně.

„Že lituješ, žes jí tak zřídil?“

„To taky,“ řekl jsem. „Ale poslyš, já na tebe počkám u pivovaru. Mám pro Irenu ten pugét, zapomněl sem ho dát vašemu tátovi. Mohla bys jí ho vzít?“

„Ten bude už pěkně zvadlej, asi.“

Asi bude. Ze vzteku jsem pugét hodil pod postel.

„Koupim novej.“ Pan profesor Stařec vešel s čajem, ovanula nás vůně lesa, a podivil se: „My už jsme hotoví, Danny. Nebo to byl Bertík?“

Honem jsem se vypařil, aby mi snad nedal ještě jeden příklad a mezitím mi nezavřeli květinářství.

* * *

Dobře jsem udělal, protože když jsem z pod postele vytáhl původní pugét, poznal jsem hned, ačkoliv květiny mi byly volné, že bych jím Irenu moc nepotěšil. Na nový pugét

praskl poslední zbytek mých momentálních úspor, ale soudil jsem, že se mi to bohatě vyplatí. V pět jsem stál s pugétem u pivovaru a v šest se tam objevila Alena. Vzala pugét a slíbila, že ho doručí.

„A Aleno,“ řekl jsem, „mohla bys - přinést mi vod Ireny vzkaz?“

„Co ti má vzkázat?“

Uměla ale mít blbý otázky. Schválně blbý.

„No dyby mi něco vzkázala.“

„A dyž ti nic nevzkáže?“

„Vona mi určitě něco vzkáže.“

Alena si prohlížela pugét, čuchla si k růžičkám a řekla:

„Teda měla by.“

„Počkám na tebe tady. Ve vosum, jo?“

„Tady ne,“ řekla Alena „Já nechci, aby mě s tebou někdo viděl. Abych pak byla připsaná na nějaký seznamy.“

Přehlédl jsem tu nepatřičnou vědomost. V rodině pana rady se zřejmě nedalo uchovat žádné tajemství.

„Tak kde?“

„Čekej na nádraží.“

„Tam tě se mnou teprv uviděj.“

„Ale tam to bude jako náhodou. Že čekáme voba na vlak. To není nápadný.“

Obrátila se a odběhla na basketbalových nohách, s velkým pugétem. Vlastně, kdyby se tak nepodobala Ireně, byla by to docela hezká holka.

* * *

Na nádraží jsem čekal už v půl osmé. Ve tři čtvrtě na osm přijel vlak od Nového Města a nahrnuli se do něj dělníci ze šichty v Metálu, a mezi nima se opačným směrem nenápadně proplítaly ženské, které přijely v tom vlaku s proviantem. Pan Krpata, četník, který na nádraží dělal hospodářskou kontrolu, se choval jako od narození slepý, ale pak z kanceláře vylezl pan Ceeh, Němec od kontroly, a tak se pan Krpata ostrozrace rozhlíd a chytil malého

mužíka, který táhl dva obrovské kufry. Pan Ceeh se přiblížil a Krpata nerudně nařídil kufry otevřít. Mužík je postavil na zem a pokrčil rameny. Pan Krpata rázně sám otevřel jeden a objevilo se prase, rozřezané a pěkně poskládané do kufru jako zavražděná Vranská. Málem že nemělo v čumáku citrón. Pan Ceech už se nadýchl, ale vtom se ke kufru přihnala dáma v černém závoji a s ní nějaký esesák se dvěma železnými kříži na blůze, pan Krpata je upozoroval a prase přiklopil, a ten esesák začal nad kufrem o něčem povýšeně diskutovat s panem Ceehem, který byl jenom v rezervě flugzeugabwehru, takže nakonec srazil paty, najatý mužík sebral kufry a vzdálil se, za ním dáma s esesákem. Pan Ceech zalezl do své kanceláře a špalír ženských s proviantem byl už skoro z dohledu.

Uvelebil jsem se na lavičce na osamělém peróně a natáhl jsem nohy rovně před sebe. Zapadalo slunce, vzduch voněl nádražním pachem, kouřem a sazema, na vzdálené koleji šíbovali nákladní vlak s kanónama pod plachtou. Dlouhé stíny kopců od radechovského potoka se položily přes koleje, na obloze růžová vsakovala do modré, a v té směsi, jako skleněné korálky v šodó, se objevily první hvězdičky. Bylo mi dobře. Byl jsem si jistý, že pugét zabral. Nemohl nezabrat, po tom velkém odhalení ohledně Zdenka, co Irena včera učinila.

Čas příjemně plynul, najednou po peróně zaklapaly sandálky a už přede mnou stála Alena. S pugétem. Rázem bylo po náladě.

„Tady ti to Irena vrací,“ řekla Alena.

Aniž jsem to měl v úmyslu, zaúpěl jsem:

„Proč?“

„Prej jí nemáš chodit na voči. Tak to řekla,“ řekla Alena a položila pugét vedle mě na lavici. „Tvojí vinou, řekla, se málem zabila.“

„Mojí vinou! A kdopak chtěl mermomocí lízt na Pět prstů? Já se jenom chtěl projít!“

„To je možný, ale upustils jí, a vona si nabila.“

„Nepustil. Vyrvala se skoba.“

„Tys ale věděl, že je vyviklaná.“

„To věděla vona taky.“

„Proto prej nechtěla slanit.“

„Tak proč slaňovala?“

„Ponivačs jí prej ukecal, prej.“

„Pane Bože!“ pravil jsem. „Pane Bože!“

Alena si sedla vedle mě, sukně se jí vyhrnula nad kolena, od basketu je měla pěkně zřízená, ale hezká. Na nohou měla sandály z hnědých řemínků. Mlčel jsem, úplně zničený.

„Prostě,“ řekla Alena, „nemáš prej jí prostě chodit na voči.“

„Nemám, jo? A co potom Zdeněk?“

„Ten taky ne.“

Podívala se na mě. Oči měla ale úplně stejné jako Irena. Velké, hnědé, s kapičkama medu.

„Seš na tom vo něco líp než von,“ pravila. „Tobě vylil perka jen táta. Kdežto jemu je vylila Irena vosobně. Táta ho k ní pustil.“

Naštvalo mě to.

„To nevim, že bych na tom byl líp než von. Mně nevlila perka jedině proto, že mě k ní váš táta nepustil.“

„Ajo,“ pravila. „Nojo. Mužská hlava.“

Mlčeli jsme. Skleněné hvězdičky se rozsvěcovaly víc a víc, modrá tmavla, růžová se rozdělila na pramínky a nepravidelně pruhovala tu tmavomodrou modrou s tím skleněným hvězdným potěrem. Vál teplý červencový větrík a na kolejích cvakaly vagóny.

Vzal jsem pugét z lavice a položil jsem ho Aleně na klín.

„Na. Vem si to.“

„Děkuju, nechci!“ řekla a položila pugét na klín mně.

„Ale tak si ho ven!“

Chtěl jsem jí ho dát zas na klín, jenže mě prudce odstrčila.

„Děkuju, nechci!“

„Proč?“

„Koupils ho Ireně.“

„Ale teď ho dávám tobě.“

„Vodložený pugéty neberu.“

„Tak já ti koupím novejš.“

„Děkuju, nechci.“

Došlo mi, že jsem se zachoval jako slon. Sešerilo se a Aleně se nějak podezřele zaleskly oči. Nojo, já blbec.

„Já sem vůl,“ řekl jsem.

„To seš.“

„Já ale nemyslim kvůli Ireně.“

„Já taky ne,“ řekla a popotáhla nosem. „Krucí, nemáš kapesník?“

Podal jsem jí ho. Začla si utírat oči.

„Neplač!“ řekl jsem.

„Copak pláču? Nepláču!“ řekla. „Brečím!“

A rozeštkala se, jak byla pivotmanka mistrovskýho teamu.

Proboha, napadlo mi, snad mě nemiluje?

Brečela, až se jí ramínka škubala. Vzal jsem ji kolem ramínek.

„Tak nebreč,“ řekl jsem.

„Já nebrečím,“ pravila. „Já řvu!“

Málem to vystihla úplně přesně.

„Ir -“ začal jsem, a rychle jsem se opravil: „Aleno! No tak! Tak neřvi!“

Ale ona řvala, nebo teda brečela, prostě plakala tak usedavě, že se mi jí udělalo líto.

„No tak, Ir - Aleno!“

„Vidíš!“ vzlykla a bečela. „Pořád samá Irena, Irena, Irena! Krucí, já jí mám ráda. Je to ségra. Ale štve mě, že sem vedle ní úplnej vosk!“

„Nejseš,“ řekl jsem. „A dyž seš, tak seš hezkej vosk.“

„To se líp koukni, buď tak laskavejš, jo?“

„Já se koukám.“

„Tak žes eště nic neviděl, dyž se koukáš!“

Asi je do mě opravdu zabouchnutá, pomyslel jsem si s úžasem. To je teda sranda. To je teda zas jeden z těch vtipů, co je Pán Bůh pořád dělá. Z těch blbejch vtipů.

„Člověk je někdy slepej,“ řekl jsem.

„Voslepenej dybys řek! Ireně stačí zakroutit zadkem, a všichni ste jak vovce!“

„Tobě taky, Aleno.“

„Náhodou ho mám hezčí než Irena,“ řekla. „Jenomže mám strašnej nos.“

Proti své vůli jsem se jí na něj podíval a najednou jsem si uvědomil tu velkou pravdu. Nebo malou. Právě tím nosem se hlavně lišila od Ireny, které se jinak děsně podobala. Měla pravdu. Poctivě vzato zadeček měla pěknější. Irena měla trošku tendenci k baroknímu tvaru, kdežto Alena byla vyběhaná z pod košů.

„Nemáš,“ pravil jsem konejšivě.

„Mám,“ řekla. „Pořád se mi blejská.“

„Tak si ho napudruj.“

„To je málo platný.“

„Tak ho nech blejskat. Mně to nevadí.“

„To říkáš,“ pravila.

Zase se rozvzlykala.

Na perón vešla paní Moutelíková a ihned zaznamenala Aleniny slzy a dala si je očividně do souvislosti s mou přítomností.

„A pod' vocud!“ zasyčela Alena.

„Rači počkáme, ne? Až přijede vlak. Takhle to bude aspoň vypadat, že čekáme na vlak. Dyž se teď zvednem, seš zejtra na seznamu.“

„Tak ať sem!“ odsekla Alena. „Stejně se jinak mezi hezký holky nedostanu!“

* * *

Vypadli jsme z nádraží a šli jsme k řece. Se mnou se něco dělo. Páni! No bylo to jasný. Zamilovával jsem se. Už bylo skoro tma, vedl jsem Alenu pod paží, její pevný

basketbalistický bok jsem cítil na svém boku, nos z profilu a v té červencové, hvězdama iluminované noci vůbec nevypadal nějak zle, ty dva copy jí vyloženě slušely a všiml jsem si, že si do nich dala zelené mašličky místo těch růžových gum, které v nich měla u pana profesora Starce. To nevěděla, že tam budu já, napadlo mě. Páni! Vlastně to byla jediná copatá holka na gymplu. Nojo, vlastně jediná.

Už jsme byli před jejich domem. Zastavila se.

„Nechod' eště, Aleno! Pod' se projít do lesa!“

„Já musím bejt v devět doma.“

„To máš eště čtvrt hodiny.“

Cítil jsem, že se jí domů strašně nechce. Mně se strašně chtělo jít s ní do lesa.

„Tak pod'“ řekla, bez dlouhých Ireniných cavyků.

Rychle jsme přešli přes most a kolem pivovaru a zapadli jsme rovnou mezi stromy. Byla tam vysoká tráva. Beze všech předmluv jsem jí políbil. Měla moc fajn teplou, měkkou pusku a líbala mě taky. Líbali jsme se velmi vehementně asi pět minut, pak jsme se potřebovali nadechnout. Ale řekla: „A Irena je stejně blbá!“

„To je, Aleno.“

„Vona je docela fajn a moje ségra, ale v podstatě je blbá!“

„Strašně!“

„Ty to neříkej, Danny. Ale vona je.“

„Co mám teda říct?“

„No něco vo mně řekni přeci!“

„Ty seš fajn. Ty seš vohromná, Aleno. Máš vůbec nejhezčí zadeček v hradeckém kraji.“

„Eště že to aspoň někdo vocení,“ pravila. „A tos mě neviděl bez šatů.“

Vrhnul jsem se na ni a zase jsme se asi pět minut líbali. Pak jsem jí zajel rukou pod sukně a nahmatal jsem kalhotky.

„Mne,“ pravila podle pravidel do mojí huby.

„Proč ne, Aleno?“ řekl jsem stejně podle pravidel a zahák jsem jí prst za gumičku na bříšku.

„Mne!“ opakovala a chytla mě za ruku.

Napůl jsem kalhotky stáhl a ucítil jsem husté chloupky.

„Bne! Bnech mě!“ vyškubla se mi. Byla z toho basketu pěkně vytrénovaná. Vstala, vyhrnula si krátkou sukni, a jak tak stála přede mnou, natáhla si kalhotky zpátky do správné polohy. Měla je malé a bílé jako z mlíka Vstal jsem taky.

„Ty se zlobíš?“

„Ale ne,“ řekla, „ale teď nemůžem.“

„Proč ne?“

Odpověděly za mne hodiny z radnice.

„Ježíši! Čtvrt na deset! Já sem měla bejt v devět doma!“

„Nechod! Táta ti už stejně vynadá!“

„Eště třeba ne. Von drží akademickou čtvrt hodinku.“

Objal jsem ji:

„Aleno!“

Znova jsme se líbali, takže to bylo dobré. Ale jen asi minutku.

„Já musím fakt jít.“

„Aleno! Já chci strašně bejt s tebou!“

„Já s tebou taky, Danny!“

Páni! Tohle mi snad ještě žádná z těch třiadvaceti takhle rovnou neřekla! Irena mi to řekla několikrát, ale neměla hudební sluch, takže jsem jasně slyšel, že to jen tak říká, ale kdyby, moc by si to rozmyslela. Alena ne. Bože! A sáh jsem jí na její zahrádku, a ona mi to hned nato řekla takhle! Ach Bože! Páni!

„Tak přid' zejtra!“ řekl jsem.

„Zejtra nemůžu. Přijede teta z Rounova a dem s ní večer do přírodního divadla.“ Přemýšlela, a velmi dobře: „Ale jestli chceš, jestli fakt chceš, pojed' se mnou v sobotu na kole na Šerlich pro med.“

„Tak jo.“

Podívala se na mě, jako zkoumavě nebo co, jako kdyby si nebyla jistá, jak to přijmu, to, co mně řekne. Řekla: „Třeba... bysme tam mohli zůstat přes noc. Voni sou to nějaký naši příbuzný, a já tam někdy sem přes noc. Takže

doma řeknu, že tam budu přes noc, a jim řeknu, že musím večer zpátky... víš...“

Co mi řekla, mě úplně připravilo o rozum. Otázal jsem se jak Honza z bezu:

„A kde teda budem?!“

„Bóže!“ vzdychla „No v nějakým hotelu přeci! Tam sou takový všelijaký vejletní hotely. Copaks tam nikdy nebyl?“

* * *

Tak jsme jeli v sobotu ráno na kolech na Šerlich. To nebylo na naší výpravě to nejhezčí. Alena se sice dostavila v krátkých modrých šortkách, a jak jsem šlapal za ní, skýtala mi celou cestu překrásný výhled na svůj opravdu modelový zadeček, ale já nebyl žádný Cabicar. Rovnováhu jsem měl poměrně vratkou, kdykoli kolem nás zezadu přejel nějaký automobil, rozkývalo to se mnou ze strany na stranu a jevil jsem tendenci sjet do příkopu, a dvakrát jsem taky sjel. Naštěstí jsem si jen rozbil koleno a kolo zůstalo pojízdné. Do každého kopce jsem se zadýchal a Alena na mě většinou musela nahoře počkat. Trochu si ze mě dělala legraci, ale na basketbalistku ne moc. Taky si ji dělala s takovým taktem nebo co, no, prostě věděla, kam jedem a proč, a oba jsme byli k sobě děsně taktní.

V Máselné Lhotě jsme byli ve tři. Já si sed do lesa a Alena virtuózně sjížděla klikatou polní cestou ke statku, kde pěstovali včely ti její příbuzní. Měli jsme domluveno, že tam zůstane na svačinu, pak řekne, že musí být večer doma, já na ni počkám v lese, a až tam dá sbohem, popojedeme kousek dál na úpatí Šerlichu, kde stály ty výletní hotely.

Ležel jsem v trávě zlatavé metlicema a sbíral jsem pozbyté síly u vědomí, že je večer budu mimořádně potřebovat. Po nebi se loudali beránci, z vesnice znělo bučení krav, někde zvonily koňské postroje. Pokusil jsem se pomyslet, že mě konečně, konečně Pán Bůh odmění za všechno to úsilí, ale nevyšlo mi to, patrně proto, že tentokrát to mělo být doopravdy, opravdové smilstvo, ještě

k tomu s ochranou, to tomu hříchu nasazovalo korunu. Jenomže jsem přeci nemoh riskovat, že Alenu zbouchnu. Ani jí asi ještě nebylo šestnáct. Ireně mělo být v srpnu sedmnáct, tak to Aleně bylo nanejvýš šestnáct pryč. To jsem nemoh riskovat, i když duši jsem teda riskoval, s opravdovým smilstvem. Ale nějak jsem cítil, že Bůh je sice dost ras, ale tenhle hřích dost odpouští, ačkoliv je ze sedmero hlavních. Je ale ten nejmíň hlavní, určitě, hřích to je, a myslet si, že je to odměna od Pána Boha, by bylo rouhání. Jenže ho polehčí, že tím Aleně udělám radost, to křesťané mají dělat. Nojo, jenže ji tím taky svedu ke hříchu. To zas udělá radost mně. Když se to sečte, dva hříchy a dvě polehčující okolnosti, je to jedna polehčující okolnost za každý hřích. To nám Pán Bůh určitě odpustí. Začal jsem se strašně těšit na Alenu, na její famózní zadeček bez šatů a vtom se objevila v dálce u statku pode mnou, se dvěma velkýma taškama plnýma medu na řídítkách, virtuózně naskočila na své dámské kolo se sítkou kvůli ochraně proti zachycení sukně, kolo bylo nové, já nevím, kde ti konstruktéři žili, když jsem si vzpomněl na její sukýnku... a už šlapala do kopce k Šerlichu.

Naskočil jsem, skoro stejně virtuózně jako ona, a šlapal jsem po cestě souběžné s tou, co po ní jela. Když jsme byli z dohledu statku, přejel jsem na její cestu a počkal jsem na ni.

A pak jsme šlapali vedle sebe, do mírného svahu k těm hotelům.

* * *

Byly tam tři. Kus před tím prvním jsme slezli z kol a Alena se styděla jít se mnou dovnitř.

„Ty, voni to poznaj, dyž budem dělat, že sme manžele.“

Taky mi vrtalo hlavou, co řeknem. Už včera. Alena vypadala děsně nezletile, já sice o něco míň, ale na ženáče taky sotva. Jenže včera jsem to nechal na inspiraci až na místě, a inspirace se teď nekonala.

„Tak tam pudem každej zvlášť a najmem si každej jeden pokoj.“

„To pak to bude docela jasný, že nejsme manžele.“

„No dyť v tom případě nebudem dělat, že sme manžele,“ projevily jsem opět naprosté blbectví.

„*Tamto* bude přece docela jasný, že!“ pravila Alena „Přeci mi nikdo nebude věřit, že sem si vyjela sama na kole na noc do hotelu. Eště s medem. A nezletilá.“

Hleděl jsem na ni, připadala mi krásná. Byl jsem teda dřív slepý. Nosejk se jí lesknul, ale to mi připadalo jedině legrační. Teda jí nikdo nebude věřit nic, ani kdyby to byla úplná pravda.

„Zbejvá jediná možnost,“ řekl jsem. „Řeknem, že sme bratr a sestra.“

„To je blbý, neni?“

„Co by na tom bylo blbýho?“

„No že by brácha se sestrou jezdili na vejlety...“

To měla asi pravdu. Z vlastní zkušenosti jsme to neznali. Já sestru neměl a ona neměla bráchu. Ale Marie Dreslerová bráchu měla, o rok staršího, a já se to dozvěděl teprve, když už jsem jí dva roky miloval. Tak byl neviditelný.

„Tak co mám teda říct?“

„Já nevím.“

Těsně před cílem taková pitomá překážka! Stáli jsme nerozhodně s kolama, bylo horko, zpívali cvrčci, strašně jsem chtěl být s Alenou v hotelu v pokoji.

„Já to řeknu!“ pravil jsem pevně.

„Co?“

„Že sme bratr a sestra.“

„Já nevím, teda...“

„Co mně můžou udělat?“

„No - asi nic, asi...“

„Nejvejš mi řeknou, že nemaj žádnéj pokoj volnej.“

„Nojo. Snad jo.“

Odhodlaně jsem tedy vykročil k prvnímu hotelu s oznámením, že jsem si vyjel vyspat se se sestrou do hor.

Ty se mnou vyběhnou!

Jenže se to vyřešilo hladce. Neměli nic volného. Byla plná sezóna. Popojeli jsme k druhému hotelu a tam se to opakovalo.

Před třetím jsem řekl Aleně:

„Pod' tam se mnou. Vono to vypadá věrohodnějc, a stejně zas nic nebudou mít.“

Šla tedy hrdinně vedle mě a hned mezi dveřma zrudla. Hotel byl hotýlek, foyer jako větší předsíň, ale hezky vypanelovaný, v panelování přepážka a nad ní nápis *RECEPCE*. Nikdo tam nebyl. Jenom mačkácí zvonek na pultě. Čekali jsme asi pět minut. Pak jsem se odhodlal a zazvonil jsem.

Odněkud zevnitř se vynořil pán v staromódní košili bez límečku, takové na připínání kaučukového límce, jaké ještě někdy nosil můj otec. Na první pohled se mi moc nezdál. Kouknul na mě, pak na Alenu, a měl nás zřejmě přečtené. Řekl: „Chcete pokoj?“

„A - ano,“ řekl jsem koktavě, jak mě ta přímočarost vyvedla z míry. „My sme se se sestrou - my bysme tu chtěli zůstat přes noc. My -“ najednou inspirace naskočila a já se plynule rozhovořil. Pán mě poslouchal se zájmem, nějak podezřele si prohlížel Alenu, která byla pořád rudá, a já hovořil: „My sme z Prahy a děláme takovou túru na kolech. Včera sme spali v Zelenym Hradci a zejtra bysme rádi dojeli do Kostelce.“

„Děláte túru, jo? Kde máte ruksaky?“

Alena se vzňala. Rychle jsem se pokusil zachránit situaci:

„Máme tašky, venku na kolech.“

„Leda to. Dneska sou mladý nerozvážný,“ pravil pán. „Vyjedou si jen tak, kolikrát ani rodičum nic neřeknou.“

„Naši to vědí. Táta nám, mně a Al-Ireně pomáhal sestavit si plán -“

„Leda to,“ pravil opět pán. „Až na to, že vy žádný sourozenci nejste.“

„Dovolte!“ pokusil jsem se ohradit.

„Podívejte, nevalte to na mě,“ pravil pán. Za mnou svítlo něco červeného, asi Alena. „Vaše sestra se menuje Alirena, jo? Takový méno sem v životě neslyšel, a už sem nákej ten rok u týhle živnosti. Tak ze mě nedělejte vola.“

Pravil jsem chabě:

„Já se vod vás nenechám urážet!“ a pánovu tvář osvítlo purpurové světlo.

„Já vás urážim,“ pravil pán. „Heledte se. Chcete se se slečnou vyhajat. Vono se to nesmí, říše to zakázala. Jenomže vono se toho v tomhle protentokrátě už toho nesmí tolik, tak coby žeby, žejo? Vemte si prostě každej jeden pokoj, pro případ, že by přišla kontrola. Dyž vás kontrola najde v jednom pokoji, já sem z oblīga, v průseru ste vy. Navalte legitimace!“

Byl jsem z toho tak tumpachový, že jsem bez odmlouvání vytáhl studentskou legitku z gymplu a Alena, jako v tranzu, taky. Ještě že jsme padli na takovýho kanóna. Vůbec nás nenapadlo, ani mě, ani Alenu, že Němci zavedli v hotelích povinnost ukázat legitimaci.

Pán si nás zapsal, to bylo blbé. Ale jak se vidina noci s Alenou prudce přiblížila skutečnosti, bylo mi to fuk. Napsal si nás stejně každého pod jiné číslo, takže kdyby došlo k nějaké nepravděpodobnosti, nějak se z toho doma vylžem. No, asi sotva. Alena sotva vysvětlí, proč nespala u svého medonosného strýce, nebo kdo to byl, a já sotva doma vysvětlím, proč jsem řek, že jedu s horolezcema do Prachovských skal. Ale i to mi bylo fuk, všechno jsem nechal plavat. Příšerně jsem se těšil na noc s Alenou, která mezitím poněkud vybělela.

„Tady máte,“ pán nám vrátil legitky. „Je to jednička a trojka. Dejte si tam ty - ty tašky či co, ale zůstat tam zatím eště nemůžete. Sou tam taky dva takový - sourozenci. Vona je v jedničce a von v trojce, jenomže šli na borůvky a maj se vrátit do večere, jenže kdy, to nevím. Dybyste tam šli teď, mohli by vás vyrušit v nejlepším.“

Alena opět zrudla, pán si toho všiml.

„Mno,“ usmál se. „Ale nemusíte mít obavy. Až se vrátěj, já jim vysvětlím situaci. Slečna pude do jedničky, vy do trojky, no a pak si to čenžnete s tím druhým panem bratrem a tou druhou sestřičkou. Ste spokojený?“

„Fajn,“ řekl jsem. „Díky.“

A vypadli jsme pro tašky s medem.

* * *

Bylo pět. Šli jsme taky na borůvky. Pán se prokázal jako znamenitý obchodník. Když jsme si nahoru vynesli med a pak jsme se ztráceli hlavním vchodem, zavolal na mě. Alena vypadla a já se vrátil. Pán se ke mně naklonil přes pult: „Máte gum?“ zeptal se polohlasem.

Měl jsem gum, ale nebyl jsem ve stavu mu odmítnout.

„Jaký máte?“ zeptal jsem se.

„Príma předválečný Olla. S takovým tím balónkem na špičce. Ty sou nejlepší. Ty bez balónku snadno praskaj a - koukám, že vaše slečna neni dvakrát stará. To by byl malér. Taky sou několikrát použitelný.“

„Dejte mi dvě.“

„Sou v balíčkách po třech.“

„Tak jeden balíček.“

Předražil ho, mizera, asi tak o pět set procent. Ale byl to formát. Těšil jsem se tak, že bych mu byl podepsal třeba směnkou, na kolik by byl chtěl.

Obrátil jsem se k odchodu, ale v tom mě napadla úděsná myšlenka. Otočil jsem se zpátky.

„Jo - prosim vás a vodkud sou ty dva v těch pokojích?“

„Z Prahy,“ povídal a aby mě nenechal na pochybách, že se pase na mém duševním utrpení, řekl ještě: „Jako vy.“

Dostal jsem vztek.

„My teda z Prahy nejsme. To sem si vymyslel.“

„Klid, mladej,“ řekl. „Tydle sou. Jednak to poznám, jednak přijeli autem a to má pražskou značku. Teď v ňom zas vodjeli na ty borůvky.“

Moc jsem mu nevěřil a on snad doved číst myšlenky. Privil:

„Klid, povídám. Z hradeckýho kraje nejsou. Přece bych si, mladej, pokazil pověst u kunčoftů, dybych je navážel do nějakých inflagranti. Todle sou docela bezpečně Pražáci a sou asi dvakrát tak starý jako vy a třikrát tak jako vaše slečna. A taky sou určitě ženatý. Akorát že ne spolu.“

Byl to teda kuplíř! Konverzace s ním ve mně probudila pocit hříšnosti.

„S těma se snadno dohodnete, mladej. Já jim řeknu, vo co kráčí, jestli se vrátěj dřív než vy. Zatim si běžte užít sluníčko se svou slečnou. Hergot, že vám to ale závidim! Kolik jí je? Jedenáct?“

„A půl,“ řekl jsem, ale už jsem na něj vztek neměl.

„Budete určitě spokojenej. Myslim s ubytováním. A dyž někdy příště zas semle támle něco, rozumíte, sem dycky k službám. Diskrétnost ctí zaručena.“

Vypadl jsem s obrovským pocitem hříšnosti, ale de facto příjemným. Trochu mi vadil Pán Bůh, poněvadž je vševědoucí.

* * *

„Sou to nějaký lidi z Prahy,“ vykládal jsem Aleně. „Von povídal, že sou voba ženatý, ovšem každej s jiným.“

Alena seděla na pařezu mezi borůvčím a pusou měla na tmavomodro. Po mé informaci nějak ztichla, ozvala se teprve za chvilku: „Tak to je manželská nevěra, žejo?“

„Nojo,“ řekl jsem. „To je.“

„To je ale strašný!“

„Co?“

„Že se lidi vemou a pak - si sou nevěrný.“

„Nojo,“ řekl jsem. „To je.“

„Proč se takoví lidi berou, dyž sou si pak nevěrný?“

„To voni eště nevědí, dyž se berou, asi.“

„Tak se nemaj brát.“

„Dyž nevědi, že si budou nevěrný?“

„Dyž nevědi, *jestli* si nebudou nevěrný!“

„Nojo,“ řekl jsem. „To ne.“

„Přeci dyž se maj lidi rádi, tak musej *vědět*, že by to s nikým jiným –“ rozvíjela Alena svou zjednodušenou teorii, „– že? A dyž potom jeden z nich má toho druhýho pořád rád, a ten druhej ho zradí – no to je přeci tak – tak nelidský –“

„Nojo,“ řekl jsem. „To je.“ Koukal jsem, jak se slunce hezky mazlí s Aleninými stehny, a připadalo mi to spíš lidský, ale opakoval jsem: „To je, teda.“

„No není?“

„No je.“

Po jednom copu jí lezla beruška. Dost se motala v pěkně utáhnutých uzlech. Zaujalo mě, *jestli* trefí a kam.

„Danny,“ ozvala se Alena.

„Jo?“

„Heleď, tebe to asi namíchne, ale heleď –“

Ztratil jsem zájem o berušku. Aleniny zjednodušené duševní pochody ji zřejmě vedly k nějakému, mně krajně nepříznivému závěru.

„Co, Aleno?“

„Já ti – mně se ti ňák –“

„Co?“

„Já tam nepudu!“ vyhrkla.

„Kam?“

„Do toho hotelu. Dyž tam bude vona –“

„Kdo vona?“

„Ta – nevěrná panička. A ten – sviňák!“

„Ale no tak, Aleno! To přece nemá s náma nic společnýho!“

„Má!“ odsekla a nedívala se na mě.

„Jakto? My přeci nejsme ženatý!“

„Ale ty stejně miluješ Irenu!“

„Ale – ne,“ pravil jsem chabě, ačkoli v té chvíli jsem žádnou moc intenzívní lásku k Ireně necítil.

Něco jsem cítil. K Aleně. Snad to ale spíš byla nějaká solidarita nebo co.

„Pořád se přeříkáváš! Iraleno!“ zaopičila se. „Alireno!“

„To sem tě chtěl krejt před tím kuplířem.“

„Ále, prosim tě!“

Krásné, teplé odpoledne, směřující ke krásnému, horkému večeru a dál ke krásné, žhavé noci se rychle sesouvalo na hromadu trosek. Stůj co stůj jsem musel tu slibnou situaci zachránit.

„Aleno,“ pravil jsem jako vážným hlasem. „Já sem tvou sestru miloval, to je fakt. Ale teď sem poznal tebe –“

„Dyť mě znáš stejně dlouho jako Irenu.“

„Člověk je někdy slepej.“

„Tos říkal předevcířem. Jak to, žes najednou tak prokouk?“

„Byl jsem zaslepenej. Ale poznal sem, že Irena je mrcha, a –“

„Chceš se utěšit se mnou!“

„Nechci, Aleno. Já fakticky –“

„Tak co chceš?“

Nojo, to se jí patrně nedalo říct tak na rovinu, i když byla prima. Mimoto, opravdu chci jen to? Jenom to, na co jsem si koupil ty předražené olagumy? Seděla s modrou pusou na pařezu, horský větřík dělal kolem ní zlaté vlny z metlic.

„Já tě miluju,“ řekl jsem a jenom docela nepatrně mi to pokazila taková docela slabounká faleš v intonaci.

„Houbičky,“ řekla a to bylo Irenino slovo. „Chceš se se mnou jenom utěšit.“ Vlastně kdoví? Třeba to bylo Alenino slovo a Irena je měla od ní.

„Nechci. Miluju tě.“

To už jsem řekl bezvadně. Poněvadž to už jsem si to myslel.

„Nemiluješ. Chceš si se mnou užít.“

Chvíli jsem udělal pauzu. Napadl mě fígl:

„A co ty, Aleno?“

„Co co já?“

„Proč tu seš se mnou?“

„Ponivač sem blbá.“

„Nejsi.“

„Sem.“

„Nejsi. Chceš si taky jenom užít. Já tě miluju a ty si chceš užít.“

„Ty seš blbej. Pro holku to stejně není žádný užítí.“

„Jak to?“ podivil jsem se. „Jak to, že není? Proč to teda holky dělaj?“

„Ty seš blbej.“

„No to mi vysvětli! Já ti nerozumím.“

„Seš *blbej!*“

„Proč to teda asi dělaj, dyž si přitom neužívaj?“

„Protože je asi *milujou!* Ty - ty - ty seš tak *děsně* blbej, Danny!“

Z očí jí vytryskly slzičky. Koukal jsem na ni, beruška dosud sveřepě bojovala se spletenými cestičkami jejího copu. Páni! To jako znamená - Já jsem teda blbec. Ona mě teda asi fakt má ráda. Já vů! Zalil mě oceán úplně něžného citu. Vstal jsem, dřep jsem si k ní a objal jsem ji.

„Aleno... já tě fakt mám rád!“

Líbnul jsem ji na tvář, ucítil jsem ty slané slzy. Otočila hlavu stranou, ale nebránila se mému objímání. Zesílil jsem aktivitu, za chvíli hlavu otočila zase zpátky a já ji líbnul na pusu od borůvek. Chvíli jsme se líbali. Bylo to zas dobré. Pak řekla: „Fakt, Danny?“

„Fakt.“

„A jak mě můžeš mít najednou tak rád, dyžs předtím tři roky miloval Irenu?“

„Já nevím,“ řekl jsem poctivě. „Ale je to tak. Fakticky.“

„Já ti nevěřím,“ řekla, „ale je mi to fuk. Já tě mám ráda!“

A obejmula mě sama od sebe a líbali jsme se. Začala mi vrtat hlavou jedna věc. Byla to blbost, ale vrhala dost divné světlo na její mínění o mně.

„Aleno,“ pravil jsem, když jsme na chvíli přestali s líbačkama, „a jaks říkala to - že si se mnou neužiješ, jaks to

- to si myslíš...?“

„Ty seš hloupej, Danny!“

„No ty si myslíš, že já - to neumím nebo co?“

„Ach, Danny!“

„No co?“

Byl jsem už dost naštvaný.

„Copak ti to *musím* vysvětlovat?“

„Ale co?“

„No že si holka moc neužije, žejo,“ řekla a podívala se mi do očí. Snad je měla ještě větší než Irena, hnědé, s medovými kapičkama, v kapičkách zelenozlaté tečky od lesních světél. „Prvně,“ řekla.

Páni! Tak ona je panna!

„Prej to někdy bolí,“ řekla.

Páni! Oceán pocitů se změnil v bouři na moři, ale vichřice byla samá něžnost. Páni! No tohle!

„Já dám pozor,“ řekl jsem blbě.

„Já to vydržím,“ řekla.

„Já dám vopravdu pozor.“

„Na co, ty hloupej?“ pravila. „To jinak nejde, ať dáváš pozor, nebo ne.“

* * *

Trochu mě to ochromilo. Už jsme se nelíbili. Seděli jsme vedle sebe, beruška se zapletla do jednoho uzlu a vztekle hrabala nožičkama.

„Danny -“ řekla Alena.

„Co, Aleno?“

„Tys už nákou měl?“

Hergot! Co říct? Přiznat se?

„No,“ pravil jsem. „Nebylo to tak slavný.“

„Ale měls?“

„No měl,“ řekl jsem. Sakra! Ke hříchu smilstva, poměrně odpustitelnému, vrším lži. A takovouhle lež! Úplně neodpustitelnou.

„Irenu?“ zeptala se Alena tichounce.

„Irenu ne.“

„Tak kterou?“

„Tu neznáš.“

„Vona není z Kostelce?“

„Ne. Je z Prahy.“

Odmlčela se. Beruška, jak hrabala nohama, ji zašimrala na tváři. Opatrně si ji vyndala z copu a vztyčila ukazováček. Beruška po něm blbě vylezla nahoru, rozpřáhla krovky a ulítla. Kousek dál si sedla na květinu, kterou chvíli předtím, asi beze zbytku, vysál děsně tlustý čmelák.

„Mně je to jedno,“ řekla Alena. „Já tě miluju.“

Řekla to jako hrdě nebo co.

* * *

Leželi jsme tak ve zlaté trávě u lesa, nahoře na vysoké stráni, pod námi horská silnice a ty tři hotely s červenýma střechama. Náš zakrývaly nějaké stromy. Z toho, co mi Alena řekla, jsem byl pořád trochu jako praštěný. Ty pocity předtím, co jsem je měl, co se, přesně vzato, projevovaly hlavně tlakem tam dole, i když teda jen to to nebylo, nějak vymizely, zpermutovaly se nebo co. Ne že bych se už na noc netěšil, těšil jsem se, ale ta bouřka něžnosti byla nějaká klidná bouřka. Najednou, v té zlaté trávě, sakra, najednou jsem měl - nějaký intenzivní pocit života nebo co. Ne užívání. Života. Ale jaký jsem byl blbec, začly mi hlavou vrtat blbě myšlenky.

„Myslíš Ir-Aleno, že Zdeň -“ zarazil jsem se, ale bylo pozdě. Alena ztuhla. Nepokračoval jsem v té blbosti nahlas, ona si ale pokračování vymohla: „Co Zdeněk?“

„Ale nic.“

„Já vim,“ pravila trpce. „Ty seš strašnej, Danny!“

„Nojo,“ řekl jsem. „To sem.“

„A neříkej pořád: Nojo. To jo. Nojo. To ne. Nojo. To sem.“

„Nojo,“ řekl jsem. „Teda: já nebudu.“

Mlčeli jsme, Alena pořád natažená jak struna a já jsem zatoužil dát si do zubů.

„Já sem vůl, Aleno.“

„Ale nejsi,“ řekla Alena. „Ale vona tě teda vzala.“

„Vzala. Ale teď miluju tebe.“

„Nojo.“

„Teď to říkáš zas ty.“

„No říkám.“

„Tvoje sestra mě fakt vzala. Jenže všechno má svý meze, víš?“

„Já doufám.“

„Má. Všechno. A ty seš fajn.“

„To sem,“ řekla. „Ty furt eště nevíš jak.“

„Už se to dovídám,“ dal jsem jí ruku kolem ramen. Ztuhnutí povolilo.

„Vona se Zdeňkem nic neměla,“ pravila Alena. „Zdeňk chtěl, to je samozřejmý. Ale naše Irena je – no mrcha. Jaks to řek. Ta nikoho nemiluje. Ani Zdeňka.“

Leželi jsme v horském tichu, nad námi se beránci pomalu ubírali k západu. Slunce tam viselo nízko nad několikerým pásmem hor, které vypadaly jako kulisy.

„Stejně,“ pravila Alena. „Neni to blbost? Neni to směšná blbost?“

„Co?“

„To,“ řekla. „To co budem dělat dnes v noci.“

„To neni blbost,“ pravil jsem ctnostně.

„Je to vlastně legrační,“ řekla. „A hrozně blbě zařízený. Aspoň z holčičího stanoviska.“

„No to je,“ připustil jsem. „Ale legrační to neni.“

„Já bych to mít nemusela. Já bych tě milovala i bez toho.“

Tak počkej, Alenko! řekl jsem si v duchu. Zdálo se mi, že se z toho chce vyvlíknout. Asi se toho přece jen trošku bála.

„Já teda taky,“ řekl jsem. „Ale vono to je – takovej – důkaz, žejo?“

„Z holčičí strany,“ řekla. „Z klukovský je to teda důkaz za všechny drobný.“

Musel jsem se tomu zasmát, jak to řekla.

„Ty seš fajn, Aleno.“

„To já vim,“ řekla. „Je to legrační, ale je to hezký.“

Zase se zamyslela.

„Ty, Danny?“

„Co?“

„Viděls už - nějakou holku nahatou?“

Než jsem stihl další lež, řekla:

„No to je vlastně blbá otázka. Tu v Praze, žejo?“

„Nojo.“

„Já sem ještě nahýho kluka neviděla. Teda kromě dětí.“

„Tak dnes uvidíš.“

Položila mi hlavu na rameno.

„Je to všechno dost legrační,“ řekla a najednou se zasmála.

„Teda, dyby to věděl náš táta!“

„Přerazil by tě,“ řekl jsem. „A nepřivolávej neštěstí!“

„Já bych - mu to vlastně neměla dělat. Dyby se to dověděl -“

„Však se to nedoví.“

„Ale stejně. Jemu by to bylo děsně líto.“

„Dyť to není nic špatnýho.“

„Ale von si myslí, že je.“

„Nemyslí. Von má jen strach, aby tě někdo - aby se prostě nestal malér.“

Zase ztuhla.

„To by bylo strašný!“

„Neboj!“

„Danny, ty máš něco - na to?“

„Samo. Neboj.“

Ztuhnutí opět povolilo.

„A stejně je to všechno legrační.“

„Ale hezký.“

* * *

Leželi jsme ještě nějaký čas na té stráni a čas bezstarostně plynul. Po silnici do kopce se škrabalo nějaké auto.

„To budou voni,“ řekl jsem.

„Tak abysme šli,“ řekla Alena.

„Tak dem.“

Vstali jsme. Alena se na mě podívala.

„Danny, stejně to ale bude trapas. Co tý ženský mám říct?“

„Nic. Von jim všechno řekne hoteliér.“

Alena naposled pohlédla do údolí, pak mě vzala za ruku a pravila odhodlaně:

„Tak pod!“

Šli jsme. Legrace to zas nebyla. Ale zase jsem měl ten pocit, nedoved jsem ho popsat. Že s touhle holčkou teda uděláme něco, co ještě nikdo před náma neudělal. Ten pocit jsem měl patrně proto, že to před náma udělali úplně všichni, kromě předčasně zemřelých, starých panen a mládenců.

* * *

Pán stál ve svém recepčním okýnku jako zarámovaný.

„Dobrej večír,“ pravil s jasnou ironií. Ale docela přátelskou. „Slečna byla na borůvkách, jak vidim.“

Alena na mě pohlédla.

„Sem vod borůvek? Pročs mi to neřek?“

„Dyť to je zdravý,“ řekl hoteliér.

„Mluvil ste s nima?“ zeptal jsem se ho.

„Všechno je zařízený. Domluvil sem to za vás. Sou voba v jedničce, trojku máte volnou. Dyby ovšem něco, já vo ničom nevím.“

Podal nám klíč s dřevěnou bambulí.

„Hezky se vyhajte.“

„Dobrou noc,“ řekl jsem.

„Brou noc,“ pípla Alena. Zas byla trochu rudá. Bylo ještě dost světlo. Stoupali jsme po úzkém dřevěném schodišti mezi panelovanými stěnami. Hotel voněl čerstvým dřevem, nedávno to tu museli zrenovovat, asi se jim ten abštajg^[58] vyplácel. Schody trochu praštěly a mě – a Aleny asi taky – se zas zmocnil ten pocit, velice inzenzívně. Připadalo mi to

trošku legrační, a taky trošku děsivé, najednou se mi zachtělo z toho utýct, jenže Alena na mě obrátila své medové oči a jako se ke mně přitiskla, a já cítil, že se klepe. Teď už se ale nedalo nic dělat. A vůbec. Bude to prima.

Strčil jsem klíč s bambulí do zámku, teda ne na první pokus. Ale strčil. Otočil jsem jím, cítil jsem, jak mi jazýček zámku uvolňuje vstup do toho pokoje, kde se to teda mělo stát. Vytáhl jsem klíč a zmáčkl jsem kliku. Dveře se otevřely. Objevil se pokojík s lavórem v rohu, s malou skříní a se širokou manželskou postelí. U okna stálo proutěné křeslo. V křesle seděl pan rada.

* * *

Alena vydala zvuk, asi jako když kvikne myška. Já nevydal žádný zvuk. Pan rada řekl: „Aleno, ty jdi dolů a počkej tam na mě.“

„Tati, já -“

„Slyšela jsi?“

„Ano.“

„Tak běž.“

Říkal to skoro něžně. Sadisté prý jsou takoví. Osaměl jsem s ním.

„Posadte se, pane Smiřický.“

Rozhlédl jsem se. Jiné křeslo tam nebylo.

„Na postel,“ řekl pan rada.

Tak jsem si sed na tu postel, co jsme ji měli použít.

„Najal jsem si vůz, abych sem dorazil včas,“ pravil pan rada. „Tady je účet. A zde je účet za pokoj,“ podal mi dva papírky. „Je na něm také položka za dva velké koňaky. Jistě pochopíte, že jsem si je neobjednal proto, že bych byl pijan.“

Sice jsem pochopil, ale můj vztek to neumenšilo. Oba účty, každý sám, natož dohromady, daleko přesáhly mou hotovost, kterou jsem s bídou dal dohromady malou půjčkou od Harýka a velkou od Berty, tou na lichvářský úrok.

„Já – tolik nemám, pane rado.“

„Můžete mi to samozřejmě splácet. Při obvyklé úrokové sazbě.“

„Děkuju,“ řekl jsem.

„Prosím,“ řekl pan rada. Čekal jsem, že teď to slíznu. Ale podcenil jsem ho. Byl to takový duševní sadista, že pravil klidně: „Zůstane to mezi námi, pane Smiřický. Tentokrát naposled. Kdyby se něco takového mělo opakovat, jistě mi nebudete mít za zlé, že bych byl nucen informovat o tom vašeho pana otce a pravděpodobně i pana ředitele Junáka: *Sunt certim denique fines.*“

To já věděl taky, že je všemu konec. Aspoň pokud jde o mě a o obě holky radovic.

* * *

Alena seděla dole v křesílku jak rudý oukropeček, před sebou zelenou limonádu. Určitě si ji neobjednala. Taky byla netknutá. Tu ji dal sám od sebe ten proradný kuplíř.

Kuplíř stál ve svém okýnku a tvářil se vážně. Pan rada řekl: „Tak pojd', Alenko,“ a pak oslovil pána v okýnku: „Ještě jednou vám děkuji, pane Fibír. Jsem vám velmi zavázán.“

„To nestojí za řeč, pane rado,“ pravil ten Jidáš docela vážně. „Mám taky děti.“

To teda musej bejt pěkný chudáci!

* * *

Alenu strčil její strašlivý tatínek dozadu do lejdyny a mně nařídil, abych si sedl vedle něj. Obě kola připevnil na nosič na střeše a tašky s medem položil na prázdné místo vedle Aleny. Vyjeli jsme po horské silnici z kopce dolů, pan rada jel pomaloučku, opatrně, krajina kolem nás byla pekelně krásná. Ten neuvěřitelný Jidáš! A jaké měl kuplířské řeči! Pan rada ho měl slyšet! Kuplíř nepravděpodobná! A ten obtloustlý sadista vedle mě!

Rudé slunce svítilo panu radovi do brejliček, sklapl seshora nad čelním sklem zelené slídové stínítko. Opustili

jsme horské údolí a jeli jsme podél lesa, kde jsem odpoledne čekal na Alenu, a kolem toho jejich medonosného statku.

„Řeklas u Pitašů, Alenko, aby nám na příští týden přichystali tu husu?“ otázal se sadista.

„Řekla, tati,“ pískla Alena. Podle jejího hlásku jsem usoudil, že holky radovic doma žijí pod hrůzovládou, i když navenek to tak nevypadá. A i když Alenu teda pouštěl na zájezdy s basketbalem a Irenu se Zdeňkem do skal. Nojo, ale jedině když jeli horolezci celá parta do Prachovských skal, a to s nima vždycky jel pan Chroust, hokynář, kterému bylo asi padesát a dělal to kvůli odtučňování. A s basketbalistkama jezdil vždycky pan profesor Rameš, tělocvikář, takový pásek, kterému ti naivkové věřili jedině proto, že byl ženatý. Celkem to ale měl pan rada zasichrované. Irenu mimoto zasichrovala její bezcitnost.

„Jako mladík jsem na Šerlich jezdíval na výlet s chudákem maminkou, Aleno,“ pravil pan rada. „Ráno lokálkou do Černčic a potom pěšky až nahoru, na Nerudovu chatu. Tenkrát to bývalo dost oblíbené výletní místo. Pokaždé tam byli nějakí známí. Rád na to vzpomínám.“

To věřím, ty nelido, pomyslel jsem si. Ale jiným to nepřejíš.

„Zpátky jsme jezdili lokálkou v půl osmé večer. Vaše paní matka, pane Smiřický, tam jezdívala taky. Byla zasnoubená s panem poručíkem Kurážem.“

A hele, to mi maminka teda nikdy neřekla, pomyslel jsem si se zájmem.

„On, chudák, jak víte, padl u Zborova. Na rakouské straně.“

Nechal jsem ho při tom, že to vím. Čím dál lepší. Já vždycky myslel, že otec byl mamincina jediná láska. To je tedy novina.

Uvědomil jsem si, že mě to zajímá.

„Nevím, jestli víte, že váš pan otec taky bojoval u Zborova?“

To jsem věděl.

„Byl tam zraněnej do nohy.“

„Válka je strašná,“ pravil pan rada. „Vůbec každé násilí je strašné. Já věřím, že lidé jsou – nebo spíš že by mohli být rozumní. Že kdyby se snažili pochopit, nemuselo by k takovým věcem vůbec docházet.“

Že tak mluví o násilí, pomyslel jsem si. Že se tak snaží pochopit. Nojo. Jenomže že se tak já snažím – „Váš otec a pan poručík Kuráž byli frontoví kamarádi,“ řekl, kulatou tvář za brejličkama mu zalévalo krásné oranžové slunce. „Leželi spolu v lazarete ve Vídni. Než pan poručík Kuráž zemřel, dal vašemu panu otci dopis pro vaši paní matku. Váš pan otec ležel v lazaretě déle než rok, ale nakonec se vrátil domů. Mnozí se nevrátili.“

Tak takhle to bylo, pomyslel jsem si. A když se otec vrátil

–

„Nefouká na tebe, Alenko? Nemám zavřít okno?“

„Nefouká, tati,“ pravila úslužně Alena.

Jeli jsme, slunce zapadalo, připadal jsem si jako rodinka, když se vrací z nedělního výletu, a pod námi se z údolí vyhouplo krásné město Kostelec pod světélkujícím závojem bavlněného prachu. Najednou jsem nevěděl, jestli je Pán Bůh takový kruťas. I když teda s Irenou a s Alenou je podle všeho konec neboli, jak řekl pan rada, *finis. Sunt certim denique fines*. Plurál užil asi proto, že měl dcery dvě.

Prima sezóna končí:

**SMUTNÉ
PODZIMNÍ BLUES**

*Už nikdy víc se nesetkáme,
a půjdeš tančit s jinými kluky na hory.
Už nikdy víc se nesetkáme,
a z jiných lásek tě hlava rozbolí...*

*JOSEF KRÁTKÝ
Septima b*

Byl to konec. Aspoň pro zbytek léta. Pan rada poslal své neposlušné dcery na statek pana hraběte Czernína, kde byl jeho bratr hospodářským správcem. Manželka toho bratra přispívala články do *Mariánských jisker*. Holky byly tedy v naprostém bezpečí, aspoň pan rada si to myslel. Koncem srpna se ovšem Zdeněk najednou z Kostelce vypařil; dostal v Metále deset dní dovolenou, ovšem já nebyl mezi těmi, co věřili tomu, co rozhlásil: že jede ke své opět jednou churavé matce do Prahy. Asi v půli srpna mně trochu svitla naděje, protože jsem náhodou jel vlakem z Rounova v prázdném kupé s Marií Dreslerovou a vypadalo to, že na to divadýlko, co ho v zimě telefonicky ohlásila panu radovi, už zapomněla. Jenže když jsem k nim druhý den volal, řekl mi její brácha, že odjela na žně k babičce. Všechny ty holky byly nějaké spjaté s rodnou hroudou. Ale moc jsem se tím nemohl zabývat, neboť poslední týden v srpnu se konaly reparáty. Brynych dělal z latiny a neprospěl. Já se už taky loučil s oktávou, jenže ten den, co jsem byl na řadě, dostal pan profesor Bivoj koliku z přejedení angreštem a u reparátů ho zastupoval pan profesor Stařec. Ten mi dal příklad, který potom málem nevypočítal, ale nakonec ho vypočítal a já jsem prospěl. Alena taky svůj repec udělala, taky tím samým způsobem. Možnost ke konverzaci s ní mi to však neposkytlo. Na reparát ji přivedl pan rada, a když jí pan profesor Stařec dal dobrou, zase ji odvedl a druhý den ji poslal studovat sextu na dívčí reálné gymnázium Elišky Krásnohorské do Prahy, kde měl sestru profesorkou. Pocházel z rozvětvené rodiny a Alenu v Praze ubytoval u té sestry. Měla dva syny, oba bohoslovce. Katolické.

Ten týden, co zas začla škola, sehnal Fonda kšeft v Beránku a jeho otec nám na to opatřil povolení od pana ředitele Junáka. Každou sobotu jsme tam měli hrát k poslechu. Tancovat už se nesmělo, kvůli smutku za padlé říšské vojáky. My ovšem k tanci hráli taky. Vždycky v neděli odpoledne v Provodově, asi tak pět kilometrů nahore v horách, kam říšskoněmecká moc poměrně nesahala.

* * *

A tak jsme swingovali *Chinatown* a vprostřed *Chinatownu* se v Beranu objevila Irena. Udělal jsem veliký kiks a nemoh jsem se chytit. Lexa vedle mě řekl tiše „Ty vole!“ a v púlce chorusu vyjel najednou Benno do nenaaranžovaného sóla a zachránil situaci.

Ani jsem nevěděl, že jsme skončili. Irena mě fascinovala, protože Alena mi sešla z očí a v mysli jsem ji nikdy moc neměl, kromě těch asi tří dnů koncem července. V mysli jsem měl Irenu. Málo platné, přesto, jak se mnou vorala, přesto, co jsem se o ní dozvěděl, přesto, co jsem teď před sebou viděl. Měl jsem ji v srdci nebo kde. Irenu. Seděla u stolu s Frantou Kočandrem, který tedy správně měl sedět s Marií Dreslerovou, jenže Marie nebyla v dohledu. Tak jsem si domyslel, co se asi stalo. Byla to potvora. Na Zdeňka se, celkem právem, vykašlala, ale mně ne aby odpustila ten výron v kotníku, který se asi tak za týden stejně bezvadně zahojil, nebo když už, tak aby se utěšila s nějakým, který s žádnou nechodil. Ne. To musela chudince Marii Dreslerové přebrat Kočandrleho.

Pak jsme hráli *Down By The Old Mill Stream* a já se vprostřed sóla zase ztratil, takže když jsme skončili, pravil Benno: „Pánové, dáme si jauzupauzu, než se Smiřickéj zpomatuje z toho, že se dostavila káča radovic.“

Fonda to ohlásil do mikrofону, tedy jinými slovy, a Kočandrle odešel na záchod.

Byl jsem u Ireny jak namydlený blesk.

„Ahoj,“ řekla nevlídně.

Šel jsem rovnou na věc:

„Ireno, ty teď chodíš s Kočandrlem?“

„Můžu, ne?“

„Ale není to vod tebe hezký. Kočandrle přece chodí s Máňou Dreslerovou.“

„Už asi ne.“

„To vidim. A na mě máš pořád vztek?“

„Prosim tě! Ty mi nechod' na voči!“

„Tak buď logická, Ireno, prosim tě! Já ti chtěl pomoci. Přece si nemyslíš, že sem tě z tý skály pustil naschvál!“

„Já nemluvim vo žádný skále.“

„Tak vo čom mluvíš?“

Upřela na mě opravdu nevlídný zrak.

„Heleď. Helenku Teichmanovou, Jarmilu Dovolilovou, Láďu Hornychovou a tak dál, já mám na ten zástup špatnou paměť, ty bych ti odpustila. Holky Weberovic taky, ačkoliv to sou vzdálený sestřenice. Ale přísahat lásku mně, a pak se pokoušet zkazit mojí vlastní ségru, to teda - všechno má svý meze, víš, Daníčku?“

Víš Daníčku, víš Daníčku! Ale skoro mi to najednou přišlo líto. Myslel jsem, že Alena je formát. A ona ne.

„Tak Alena si to nenechala pro sebe. Ale já ti to vysvětlím, Al-Ireno počal jsem klasickou introdukcí k argumentaci, jejíž podstata mi v té chvíli byla ještě neznámá.“

„Seš dobrej! Alena! Ta se mi se svejma vochlama nesvěřuje!“

To bylo Alenino slovo. Vlastně možná Irenino. Ty holky měly skoro všechno společné. Jedině že Aleně se blejskal nos a byla charakter, kdežto Ireně se blejskaly jen oči a byla potvora.

„Tak kdo? Váš táta?“

„Fibírovic Jirka, dyž to chceš vědět. Viděl vás z kuchyně. Taky viděl, jak náš táta vás sbalil právě včas, nežs jí moh zkazit.“

Říkala to doopravdy jedovatě. Naštvalo mě to.

„Jestlipak to váš táta včas zatrhne Kočandrlemu? Nebo už je pozdě?“

Hned jsem se toho, co jsem řekl, zalek, ale už to bylo venku.

„Seš nechutnej!“ pravila Irena. „Di pryč! Už tě nikdy, nikdy, rozumíš, nikdy nechci vidět!“

„Ireno, nezlob se! Já ti to –“

Ale vtom se dostavil vychcáný Kočandrle a z toho, jak se Irena tvářila, pochopil podstatu problému a jako si mě změřil.

„Šel bych hrát, ne? Vod čeho sme začálovali?“

Taky jsem si ho jako změřil a odešel jsem beze slova.

Hráli jsme *St. James Infirmary*. Tedy, Fonda to ohlásil jako *Smutnou píseň* a německy pro pana Ceeha v rohu kafírny v uniformě flugabwehru jako *Traurigere Lied*, protože málem lupnul z němčiny. Tam bylo velké tenorové sólo a zahrál jsem je tak, že i pan Ceeh přestal vykládat o nějakých svých hrdinských činech u hospodářské kontroly, a snad se dokonce i zaposlouchal. Aspoň to tak vypadalo.

* * *

Ve středu nato jsem šel pro minerálku do Bílovse a na lavičce na dolní cestě v Montaci jsem zastihl Přemu s Vahařem a Bendou a s Leopoldem Váňou. O něčem se hádali. Přised jsem k nim a Váňa zrovna říkal: „Jasně! Diktaturu proletariátu!“

„My vo žádnou diktaturu dvakrát nestojíme,“ řekl Benda. „Jednu už máme teď.“

Benda byl vůbec nejstrašlivější stydlín z celého Kostelce. V životě se neodvážil holku snad ani oslovit. Jednou jsme ho v lunaparku vyhecovali, že jednu přece jen oslovil, a zmož se jedině na to, že se jí zeptal, kolik je hodin. Ona mu to řekla, tak jí poděkoval a nechal ji být, a to bylo všechno. To bylo asi všechno, co v životě namluvil s nějakou holkou, vyjma snad sestry.

„Diktatura proletariátu je vlastně demokracie,“ pravil Leopold Váňa.

„Blbče, jak může bejt diktatůra demogracie! To mi vysvětli!“ pravil Benda.

„Je to demokracie ve vztahu k proletariátu. K dělníkům, jako seš ty!“

„Já nejsem žádnéj proletář,“ pravil Benda. „Já sem vyučenej strojní zámečník“

„Patříš k dělnický třídě. A diktatura proletariátu je diktatura ve vztahu k buržoazii.“

„No to seš zas ty, ne?“ pravil Přema.

„Ale já sem pochopil historickou úlohu dělnický třídy,“ řekl Leopold Váňa. „Po válce nastolíme socialismus. Buržousti budou muset jít vod válu.“

„Muj fotr je taky socialista,“ řekl Vahař. „Národní.“

„Národní socialisti sou buržoazní socialisti,“ pravil Leopold Váňa „Ty objektivně pomáhaj udržovat panství buržoazie -“

„Tak proč je skopčáci zavíraj?“ řekl Přema. „Povídals, že nacismus je nepokrytá diktatůra buržoazie. Lexovýho fotra zavřeli, a byl to národně socialistickej poslanec.“

„Ponivač buržoazie je šovinistická, kdežto proletariát je internacionální.“

„Počkej, blbče,“ pravil Přema „To jako že buržousti sou proti Němcům, dežto dělníci -“

Leopold Váňa ho ale neposlouchal. Byl v ráži:

„Ve svý většině česká buržoazie kolaboruje. Krky nastavuje dělnictvo -“

„Jo?“ přerušil zas Benda jeho. „U nás ve fabrice dělníci spíš hamouněj.“

„Taky je zavřenejch dost lepších lidí,“ řekl Vahař. „Profesoři, řezníci, sokolove. A židi, samozřejmě. Ty sou skoro samí buržousti.“

„Ty doplácej na zvrhlost systému, který pomáhali vytvářet,“ pravil Leopold Váňa. „Ale po válce všichni pudou

od válu. Ne židi, myslím. Všichni ty páni továrníci a hejtmanové a radové –“

„Tak ahoj,“ řekl jsem. „Já musím pro vostrou vodu.“

„Čkej, Danny, nechod'. To je zajímavý,“ řekl Přema.

„Já musím pro vostrou vodu.“

„Nechte ho,“ pravil Leopold Váňa. Neměl mě rád, nějak instinktivně nebo co. „Toho zajímá nanejvejš tak ňáký troubení.“

„Nojo,“ řekl jsem. „Tak ahoj!“

Šel jsem rychle lesem pryč. Ne že by mě to nezajímalo, ale Váňa mi byl taky nějak instinktivně nesympatický. Šel jsem a vzpomínal jsem, jak otec vždycky po zprávách říkal: Chraň nás Pán Bůh před bolševismem! To by bylo prašť jako uhod! Asi kecal. Ale já jsem nevěděl. Teta Kohnová, sestra strýčka Kohna, co si vzal maminčinu hezkou nejmladší sestru, tetu Máňu, to byla taky komunistka. A taky bohatá, jako Leopold Váňa, jenže ne protivná. Chodila na demonstrace se slunečníkem, a tím vždycky majzla nějakého policajta přes helmu, aby mu neublížila, a vždycky ji sebrali. Ale pokaždé zaplatila kauci a pak o tom napsala článek, jak byla brutálně zatčená. Strýček Kohn říkal, že teta Pavla nastrkala do partaje všechny prachy, co je stržila za prodané dědictví, a že co teď má, má většinou vypůjčené od něho. Strýček Kohn říkal, že proti komunistům nic nemá, zastávají se chudých lidí a on jako tajemník spolku Čechů-židů a neplacený sekretář A. C. Sparty má k chudým lidem blízko. Ale jestli se teda teta nepřestane tahat s tím děvkařem Fučíkem, nepůjčí už jí ani halíř. Na toho Fučíka měl strýček Kohn z nějakého důvodu zvlášť spadeno, buď byl tak ctnostný, anebo, to spíš, to byl asi zrovna ten Fučík, co se kvůli němu strýček Kohn s hezkou tetou Máňou málem rozved. Teta Máňa byla o dvacet let mladší než strýček Kohn a ten Fučík asi o patnáct. Jestli to opravdu byl ten Fučík, to nám sice strýček Kohn nikdy neřek, ale moh to docela dobře být on, a asi byl. Strýčkovi nějak ležel v žaludku, pořád na něj zaváděl řeč. S tetou Máňou se zase

smířili. Když přišli Němci, utekla teta Pavla do Ruska. Mysleli jsme, že tam dostane funkci, že ji třeba uslyšíme z moskevského rozhlasu. Jo, tůdle z moskevského rozhlasu. Dostali jsme od ní dopis na linkovaném papíře se zpáteční adresou *Lager* a něco. Otec řekl, že to je koncentrák. To bylo ještě, než vypukla válka s Polskem. Chtěla na otci, aby jí poslal česko-ruský slovník. Otec s ní asi taky něco měl, protože když jí ho posílal, tak jsem viděl, že brečí. Teta byla hezká, chodila v pánských kalhotách a kouřila z půlmetrové špičky růžové dámsky. Jestli ten slovník dostala, jsme se nedozvěděli. Vypukla válka a Rusáci se spojili s Němcema a napochodovali do Polska z druhé strany. Možná že otec kecal, ale já, když někdo začal mluvit jako teď Leopold Váňa, já si vždycky vzpomněl na tetu Kohnovou, ať jsem chtěl, nebo nechtěl, a nějak jsem se nemoh nadchnout tou diktaturou, i když to teda, podle Leopolda Váni, byla vlastně demokratičtější demokracie než ta, co na ni věřil pan rada se svým tatíčkem Masarykem. Teta Kohnová se mi taky líbila. Nebyla ani moc stará. Tak pětadvacet, nanejvýš.

Vyšel jsem z lesa a kolem řeky jsem zahrnul k pumpě, kde lidi čepovali zadarmo minerálku. A Pán Bůh si na mě zas jednou vzpomněl. U pumpy pumpovala jenom jedna holka, a ta holka byla Marie Dreslerová. Měla na sobě bleděmodrý pršák a čerstvě umyté vlasy, takže jí spadaly v bohatých zlatavých kaskádách po zádech jako Svatojánské proudy.

„Zlato, já ti zapumpuju, chceš?“ oslovil jsem ji.

Pohlédla na mě modrýma očima.

„Nemusíš. Já už mám napumpováno.“

„Vylej to a já ti napumpuju znova. Chci pro tebe něco udělat.“

Znova po mně koukla a pravila:

„Hm.“

To byl takový její zvyk.

„Co to znamená: Hm? Že si to eště rozmyslíš?“

„Už sem rozmyšlená. Můžeš mi nýst tašky, jestli chceš.“

Měla dvě, v každé tři láhve. Já měl taky dvě po třech.

„Ňák se rozmejšlíš!“

„Nerozmejšlim. Jenom se mi to zdá Ňák málo. To u vás tak málo pijete?“

„Tak já si dojdu do lázní vypuřit si ešřě Ňáký flašky.“

„Tam žádný nemaj,“ řekl jsem rychle.

„Seš Ňák moc informovanej.“

„Poměrně dost. Například vim, že dyž ti řeknu vo rande, tvému souhlasu nestojí nic v cestě.“

Propátrala mě modrýma očima a ukázalo se, že je velice inteligentní. Aspoň v téhle oblasti.

„To jako že sem se rozešla s Frantou?“

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Ale já ti ho plně nahradim. Já sem mnohem lepší než Kočandrle.“

Nové přeměření jejím krásně pomněnkovým zrakem a potom opět: „Hm.“

„Rozmyslíš si to?“

„Ešřě nevim. Tohle Hm znamená, že v každém případě píšeš lepší slohy než Franta.“ Můj spisovatelský věhlas obsáhl zřejmě už celou dívčí část kosteleckého gymplu. „Ale z matyky měls zas reparát,“ pravila.

„Ale udělal sem ho.“

„Ale reparát je reparát.“

„Já ti na matyku někoho zjednám,“ řekl jsem. „Třeba Vaničkovou. Ta má samý jedničky. A ke slohům ti budu psát ešřě německý úkoly. A latinský.“

„Z latiny měls reparát loni, ne?“

„Předloni. Vod tý doby sem se hodně zlepšil. Na sextánskou látku stačim.“

Bylo to krásné, kecat s Marií Dreslerovou. Nad řekou se valila podzimní mlha, z kaštanu se snesl list a připlácnul se jí na rameno. Sundala ho. „Už je podzim,“ pravila. „To je smutný.“

„Co je smutnýho na podzimu?“ otázal jsem se.

„Všechno,“ řekla.

* * *

Ta její vostrá voda mi ovšem znemožnila jakoukoliv akci. Dvanáct lahví, to by se ani Peruna na nic nezmoh, i kdyby byl vůbec schopný se na něco zmocit. Šli jsme pomalu dolní cestou, listí ze stromů se sypalo a malé rezavé a červené lístky uvízávaly Marii v zlatých kadeřích. Měla přes pršák úzký pásek z té samé látky, dělalo jí to moc hezkou tajli. A na rukávu černou pásku a černé punčochy.

„Proč máš smutek, Marie?“ zeptal jsem se, když jsem pod těma dvanácti lahvema chytil druhý dech.

„To je –“ nějak zaváhala, dost dlouho, pak to dokončila, zřejmě kecala: „– to mám za Kočandrleho.“

„Nepovídej!“

„Fakt.“

„Kočandrle přeci neumřel.“

„Pro mě umřel.“

V těch černých punčochách měla nohy, no, nejhezčí v Kostelci. To jsem jí vždycky říkal.

„Nosíš je kvůli nohám.“

„Cože?“

„Máš v černejch punčochách hezký nohy. Teda ještě hezčí než normálně.“

„To seš přesně ty,“ pravila. „Jakživo nemáš nic vážného v hlavě.“

„Kočandrle taky *neni* nic vážného,“ řekl jsem. „Kočandrle je vůl.“

„To je,“ řekla „A já ho nemám v hlavě.“

„Tak proč máš černý punčochy?“

„Protože chci mít hezký nohy.“

„To se ti daří,“ řekl jsem úplně s přesvědčením. Pak už jsme o jejich černých punčochách nemluvili. Jejich tajemství jsem se, tenkrát, nedozvěděl.

„Mně se všechno daří,“ řekla. „Kromě Kočandrleho.“

A já, pomyslel jsem si. A řekl jsem:

„Nejvíc se ti dařím já.“

Za křovím se objevila lavička a na ní Přema, Benda a Vahař dosud debatovali s Leopoldem Váňou. Leopold Váňa,

dost našťvaně, zrovna říkal: „Lexův fotr byl vodjakživa služebník buržoazie, a za to, že ho zav –“ a Přema mu skočil do řeči, ještě našťvanějc: „Ale dal se do vodboje!“ a Leopold Váňa pravil: „*Hrál* si na vodboj. Ve skuteč –“ a pak spatřil Marii a přešlo ho poselství. Leopold Váňa se o Marii pokoušel před úspěšným pokusem Franty Kočandrleho. Měli vilu o dvě vily za Dreslerovýma. Jenomže asi nebyl její typ. To jsem u ní dokázal víc já než on, a já jsem u ní dokázal asi tolik, že co jsem dokázal u Ireny, bylo proti tomu světový rekord v dokazování. Marie rovněž, jak spatřila Leopolda Váňu, zdvihla nos a přešla kolem lavice jako z mrtvých vstalá Nefrétété. Já klusal za ní jako egyptský otrok, ruce vytažené z kloubů tak, že mi držely jen na rukávech od saka. Ale mě si nikdo nevšímal. Leopold Váňa se pokusil o jakýsi pozdrav, Marie ho ignorovala. Přema, Benda a Vahař se o pozdrav nepokusili, ale loajálně připojili zraky k Leopoldu Váňově zraku, a všech těch osm zraků opisovalo pomalý půloblouk za Mariinou tajlí, která se pružně houpala nad těma velice pěknýma nohama v černých punčochách, dokud nám pozorovatele nezakryl keř.

„Nejvíc se ti dařím já, Marie,“ připomněl jsem se jí.

„Ty až moc,“ řekla. „Tak ty si myslíš, že mezi mnou a tebou je akorát Kočandrle?“

„Vo nikým jiným aspoň nevím.“

„Mezi klucima a holkama,“ kázala, „může bejt taky eště něco jinýho než kluci.“

„To nevím co.“

„Holky,“ řekla. „Tos už zapomněl, loni v zimě? Jak jsem se podívala u tetičky z vokna a co sem viděla?“

„Já sem na to nezapomněl. Já sem doufal, že tys na to zapomněla.“

„Pozapomněla sem na to,“ řekla Marie. „Eště nevím, jestli mi paměť nebude eště nákej čas sloužit.“

„Nemohla bys na to aspoň popozapomenout?“ otázal jsem se.

„Hm,“ řekla.

„To znamená, že si to ještě rozmyslíš.“

„Přesně tak,“ pravila po mně. „Dyž vidím, jak trpíš pod těma flaškama, možná že na to definitivně popopozapomenu.“

* * *

Pak se dalo do deště, nejdřív drobného, to jsem promok jenom já, pak hustšího, to ještě stačil Marii její pršák, a nakonec se spustil liják, a hrozilo, že promokne i Marie a smrsknou se jí nové šaty pod pršákem. Naštěstí jsme byli právě blízko Pittermanovic chaty a já věděl, kde Rošta schovává klíč. Schovával ho v borovici za záchodem, v díře po suku.

Normálně by tam Marie asi se mnou nešla, ale zahrnala ji tam starost o šaty. V chatě byla skoro tma, jak byla průtrž mračen. Musel jsem zapálit karbidku a Marie sundala pršák a objevila se v těch nových šatech, teda něco absolutně extra. Měla hezkou skládanou sukni, bílou, a ňadra měla v bleděmodré jako námořnické blůze s kotvama, krásně vyšponovaná. Vždycky jsem věděl, že Marie má nejen nejhezčí nohy v Kostelci, ale i ňadra, ale že je to taková senzace, to jsem zas nevěděl. Na zádech, když se obrátila, měla námořnický límec.

Rozhlížela se po chatě. U plné stěny nechal Rošta zvalenou palandu a na ní hodně ušmudlané spodky, v rozkroku žluté. Zaradoval jsem se. Rošta byl jeden z Mariiných kandidátů, ovšem s malými šancemi, ale přece. Po tomhle zátiší mu šance asi klesnou. A po Kočandrleho zradě moje šance se jasně zlepší.

Marie přistoupila k malířskému stojanu, přes který byl přehozený špinavý hadr, takže nebylo vidět, co má Rošta zrovna rozmalované.

„Já udělám čaj, jo?“ řekl jsem. „Vim, kde je.“

„To by docela bodlo,“ pravila Marie.

Otevřel jsem kredenc a objevila se velká vzácnost.

„Von tady má rum. Chceš s rumem?“

„To by ještě víc bodlo. Mně je zima,“ řekla Marie a pokračovala v obhlídce Rostova doupěte. Rosta vymaloval už všechny kostelecké holky, snad s výjimkou hrbaté Vaníčkové, Dadku Habrovou dokonce jako akt. Ale Marie dosud nesvolila. Přitom právě Marii by jistě maloval ze všech nejraději. Byla objektem jeho tužeb.

Mezitím došla ke stolu a štítivě vzala do ruky dva dávno neumyté hrnky.

„Má tu pěkněj svinčik,“ řekla.

„Já to umeju.“

„To je ženská práce,“ pravila Marie. „Ty vař čaj,“ řekla. „S rumem.“

Tak jsem vařil a ona zatím otevřenými dveřmi nachytala liják do hrníčků a prstíky s nehty na krvavo je vlastnoručně vymývala.

* * *

Pak jsme seděli na palandě, srkali jsme horký čaj, ona to nevěděla, ale měla v hrníčku ze dvou třetin čistý rum a modré oči jí po dvou třech lokách začly zářit jako lampióny.

„Marie,“ řekl jsem. „Ty seš absolutně nejkrásnější holka v celém Kostelci.“

„Kostelec není zrovna náký terno,“ řekla.

„V celý Velkoněmecký říši. V celý Evropě,“ řekl jsem. „V celým světě. V celým vesmíru.“

„Jenom?“ pravila zklamaně.

„Já nevím, co je dál.“

„To já taky ne.“

„Tak jak já bych to měl vědět, dyž to nevíš ty?“

„To je vlastně pravda,“ řekla. „Ačkoliv měl bys. Ty píšeš ty vyhlášený slohy. Ty máš fantazii.“

„Ty seš víc než moje fantazie, Marie.“

„Udělals mi to nák moc silný,“ pravila. „Pod' si to čenžnout.“

„Ne, Marie – dyť tam máš jen žičku!“

Ve svém čaji jsem neměl ani lžičku. Chtěl jsem si zachovat jasnou hlavu pro chvíle, až ona bude mít v hlavě.

„Ukaž! Tohle je úplnej krutihlav!“ vzala mi z ruky můj hrníček. Nezbyvalo mi než si vzít její.

Usrkla si.

„Ty tam nic nemáš!“ vyvalila na mě iluminovaný modrý zrak. „Ty seš podvodník!“

„Jak to?“

„Chtěls mě opít!“ řekla. „Ty seš, víš!“

„Nechtěl!“

„Chtěl!“

„Nechtěl!“

„Chtěl!“

„Nechtěl! Chtěl sem ušetřit rum! Neni muj -“

Hleděla na mě velice veselýma modrýma očima a vyprskla. Trošku nalíznutá tedy byla. I po těch jenom dvou nebo třech locích.

Pravila:

„Za trest to vypiješ sám! A ex!“

„Ne, Marie!“ ulekl jsem se.

„Tak žes mě chtěl opít?“

„No - chtěl. Ale jedině jako že v normálním stavu ty seš jak rampouch!“

„Já? Jak rampouch?“

„Aspoň pokud já vim. Kočandrle třeba ví víc.“

„Na Kočandrleho se vy - kašli, teda,“ řekla Marie. „A koukej to vypít! Ex!“

Vypil jsem to.

Okamžitě jsem byl přiopitý.

Vzal jsem Marii kolem pasu.

„Jé! Nech mě!“ zavřískala a vyskočila, ani jsem nevnímal, kam jde. Ozvalo se nějaké hrabání. Potom její hlas: „Má tady ještě půl flašky!“

„Už jen půl?“

„Půl stačí,“ pravila. „Dyžs ty vyzunk mojí porci, já si udělám svojí.“

Nějaký klokot.

„Nalej mi taky, Marie.“

Klokot do mého hrnku.

Marie stála najednou přede mnou, v bílé skládané sukni a s ňadry nádherně vyšponovanými v bleděmodré blůze a dychtivě, s takovou jako nespokojeností, se rozhlížela.

„Co by tu ještě moh mít?“

„Má jen rum.“

„Aha!“ řekla Marie. „Už vim!“

Přistoupila ke stojanu a stáhla z něho barvami zakecaný hadr.

A výhoda, kterou jsem proti Rostovi před tím měl přes ty zfekalizované spodky, byla ta tam.

Poznal jsem ten obraz, ačkoliv jsem ho nikdy předtím neviděl. Maloval ho asi pro mě, jako překvapení k narozeninám. Pěkný překvapení. Mělo to kompozici toho mučedníka s kůží do poloviny těla staženou, co si ho prohlížel na faře, když jsme dělali ten melouch pro velebného pána Melouna. Jenomže ten mučedník jsem byl jasně já, podoba bezvadně trefená, to Rosta uměl, a tu kůží ze mě nestahovali žádní žoldnéři, ale těch třiadvacet kosteleckých holek, všechny úplně nahaté, i ty dvě holky Weberovic z Lince. Všechny podoby úplně jak na fotografii, teda obličej, jinak jsem nemoh posoudit. Marie hned druhá od kraje, hned za Irenou. Tak ji přece vymaloval. Ale to jsem nevěděl, že je pornograf.

A Marie se rozřehtala. Smála se, až se ohýbala v pase a zase zakláněla, a skládaná sukně se jí necudně vyhrnovala nad kolínka. A to prý to byla nejzbožnější holka v Kostelci! Co teprve ty nezbožné! Potají jsem se zmocnil flašky a zunkal jsem.

„Jé! No todle! To se řekne!“ smála se Marie.

„Komu?“

„Já nevím! Ale někomu!“ prohýbala se v pase. „Todle je Jaruna Dovolilovic!“ ukazovala. „A todle Evina Bojanovská! A todleto je Irena!“

„A todleto seš ty!“ pokusil jsem se na ni ukázat, ale svez jsem se ke straně.

„Já!“ řehkala se na celé kolo a taky si zunkla. „Já nemám takle óóóbrovský ňadra! A dóle sem taky blondátá!“

„Jo?“ pravil jsem se zájmem a vstal jsem. Tedy: domníval jsem se, že vstávám: ve skutečnosti jsem spad na zem.

Marie po mně koukla.

„Ježišmarjá! Ty seš komplet vožralej!“

„To sem,“ pravil jsem. „Kvůli tobě.“

„Proč kvůli mně,“ otázala se, jako kdyby nevěděla.

„Ponivač,“ řekl jsem, „ponivač ponivač ponivač.“

„Co to je: ponivač ponivač ponivač?“

„To je ponivač ponivač ponivač.“

„Ponivač ponivač ponivač seš vožralej!“

„Ne! Ponivač ponivač ponivač tě miluju!“

„Ponivač ponivač ponivač si pudeš lehnout,“ řekla Marie.

„Ponivač ponivač ponivač si v sobotu pudeš zatancovat do Provodova!“

„Ponivač ponivač ponivač možná přídu,“ řekla Marie.

„Ponivač ponivač ponivač ty tedka vstaneš, tak,“ pomohla mně vstát, „a ponivač ponivač ponivač Mařenka tě tedka odvede do postýlky.“

„Ponivač ponivač ponivač Mařenka se mnou *pude* do postýlky!“

„Ponivač ponivač ponivač Mařenka s tebou *nepude* do postýlky.“ Děsně jsem se motal. „Ponivač ponivač ponivač seš vožralej!“

„Nejsem!“

„Ponivač ponivač!“ řekla. „Ponivač seš!“

Do dvou prstíků vzala Rostovi podvlíkačky. „Ponivač někdo tu udělal ee a ponivač Mařenka to uklidila, ponivač Danielek je vožralej a musí si jít hajnout. Že si Danielek musí hajnout?“

„Musí,“ řekl jsem. „Ponivač musí. Ponivač je vožralej. Ponivač nechce.“

„Ale ponivač je vožralej, ponivač musí,“ řekla Marie, ta krásná blond holka z Kostelce.

Dala mi něco pod hlavu, asi Rostovy tepláky, přetáhla přese mě nějakou smrdutou deku, ale skrze smrad voněly její vlasy, holky vždycky víc vydržej, když se chlap úplně setne, vždycky je u toho nějaká holka, nebo byla, tenkrát, která ho dovede do postele a přikreje a zhasne lampičku, ó matko lidí, matko molů, matko všeho... života přetěžkého...

Marie zhasla karbidku. Venku docela něžně šuměl déšť. Bylo mi dobře. Bylo mi dobře v té chatě v tom krásném městě Kostelci, tak dávno... Marie byla prima... holka... tak dávno...

Byl jsem v limbu.

* * *

Probral jsem se ráno, pořád přšelo a do šumění deště zněl ještě nějaký jiný zvuk. Dlouho jsem nevěděl, co by to mohlo být, až mi to najednou došlo a příšerně jsem se lek. Někdo chrápal. Přece ne - Otočil jsem se. Byl to Rosta. Ležel vedle mě na široké palandě a vydával zvuky, něco strašného.

Zvedl jsem se a opět jsem se složil, se zasténáním. Ten jeho rum byla asi kvalita.

Chrápání přestalo. Rosta otevřel oči.

„Tě noha, zlískanej,“ řekl.

„Ty vole,“ řekl jsem. „Jesti to byl denaturák, tak mě máš na svědomí. Au!“

Chytil jsem se za hlavu.

„Kradenýmu koni nekoukej na zuby!“ pravil Rosta. Něco se mi na tom přísloví nezdálo, ale hlava dělala příliš velké divy, tak jsem nad tím nehloubal.

„Au au au!“ zařval jsem. „A jí máš na svědomí taky! Jestli voslepne nejhezčí holka v Kostelci -“

„Kohos tu měl, bídáku?“

To mě zarazilo. Že Marii, to jsem zrovna Rostovi říct nemoh, i když všechno, co jsem s ní dělal, bylo, že jsem se s

ní ožral. Přesně řečeno, že jsem se ožral pod jejím dohledem.

„Hádej,“ řekl jsem. „Máš jí taky na tý svý fresce.“

Rosta zamžoural po odkrytých nestydatostech a řekl:

„Irenka?“

Neřekl jsem nic, což bylo jako žádná odpověď taky odpověď. Jenže on pravil: „Jo počkat. Ta ne. Ta se spustila s tím volem Kočandrlem.“

„S tím se přece tahá ta mrcha Marie,“ řekl jsem, abych zahladil stopy. „Mrcha Irena jí ho přebrala.“

Vlastně jsem mu tím odkryl stopu, ale naštěstí si jí nevším.

„Au! Nemáš tu aspirin?“

Rosta vstal a šel ke stolu. Řekl jsem:

„Ty si myslíš, že mrše Ireně to vadí, že momentálně chodí s volem Kočandrlem?“

Rosta se ke mně obrátil, s flaštičkou aspirinů v ruce.

„Tak tys tady *měl* Irenu! No to je teda velemrcha!“ řekl a podal mi aspiriny. „Řeknu ti, holky sou kurvy.“

„To sou.“

Spolkl jsem aspiriny.

„Taks jí přeříz, konečně,“ pravil Rosta.

Toho jsem se zalek. Rosta byl fajn, ale moh se taky někde nalíznout, nebo ho nějaká holka mohla dostat do svěřovací nálady, nebyl na to moc odolný, a Irena se mohla domáknout, že o ní říkám tyhle řeči, které jsou ještě k tomu bohužel lež.

„Byl bych, vole,“ řekl jsem, „nebejt tvýho zasranýho metylalkoholu.“

„Tak vono nic?“

„Jak si to představuješ, čeče? Toho si lokneš a zdřevěníš.“

„Vole! To byl pravej předválečnej Meinlův rum,“ řekl Rosta. „Nesváděj to na rum, že seš nemrcouch.“

„A co seš ty?“

„Já nejsem.“

„A co Marie? Tus přeříz?“

Rosta smutně zakýval hlavou.

„Tu ne, čoveče. Ta je tvrdohlavá. Tu sem ještě ani nenamaloval.“

„Vidiš, ty blbče. A stačilo by ti zatáhnout jí sem, až bude třeba pršet, tady jí namalovat a bude to!“

Vstal jsem. V hlavě se mi vztekal mozek.

„To není tak snadný,“ pravil Rosta „Každopádně ne u Máni.“

„Mimotos jí namaloval,“ ukázal jsem na nahatou Marii na svém votivním obraze s vysněně obrovskými ňadry a s černým klínem.

„To je jenom taková freudovská fantazie,“ pravil Rosta.

„To vidím,“ řekl jsem. „A je dost vedle. Vona nemá takovýhle gigantický kozy.“

„To já vim. To sem na ní měl vztek, dyž sem jí je maloval.“

Přistoupil jsem k plátnu a zkoumal jsem nahatou Marii. Přes ten viklavý mozek se mi vybavil včerejší krásný podvečer, ta mlha, to kaštanové listí, Mariina skládaná sukně, déšť a blond vodopády zlatých kadeří. Déšť šuměl pořád. A taky co mi řekla. Týkalo se to vlastně otázky realismu, o niž se Rosta hádal s panem profesorem kreslení Balašem.

„Taky, čoveče,“ pravil jsem, „taková přirozeně blondátá holka nebude dále, řek bych, takhle brunet.“

Bylo mi blaze z toho, co jsem řekl.

Rosta si stoupl vedle mě a taky zkoumal Mariinu zahrádku, jak jí aspoň měla na obraze. Po chvíli pravil: „Je to možný. To asi nebude. Čoveče...“ pravil zasněně, „dyž si představím, že to tam třeba má taky tak nádherně zlatý jako na hlavě...“

A já si náhle s úlekem vzpomněl, že jsem strávil noc mimo domov a doma jsem nic neřek. Rychle jsem se ohlédl. Moje dvě tašky se šesti láhvema vostré vody stály v rohu a nad nimi hodiny. Tři čtvrtě na sedm! Proboha! Maminka asi umřela strachem!

„Do prdele!“ zvolal jsem. „Já našim včera nic neřek!“

* * *

Letěl jsem domů v dešti. To bude teda průser! Vylétl jsem po schodech do třetího poschodí a zazvonil jsem u dveří.

Otevřela mi maminka. Jako se na mě zamračila, ale byla nějaká klidná.

„Že se nestydíš, Danny!“ pravila přísně.

Hrklo ve mně, docela doslova.

„Mami, nezlob se. Já -“ nevěděl jsem, co ví a co se asi stalo, že je tak klidná.

„Seš eště moc mladej, aby ses musel opíjet!“

Aha! Ale kdo jí to -

„A karbanit!“

Něčí *pia fraus*! Čí? No - „Já sem nechtěl mami. Ale vono to -“

„Vždyť nejseš na alkohol zvyklej! Musíš si dávat pozor!“

„Já sem si dával, jenomže -“

„Honzík Dresler říkal, žes vypil jenom jeden hrníček grogu a -“

„Honza Dresler?“

„Ano. Volala Mařenka Dreslerová, že mi jejich Honzík vzkazuje, že ses na Pittermanovic chatě opil.“

Mařenka! Tak ona je to takhle hodná holka! Žádná mrcha! V zimě to na mě sice práskla panu radovi, ale to se člověk nemůže vlastně divit. Mít se mnou umluvené rande a pak mě na vlastní oči vidět vochlovat jinou. A myslela na mě! Hozík Dresler vzkazuje! Taky je docela fikaná!

„Já už to víckrát neudělám, mami,“ řekl jsem.

„Takový hlouposti neříkej,“ pravila maminka. „Ale snaž se pít s mírou. Zpíjet se do němoty - vždyť k tomu nemáš vůbec žádný důvody! Takovej mladej, hezkej, inteligentní chlapec -“

* * *

Ve škole jsem Marii zahlédl jenom o přestávce na chodbě, korzovala s Blankou Poznerovou pod dozorem paní profesorky Řivnáčové, a když mě uviděla, chytila se za pusu

a rozřehtala se. Taky jsem se zazubil a vůbec mi to nevadilo, že se mi řehtá. Musel jsem být pěkně směšný, po tom rumu, ale fakt je, že mě přikryla a doma mě svou laskavou pozorností ochránila před průserem.

Šel jsem na záchod, kde hulilo asi sto lidí domovinu a Leopold Váňa instruoval Jíru Horáka, kosteleckého přeborníka v biliáru, a Lexu v komunismu.

„V rajchu drží moc buržoazie,“ říkal zachmuřeně a hulil doutník, který patrně ukradl fotrovi.

„Nekecej! Tam držej moc náckove,“ pravil Jíra Horák. „A to nejsou žádný buržousti, aspoň pokud já vim. Vem si Kühla,“ uvedl jako příklad za všechny pana říšského komisaře. „To byl před válkou ajznpoňák, jako náš fotr. Taky vechtr. Jenže ho vyhodili pro pití ve službě a defrauduaci úředních peněz.“

„Mimoto prásk mýho fotra,“ pravil Lexa. „Jedinej slušnej Němec v Kostelci je pan Kleinander, a to teda buržoust je. Vrchní účetní.“

„Chápej!“ pravil Leopold Váňa. „Já to беру obecně. Samozřejmě že v detailech –“

Z hajzlu se vyvalil hrozný puch. Lexa pravil:

„Páni! To je smrad, jak dyž rozpáře komedianta! U Mánesů měli včera k večeři zas zelí. Benno!“ zvolal směrem do hajzlu. „Ber si sebou kolínskou, čoveče! Proč máme my trpět následkama tvý nenažranosti!“

„Di do prdele!“ ozval se za dvířkama Bennův hlas.

Zvonilo a vypadli jsme ven.

* * *

Pořád lilo, ale mně bylo příjemně. Poslední hodinu pan profesor Bivoj zkoušel. Měl na to takovou metodu, odvozenou, počítám, z Grand Guignolu. Vyvolal vždycky nejdřív tu nejhloupější holku, v tomhle případě Ladislavu Hornychovou, dal jí příklad a nechal ji mluvit. Dlouho jí mluvení nevydrželo a pan profesor Bivoj taky mlčel. Mlčení měl přesně načasované na dvě minuty. Po dvou minutách se

úplně klidně, avšak ledově zeptal: „Dál nevíte?“ Ladislava Hornychová řekla, taky klidně: „Prosím, nevím,“ a pan profesor Bivoj řekl: „Sedněte si,“ a do černého notesu psal nápadně výraznými tahy pět. Pak vyvolal nejhlupejšího kluka, což jsem býval buď já, nebo Josef Krátký, třídní básník. V tomhle případě jsem to byl já, a jako obyčejně, moje vystoupení byl němý film, trval dvě minuty, pak jsem přerušil mlčení slovy „Prosím, nevím,“ obdržel jsem pět, šel jsem si sednout a pan profesor Bivoj vytasil Libuši Maršíkovou.

Tak se pomalu klestil cestu celou třídou a dokázal ji celou knokautovat na jednom jediném příkladě, takový to byl machr. Bylo nás ve třídě jedenadvacet, na okno bubnoval déšť, kolem zámecké věže rychle letěly cáry mlžného oparu, bylo mi fajn. Pan profesor Bivoj se proklestil až k Jardovi Bukavcovi, což byl nejlepší matematik, ale ještě lepší šachista, a pan profesor Bivoj ho měl rád, ale zároveň na něj žárlil, protože dokud Jarda Bukavec nezačal hrát šach, byl pan profesor Bivoj nejlepším šachistou v Kostelci. Teď s ním Jarda Bukavec prohrával jedině před kompozicí z matematiky, kde se obětoval kvůli třídě, aby měl pan profesor Bivoj dobrou náladu a dal nám lehčí příklady. Dnes však s příkladem ani Jarda Bukavec nehnul, pan profesor Bivoj mu s velkým uspokojením vepsal do notesu kouli, a zvonilo. Z koulí u pana profesora Bivoje si nikdo moc nedělal, protože tím velkým množstvím byly devalvované.

* * *

Sotva jsem přišel domů a sotva otec odešel do banky a maminka na návštěvu k paní Moutelíkové, vytočil jsem Dreslerovic číslo. Vzal to brácha.

„Mařena se učí,“ pravil.

„Tak neblbni a zavolej jí!“

„Fotr jí zakázal, že se nesmí hnout z pokoje. Měla kouli z českýho slohu.“

„Nekecej! Jak mohla dostat kouli z českýho slohu? Ze slohu se nedávaj!“

„Měla v něm čtyry hrubky,“ řekl Honza. „Napsala omýtko s tvrdým y a dobili hrad s měkkým a zapoměl s ie, a dokonce ve slově řýše ypsilon, to prej schválně. Za každou hrubku jedna dólu, a sloh stejně jak vod Hurvínka, tak si to spočítej.“

„Je váš fotr doma?“

„Neni.“

„Tak přeci nevodřekneš kamarádovi!“

„No dobrý. Já to Mařeně řeknu.“

Za chvíli se ozval Mariin hlas:

„Danny?“

„Jo.“

„Danny, tys byl tak nádherně zlitej! Už je ti dobře?“

„Je mi nádherně, Marie. Díky tobě.“

„Jó díky mně! Já sem do tebe nalila ten rum.“

„To máš jedno. Já ho zas chtěl nalejt do tebe.“

„Já vim. Jenže já ne s tak špatnym úmyslem.“

„Já taky ne se špatnym.“

„To přijde na to, jak se na to díváš,“ pravila. „Já čistě jen z legrace.“

„Ale bylo to vod tebe moc fajn, Marie.“

„To teda nevím,“ pravila nejistě. „Je to hřích.“

„Já myslim, jaks zatelefonovala našim.“

„Jo to. No to -“

„Co to?“

„To bylo takový jako za pokání za tamten telefon - v zimě - víš, Daníčku?“ řekla.

Vlna něžné lásky se mi vzedmula až v nejzazších pórech duše. Skoro jsem zapomněl, jak je zbožná. Ono taky s ní se to dalo lehce zapomenout. Ale byla. To bylo vidět.

„To vode mě nebylo hezký,“ pravila.

„Jenže já si to zasloužil. Dyž miluju tebe, nemám vo žádnou jinou ani prstem zavadit.“

„Ani vokem,“ opravila mě Marie.

„Však já už nezavadim,“ řekl jsem s nejlepším možným předsevzetím. „Marie, přijdeš v sobotu do toho Provodova?“

„Přidu,“ řekla.

Začal jsem rychle procházet nebeskými poschodími, až jsem se octl v šestém.

„Pudem spolu, jo? Začínáme tam ve tři, tak můžem tak v jednu -“

„Já tam pojedu. Blanka Poznerovic veme auťák.“

Před sedmým nebem jsem se zarazil.

„A - nemoh bych jet s váma?“

„Vono nás pojede pět holek. To by ses nevešel.“

Klesl jsem asi tak do třetího, ale pořád jsem byl v nebi.

„Ale přijedeš, Marie, žejo?“

„To víš, že jo, Daničku...“ pravila svým nejmilejším způsobem. Asi jí Kočandrlova zrada přece jen nebyla tak úplně volná. Musím kout železo - „Táta de!“ zašeptala do telefonu. „Musim jít, nebo je v sobotu se všim ámen! Ahojahoj, Daničku!“

A cvakla s telefonem.

* * *

Do Provodova jsem teda šel pěšky s kapelou. Vlekli jsme vozík s nástrojema a za náma se táh houf kosteleckých pásků a kristýnek^[59] a pomáhal nám tlačit, takže de facto jsme se moc nenatahali. Holky měly na nohou většinou rozšmajdané polobotky a lodičky si nesly v nákupních taškách. Pod pršáky, když zafoukal vítr, jim bylo vidět šaty do tanečních. Všechny se na to nakadeřily a měly přes účesy barevné šátky, aby jim je nerozcuchal vítr.

Táhli jsme do kopce, který pomalu stoupal, a pod námi v údolí se Kostelec leskl v dešti, visely nad ním černé a šedivé mraky a z lesů stoupala pára. Do Provodova to byly skoro čtyři kilometry, ležel už vlastně v horách. Veliká vesnice, veprostřed kostel s červenou cibulí a hned za kostelem obrovská hospoda „U žaludu“. Tonda Novák, syn

hostinského, byl děsný swingař, ten nám to s fotrem vyjednal. V hospodě měli za výčepem sál, kde se před tím, než Němci zakázali tancovat, pořádaly taneční čaje a hrálo ochotnické divadlo. Jak byli blbí, chodili Němci občas kontrolovat, jestli se netancuje, jenom v sobotu večer a v neděli odpoledne. Proto jsme hráli v sobotu jenom do šesti a potom jsme klusali dolů do města, abysme v osm mohli začít v Beránku, k poslechu. V zimě jsme jezdili dolů na saních. Pro jistotu ještě vepředu ve výčepu u okna seděl vždycky pan Nosek, četník, a hlásil, kdyby šla nějaká kontrola.

V sále už bylo hezky plno, když Brynych dal takt a spustili jsme svou znělku, *Casa Loma Stomp*. Všichni tou dobou už věděli, že to je znělka, a tak nikdo netancoval. Hráli jsme ji ve stoje, uměli jsme to zpaměti, tak jsem obhlížel sál, ale samozřejmě, Marie tu ještě nebyla. Přijedou tak za hodinu, počítal jsem. Blanka Poznerová je na to naučená. Chodí všude pozdě. Poznerovým patřila největší fabrika v Kostelci, obrovská gumovka, a Blanka jezdila každý týden autem do Prahy k Jirákovu do tanečních. Měli auto se šoférem. Tím autem přijedou tak asi ve čtyři. Pořád budu mít dvě hodiny.

Takže zatím jsem moh hrát a těšit se. Obhlížel jsem sál, byla tam Helenka Teichmanová s Kábrtem, Prdlas, král pásků, s nějakou zmalovanou kristýnou asi z Hradce, Ladislava Hornychová s Pepíkem Kučerou a Dadka Habrová v šatech bez ramínek, nahoře nahá, s Jarkou Mokřým, ten se s ní asi pokoušel zahrnout Zuzaně. Byli tam prostě všichni. Z mých třiadvaceti oveček asi patnáct nebo šestnáct. Odsekávali jsme ten ukvapený stomp, Venca Štern se zrovna nad náma rozestřel takovým sklouzávacím trombónovým sólem, když se otevřely dveře a z výčepu vstoupila Irena v žlutozelených šatech z žoržetu a za ní vůl Kočandrle v černém dvouřadáku s červenými proužky. Hned po něm Leopold Váňa a Rosta Pitterman.

Zachvátily mě smíšené pocity. Irena s Kočandrlem, to bylo fajn. Vždycky jsem se rád před Irenou vytahoval na tenoru, i když ona byla na jazz hluchá jak poleno. A dnes se před ní vytáhnu taky s Marií. Až ji Marie uvidí s Kočandrlem, určitě se po mně bude vinout jak liána. Já po ní jak tři liány, samozřejmě. Řeknu klukum, aby to občas zaváleli beze mě, Benno vždycky uměl zaplnit díry po mých sólech, nebo Fonda, prostě místo našeho bobcrosbyovského dixielandu zahrajou normální dixík.

Jenomže celou situaci zkomplikoval Rosta. Toho jsem sem nezval. Ale toho nebylo potřeba zvat. Byl vždycky tam, kde byly holky. Jako já. Měl jsem na to myslet, já blb. Nějak ho zablokovat, nějak bůhvíjak. Určitě půjde hned po Marii. Třeba jsem měl zaplatit Piksle, to byla známá kostelecká prostitutka, aby mu šla stát modelem k aktu na chatu. Jenže na tu by se asi Rosta vykašlal. Na takové akty nebyl zvědavý.

Prostě jsem ale něco udělat měl. Skončili jsme znělku a spustili jsme *Some of These Days*. Tady v Provodově to Fonda ohlásil na plný pecky, ne jako *Einmal, einmal, mein Schatz*, jak to ohlašoval v Beranu, kde jsme to hráli k poslechu. Tady jsme to hráli k tanci. První na parketu samozřejmě Rosta s Dadkou Habrovou, čert ví, jak ji Jarkovi hned na začátku vyfouk, potápěli se, že to vypadalo, že z ní ty šaty spadnou, ale obklopil je brzy takový dav, že jsem to nespatriil. Kočandrle s Irenou přirozeně taky, vůl Kočandrle jako kdyby měl v zádech lineál, ale Irena se teda předváděla, žoržetová sukně jí vlála kolem nohou, až jsem zahlíd podvazky. Mrcha Irena. Nastoupil jsem do sóla a vztekle jsem vzlykal: *Some of these days, you'll miss me, honey...* Irena na to nevypadala, že bych jí někdy scházel, ale ona mi tedy momentálně taky nescházela, jak jsem se nad ní vítězně zalykal ve střední poloze, kde je to na tenoru nejlepší... *you'll be sorry When I'm gone away...* a pak jsem jen tak příjemně čekal, až se otevřou dveře a objeví se Mariina zlatá hřívá. Vyzdobil jsem své sólo ironickým

kudrlinkama jako snad nikdy v životě, sed jsem si a do sóla vlít Benno, nádherně, s wa-wa na korpusu, zdálo se mi, že se za mě Ireně posmívá, kvákal jak žába, ale nádherně za rytmem, cifroval jsem na tenoru pod jeho pekelným vřeskem a pak jsme to dohráli tutti a ve fortissimu. A pak hned *Swingin' the Blues a Bob Cats. A Tiger Rag*. Pak jsem se šel vymočit. Pan Novák nám zdarma čepoval dvouprocentní pivo, toho se dalo vypít deset püllitrů a efekt ani zdaleka takový, jako po tom jednom hrníčku rumu na chatě. Ale zato se muselo chodit ven.

Leopold Váňa stál na chodbě s Jířou Horákem a zase to do něj hustil jak misionář. To se teda divím, pomyslel jsem si, že se sem vůbec trmácel, když teda o troubení zájem nemá. Ale shromáždily se zde duše.

„To máš pravdu, Jířo,“ zahučel Leopold Váňa, když jsem si k nim stoup a on zjistil, že to jsem jen já. „Jde o celonárodní odboj. Ale my se ho musíme snažit přeměnit v třídně uvědomělý hnutí.“

„Dyť snad de vo to porazit Němce,“ pravil biliárový mistr.

„To taky,“ pravil Leopold Váňa, „ale především –“

Kolem přešel Rosta a zavolal na mě:

„Danny, přijde Marie!“

„Jo? Jak to víš?“ řekl jsem, jako že je to pro mě novinka.

„Přijde! Říkala mi to Zuzka Princová. Přijedou vobě s Blankou Poznerovou autem.“

„Jo? A s kerym přijde?“

Rosta mě zatáh kousek stranou od kazatele, jenž přestal kázat a počal naslouchat, a řekl vzrušeně „To je právě to, čeče! Přijde sama! Jenom s holkama.“

„Aha.“

„Mám možnost, čeče!“

To jsem věděl taky, že má. To mi neřek žádnou novinu. Jenomže já z toho neměl takovou radost jako on.

„Danny, udělal bys pro mě něco?“

„No,“ pravil jsem dost nenadšeně.

„Vy hrajete taky ten flák, že jo, *Everybody Loves My Baby?*“

„Hrajem.“

„Von je to charleston,“ šeptal Rosta jak Babinský. „To tady nikdo neumí, akorát já, eště vod ‚Jarního sluníčka‘. Já jí řeknu, že jí to naučím, pak puđu k tobě, že to pro ní jako vobjednávám, ty to vyjednej, abyste to zahráli, a já jí to puđu učit!“

„A co si vod toho slibuješ závratnýho?“

„No prostě - naučím jí to, žejo. Dostanu jí do nálady. Určitě je votrávená z Kočandrleho, tak já se jí musím prezentovat v nějakým příznivým světle. A charleson umim. Bezvadně. A nikdo jinej ho v Kostelci neumí!“

Napadly mě ty spodky na té palandě a nevěděl jsem, jestli mu ten charleston tak pomůže. Trošku mi stoupla naděje.

„No dobrý. Dyž chceš,“ řekl jsem.

Šli jsme se vymočit a vrátili jsme se do sálu.

A tam, hnedka ke stolu u dveří, si právě sedala Marie se Zdenkem Pivonkou.

* * *

Odplížil jsem se na pódium a Rosta se odplížil k Zuzce Princové. Zahájili jsme případně bluesem, na který se tancoval slowfox, a obě holky, Marie i Irena, chtivě nastoupily na parket se svýma čenžnutýma milencema. A obě se předváděly a obě metaly lhostejně vražedné pohledy jedna po druhé a obě se vinuly ke svým volům jako liány a oba ty volové, Kočandrle a Pivonka, tancovali o sto péro.

Ó Bože! Ach, Pane Bože! Vzlykal jsem v duchu, houkal jsem na tenora jako na píšťalu smutného mississippiského parníčku, za oknem hospody se rozkývaly větve jabloní a podzimní vítr přivál do Provodova pěkný slejvák. Dohráli jsme *Joe Turnera*, Fonda zaznamenal ty kapky a ohlásil slowfox *Pláče nebe nade mnou*. Opravdu plakalo. Brečelo. Úplně řvalo, jak to jednou řekla Alena, nyní ve vyhnanství na gymnáziu Elišky Krásnohorské.

„*Děšť kolem nás tančí,*“ zpíval Lexa, který občas fungoval jako náš *crooner*. „*To se jen mlhy v kapky mění...*“ a já s Bennem jsme do toho přihrávali bluesovými breaky, ačkoliv v notách to nebylo, to nás tak vzal ten podzimní liják „... *však já vím, že to praua není...*“ zpíval Lexa východočeským nářečím, aby to shodil, zahlédl jsem i Mariiny podvazky, jak prováděla gigantický šroub, celá šťastná, že se teda pomstila Kočandrlemu i Ireně, oběma jednou ranou „... *To pláče nebe nade mnou...*“ pěl Lexa a v poslední koruně přeskočil hlasem jako Oldřich Nový v *Jen pro ten dnešní den v Kristiánovi*, a my jsme na sebe s Bennem přes strašně dlouhou korunu pošťkávali takovou přátelskou bluesovou hádkou.

* * *

To na parketě, to moc přátelsky nevypadalo. Čekali na další flák a obě holky se jako náramně bavily se svýma volama, rozesmáté jako na celé kolo, a z rohu od prázdného stolku je ponuře pozoroval Rosta, který si Zuzku Princovou nechal klidně odvést Leopoldem Váňou.

„*Sjezd swingařů,*“ ohlásil Fonda, spustili jsme, pomalý swing, a holky ho tancovaly málem jako kozáčka. Tak jsme se vlekli, teda já, se srdcem plným bluesu přes další dva foxtroty, až jsme si dali pauzu a Zdeněk se šel vymočit.

Zachytil jsem Rostův smutný pohled a dostal jsem nápad. V tomhle boji se Rosta stal ze soka partnerem, protože teda s každým, ale ze Zdenkem Pivonkou... To mu nestačí, mizerovi, připravovat mě už dva roky o Irenu? To mě musí začít připravovat i o Marii? A Rostu taky?

„Fondo,“ řekl jsem. „Hodíme si *Everybody*, jo?“

„Dobrý.“

„Ale hned, jo?“

„Proč hned?“

„Já ti to pak vysvětlím. Ale honem, prosim tě!“

Fonda se už teda neptal a vydal povely. Pochopil, že jde o něco s nějakou holkou, a v tom případě že jde všechno

stranou, i jauzepauza. Brynych zavařil na dřeva charleston, přes vlnovku tenora jsem uviděl, že Rostovi to došlo a vstal. A hnál se k Marii. A skočili jsme do toho... *Everybody Loves My Baby...* pěkně ostře, v duchu jsem spatřil Kristiny bílé nožičky za drátěnou klecí... *but my baby don't love nobody but me...* Většinou nikdo nečekal, že uděláme tak krátkou pauzu, hodně kluků odešlo močit, takže parket byl skoro prázdný. A vyprázdnil se úplně, když lidi viděli, co počal Rosta předvádět před trochu zkoprnělou Marií.

Moc a dlouho zkoprnělou ne. Rychle se přiučila. Když šlo o tancování a podobné blbosti, na to byla učenlivější než na to, že omítka se píše s měkkým i. V momentě její nožičky, v bílé skládané sukni a v černých punčochách, a ještě hezčí než Kristýniny, sebou začly švihat a Rosta tančil charleston, jako kdyby byl na péro, tak ho láska nadzdvihovala. Těch několik párů, co přišly na parket tancovat foxtrot, přestaly a sledovaly Rostu a Marii... *everybody wants my baby but my baby don't want nobody...* zpíval jsem si v duchu a odsekával jsem jim do těch krůčků stakatové notičky... *but me...*

Jo. A najednou, kde se vzal, tu se vzal a úplně drze, vkročil na parket Zdeněk, zaklepal křepčícímu Rostovi na rameno, něco řek, zřejmě „Dovol,“ a ve vteřince začal zas on sebou škubat, jako kdyby byl na péro, zatímco Rosta se zastavil, jako kdyby péro prasklo, a pak se, úplně zvadlý, odploužil ke svému stolu, neboť Marie, ta zmije, jako předtím křepčila s ním, nyní zcela plynule otočila směřující se obličej ke Zdeněkovi a mrskala nožičkami, až přesky podvazků vrhaly šajny na všechny strany... *cause when my baby kisses me on my rosy cheeks...* opravdu jí hořely tváře, opravdu jako růžičky, bleděmodré oči měla rozsvícené jako předevčirem tím rumem a kolem hlavy jí poletovalo husté zlato, krásně umyté, vyšamponované, nagulmované, nebo co se s tím dělá... *I just let those kisses be and don't wash my face for weeks... Oh! Everybody loves my baby...* Dul jsem tak vztekle, že se mi přetrhla

kšandička a musel jsem celou váhu tenora nést na pravém palci... *everybody loves my baby...* hráli jsme last chorus, Zdeněk na parketě snad udělal přemet nebo co... *and my baby loves... everybody...* Mariiny černé nožičky s lodičkama sebou švihaly jako na drátkách... *but me... oh...! but me...*

* * *

No prostě, Zdeněk prostě ovlád parket a na všeobecnou žádost jsme pak ten pitomý charleston opakovali ještě třikrát, všichni se ho chtěli naučit a Zdeněk se velmi ochotně ujal role učitele, předváděli ho s Marií, dav je napodoboval, stovky nožiček sebou švihalo za vlnovkou tenora a já zuřivě dul a v hlavě se mi slova tý pitomý písničky úplně popletly.

Jediná Irena netančila charleston, celá upjatá seděla během celého charlestonování u stolu s Kočandrlem, to mě potěšilo, a jak jsem po nich mžoural, měl jsem silný dojem, že se hádají. Potěšilo mě to ještě víc.

Z charlestonového obžerství se Zdeňkovi zase začlo chtít jít močit, vytratil se, Marie si šla sednout a my spustili, abysme si odpočinuli a charlestonáci na parketě taky, *Zamknu si dnešní den*. Houknul jsem na Benna, aby to uvařili beze mě, a už jsem byl u Marie.

„Marie, smim prosit?“

Vzhlédla ke mně od zrcátka, ve kterém si prohlížela vlastní krásu, kterou ještě vylepšovala opojně vonícím pudrem.

„Já sem děsně udejchaná, Danny.“

„Dyť je to jen slowfox, Marie!“

Koukala na mě, ňadra se jí opravdu zdvihala nějak víc než obvykle.

„Prosim tě, Marie! Já budu muset zas jít hrát a děsně sem se na to těšil Prosim tě!“

„Dyž tak pěkně prosíš...“

Vstala, přimáčkkl jsem se na její sladká ňadra, ucítil jsem její sladká stehna, jak jimi pohybovala do rytmu toho slowfoxu. „... *Zamknu si dnešní den do truhly snů...*“ pěl Lexa nosem, napodoboval Václava Irmanova „... *pak zůstane dál se mnou...*“

* * *

„Marie,“ řekl jsem jí do bílého ouška, v kterém měla modrou křtící náušničku, protože byla zbožná, „říkalas, že přijedeš sama, jenom s holkama.“

„Já sem si myslela, že přijedu sama, Danny. Fakticky!“

„Tak pročs přijela s Pivonkou?“

Neřekla nic, provedl jsem bezvadný, ale smutný šroub, přesně jak nás to učil taneční mistr pan Toman, opřela se o mě ňadry, která byla měkká a současně pevná, žádná jiná látka na světě nemá takové skupenství...

„Tys mi to slíbila, a pak se na mě vykašleš.“

„To máš těžký, Danny... tydle věci...“

Nojo. Tydle věci. Tak to je blbý.

„Jaký věci?“ chtěl jsem vědět, ačkoliv jsem to věděl moc dobře.

„... *pak bude světlem mých šedých dnů...*“ pěl Lexa, „... *jež plane stále tmou...*“

„Však víš,“ řekla Marie.

No věděl jsem, věděl.

„Tys začla chodit se Zdeňkem?“

„Hm.“

„Co to znamená Hm?“ zeptal jsem se, ale velice trpce.

„Však víš.“

Chvíli jsme zas mlčeli, cítil jsem jenom ty ňadra, ty Mariiny dlouhé, štíhlé nohy...

„... *zamknu si dnešní den...*“ pěl Lexa, „... *v srdci na klíč...* *pak zůstane věčně nám...*“

Jo. Mně věčně. Ale Mařence?

Možná taky. Kdo ví?

Najednou jsem dostal vztek.

„To teda vim, Marie! Moc dobře!“

Ucítila to, že mám vztek. Řekla tiše:

„Třeba nevíš.“

„Ale vim. Tak blbej nejsem. Ty furt miluješ Kočandrleho.“

„Kočandrleho? Prosim tě! Nechceš mě polechtat?“

„Já bych chtěl. Jenže ty bys mi to nedovolila.“

„Bodeť bych ti to dovolila!“

„Ale Zdeňkovi to dovolíš, a taky ho nemiluješ!“

„Nebud' nechutnej, Danny!“

„Já sem nechutnej, jo?“

„No začínáš bejt!“

Ovládl jsem se, cítil jsem, jak ji taky vztek trochu přechází, zachovávali jsme chvíli mlčení. Pak jsem pravil, pořád vztekle, ale spíš už jako zoufale: „Začlas chodit s Pivonkou, aby Kočandrle žárlil.“

„Páni!“ pravila Marie.

„A já sem ti vosk, vid?“

„No dyž říkáš takovýhle věci, tak –“

„Sem ti vosk, vid?“

„Ale nejsi,“ řekla. „Ale si protivnej!“

„Já sem protivnej! Pane Bože, já!“

„No seš!“

„Ponivač mám pravdu!“

„Ale nemáš pravdu,“ řekla, ale takovým způsobem, že jsem ji teda měl. A velkou.

„... *nikdy neodejde ten den pryč...*“ pěl Lexa.

„Dovolíš?“ pravil někdo za mnou, jako když odkapává zkapalněný vzduch.

Ohlédl jsem se. No samo. Kočandrle. Podíval jsem se Marii do očí a tančil jsem dál, ale Marie mi uhnula očima a nechtěla.

„Danny, nezlob se...“ zašeptala úpěnlivě a pak se mi vyvlíkla. Kdyby byla začala dělat naštvanou, byl bych jí asi, jak jsem byl v tom vzteku a v tom zoufalství, vláčel po parketu dál, a nechal Kočandrleho blbě stát, nebo aby se ještě blbějc vláčel za náma. Ale Marie zašeptala: „Nezlob

se...!“ A já se nemoh zlobit. Na ni ne. Nikdy. Jenom mi to přišlo strašlivě líto. Ještě mnohem později, dyž přešla léta, hrozně rychle...

Pustil jsem ji. Kočandrlé se vmáčkl na moje místo.

„... *já toužebně vzpomínám...*“ zapěl Lexa, chvíli jsem já stál blbě na parketě, pak jsem se otočil a uviděl jsem tu úplnou katastrofu. Pivonku, toho pyskatýho vola, s Irenou v náručí. Zase se předváděla, Zdeněk ji šrouboval velikými šrouby kolem a kolem a Irenka se zubila, jako kdyby vůbec nic nebylo mezi tím pádem z Pěti prstů a tímhle druhým pádem.

Ó Bože! Ach, sakra! Někdo do mě vrazil, nějaký ostrý dámský podpatek mě nakop do lýtka. Ó Bože! Otočil jsem se zpátky, promotal jsem se mezi párkama na parketě a vypad jsem rychle brečet na hajzl.

* * *

Na chodbě Leopold Váňa hustil do ponurého Rosti:

„Musíme se snažit objasňovat našim lidem –“

Zapad jsem na hajzl a dlouze, truchlivě jsem močil. Do žlábků mi kapaly slzy. Po zakecaném okýnku, plném mušinců, se lily dravé proudy vody.

* * *

Pak jsme hráli celý blok bluesovek. *Blues in the Dark* Jestli jsem posledně v sobotu hrál tak, že i pan Ceeh se zaposlouchal, nevím, jak jsem hrál teď. *Can't cheatin' make me love you*, hrál jsem s hlubokým citem, *be mean and you drive me 'way...* Jenže se to na mou situaci nehodilo. Ať byly ty holky na mě sebekrutější, stejně jsem je miloval. Nebo co. Nebo jsem byl mladý. Nebo to byl ten déšť. Ta mlha. Ten smutnej podzim. Ta válka, kterou to všechno špatně končilo.

Hrál jsem, nekoukal jsem se do not, za mnou Benno na sordinované trumpetě plakal a plakal a Lexa kvílel v závratných výškách na klarinetě... *did you ever dream,*

lucky baby... Bennova trubka mluvila, Harýk se skláněl nad kytarou, snad ji objímal, ostré, lkavé akordy... *and wake up cold in band...* Strašně smutná krásná muzika mě vzala do svého utěšlivého náručí, přede mnou se otáčeli holky a kluci, Venca Štern se rozezněl jako zvon, jako hrana lásky... nebo čeho... mládí...

Otevřely se dveře, v nich se objevil pan četnický strážmistr Nosek a hned nám rukama naznačoval, že máme hrát dál, že žádná kontrola nejde. Rozhlédl se. Od stolu v rohu, kde seděl Jíra Horák, se zvedl Leopold Váňa a přistoupil k panu Noskovi. Pan Nosek mu něco řval do ucha, muselo být špatně rozumět, protože jsme dělali strašný, kvílivý rámus, Leopold Váňa sebou škubl, zbled nebo co. Potom vyvalil oči na nás, na kapelu, jako smrt bledý, hnul se, obcházel sál a šel kolem parketu. Lexa nastoupil do bluesového sóla a vyšíval je, krásně, láskyplně v nebeském rejstříku. Ve stratosféře... *did you ever, ever dream, lucky baby...* Leopold Váňa se propletl kolem sálu a kolem našeho pódia, vylezl na ně zezadu, přišel až ke mně a postavil se mezi mě a Lexu, čekal, až snad dohrajem... *you gonna long for me, baby...* hrál Lexa, pískal v nedostupných výškách strašlivého podzimního stesku... *one of these cold rainy days...* Skončil, do sóla vstoupil Fonda, do countbasieovského sóla, jako když kapky deště dopadají na plechovou střechu. Leopold Váňa řekl něco Lexovi, Lexa tak jako na židli napůl vyskočil, Leopold Váňa někam zmizel. „Co je?“ řekl jsem Lexovi do pauzy. „Zastřelili fotra,“ řekl Lexa a byl doopravdy, fakticky, Bože, bledý, vstal, zmizel kamsi dozadu, musel jsem do sóla já, všechno se se mnou zatočilo... všechno to končí... touhle válkou to všechno končí... už je začínají střílet... naše mládí... ty buržousty... *Did you ever dream, lucky baby...* zavolať jsem bolestně, do ztracena, nikdo mě neslyšel... *and wake up... cold... in the dark...*

Sigtuna 1967 - Toronto 1972

Poznámky pod čarou

[1] Spolek válečných veteránů. *Pozn. red.*

[2] Zde odpočívá Karl von Weber, poručík c. a k. XVIII. Jízdního regimentu. Padl hrdinskou smrtí za císaře a vlast na něj nikdy nezapomene. *Pozn. red.*

[3] Ach! Krysař z Kostelce! *Pozn. red.*

[4] To je úplně magické. *Pozn. red.*

[5] Ale kde má flétnu? *Pozn. red.*

[6] Ach, to. *Pozn. red.*

[7] S tátou. *Pozn. red.*

[8] Táta je Rakušák. *Pozn. red.*

[9] Sukničkáři. *Pozn. red.*

[10] Strýček. *Pozn. red.*

[11] U vojenského hřbitova. *Pozn. red.*

[12] Americká filmová komedie z roku 1937. *Pozn. red.*

[13] Je to krysař z Kostelce? *Pozn. red.*

[14] Vy nevěříte mým kouzlům! *Pozn. red.*

[15] Nic jiného? *Pozn. red.*

[16] Není-liž pravda? *Pozn. red.*

[17] Darebák. *Pozn. red.*

[18] Omluvte mě na moment! *Pozn. red.*

[19] Ach ten. To byl někdo jiný. *Pozn. red.*

[20] Opravdu? A jak? *Pozn. red.*

[21] Vy mě milujete. To je vidět. *Pozn. red.*

[22] Teď pište. *Pozn. red.*

[23] Stát! *Pozn. red.*

[24] No jasně ... slečna Weberová. *Pozn. red.*

[25] Zatraceně, znovu! *Pozn. red.*

[26] Ach tohle. To nic. *Pozn. red.*

- [27] To bych zemřela. *Pozn. red.*
- [28] Dusítko. *Pozn. red.*
- [29] Ale ne na ústa! *Pozn. red.*
- [30] Sám jste to řekl. *Pozn. red.*
- [31] ... pak mě miluje absolutně. *Pozn. red.*
- [32] Jsem spojena s temnými silami... *Pozn. red.*
- [33] No tak... četli jste to? *Pozn. red.*
- [34] ... pro kulturní činnost v protektorátu Čechy a Morava... *Pozn. red.*
- [35] Čtěte nahlas. *Pozn. red.*
- [36] ...já nevím, ale mě se zdá, že tam žádné nejsou. *Pozn. red.*
- [37] Žádné? Říkáte žádné? *Pozn. red.*
- [38] Plněné modrými „kapry“ (v němčině Karpfen). *Pozn. red.*
- [39] Plněná ryba, Danieli, je tradiční jídlo východoevropských Židů. Velmi chutné. *Pozn. red.*
- [40] Radostí k síle - nacistická organizace KdF, jejímž cílem bylo ideologicky ovlivňovat a organizovat volný čas obyvatelstva. *Pozn. red.*
- [41] ... moji čeští pánové... *Pozn. red.*
- [42] ... zvrhlé umění - termín, který byl používán nacisty pro většinu moderního umění. *Pozn. red.*
- [43] ... krev a půda. *Pozn. red.*
- [44] Prosím. *Pozn. red.*
- [45] Co chcete? *Pozn. red.*
- [46] Prosím... To je chyba. *Pozn. red.*
- [47] A jaká chyba to má být? *Pozn. red.*
- [48] Má tam být přehláska. *Pozn. red.*
- [49] To je poetický obraz. *Pozn. red.*
- [50] Druh alpského tance. *Pozn. red.*
- [51] Chlapci a dívky. *Pozn. red.*
- [52] Zábavná kapela. *Pozn. red.*
- [53] Dechovka. *Pozn. red.*

- [54] Teď je to mnohem hezčí. *Pozn. red.*
- [55] Schváleno. *Pozn. red.*
- [56] Školní písemná zkouška, kompozice (slang.) *Pozn. red.*
- [57] Náhražku hlavy. *Pozn. red.*
- [58] Ubytovávání. *Pozn. red.*
- [59] Dobový název typu výstředně se oblékající a chovající dívky. *Pozn. red.*

Josef Škvorecký
Prima sezóna
Text o nejdůležitějších věcech života

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 13. 4. 2017

ISBN 978-80-7532-746-8 (epub)

